

ΔΙΑΔΡΟΜΕΣ ΣΤΗΝ ΤΕΧΝΗ

JOURNEYS IN ART

Έργα από τη Συλλογή της Τράπεζας της Ελλάδος
Artworks from the Bank of Greece Collection

ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ
ΕΥΡΩΣΥΣΤΗΜΑ

ΚΕΝΤΡΟ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΥ
ΕΡΕΥΝΑΣ • ΚΑΙ • ΤΕΚΜΗΡΙΩΣΗΣ

ΔΗΜΟΣ ΧΑΝΙΩΝ
MUNICIPALITY OF
CHANIA - CRETE

ΔΙΑΔΡΟΜΕΣ
ΣΤΗΝ ΤΕΧΝΗ
JOURNEYS
IN ART

Έργα από τη Συλλογή της Τράπεζας της Ελλάδος
Artworks from the Bank of Greece Collection

ΔΙΑΔΡΟΜΕΣ ΣΤΗΝ ΤΕΧΝΗ JOURNEYS IN ART

Έργα από τη Συλλογή της Τράπεζας της Ελλάδος
Artworks from the Bank of Greece Collection

Επιμέλεια: Χάρης Κανελλοπούλου
Curated by: Charis Kanellopoulou

ΣΥΝΤΕΛΕΣΤΕΣ
ΕΚΘΕΣΗΣ

Διοργάνωση Τράπεζα της Ελλάδος / Κέντρο Πολιτισμού, Έρευνας και Τεκμηρίωσης Δήμος Χανίων / Δημοτική Πινακοθήκη Χανίων	Έρευνα και υποστήριξη Ειρήνη Παλιούρα Γκρέτα Βασιλείου Επικοινωνία Παναγιώτης Παναγάκης Αλέξανδρος Στύλος Μαρία Μοσχονά <i>Εκ μέρους της Δημοτικής Πινακοθήκης Χανίων</i> Μαίρη Αδαμοπούλου	Εκπαιδευτικά προγράμματα <i>Εκ μέρους του Δήμου Χανίων</i> Άννα Νεμπαυλάκη Συντήρηση έργων Μαρία Κωστοπούλου	Ασφάλιση έργων Καραβίας Μεσίτες Ασφαλίσεων και Σύμβουλοι Ασφαλίσεων ΑΕ Κορνίζες έργων Λυμπεράκης ΙΚΕ Τεχνική υποστήριξη / Φύλαξη Αντώνης Παπαδάκης Αδαμαντία Θεοδωράκη Μανώλης Αμοιραδάκης Ιωάννα Πιτροπάκη
Επιμέλεια έκθεσης Χάρης Κανελλοπούλου Συντονισμός Κατερίνα Σπύρου Μάνος Κορδάκης Νίκος Δουγέκος <i>Εκ μέρους του Δήμου Χανίων</i> Γιάννης Πιαννακάκης Δημήτρης Μπιτσαξής Δημήτρης Ανδρεαδάκης	Σύμβουλος Τύπου και Επικοινωνίας Σπύρος Φράγκος Αρχιτεκτονικός σχεδιασμός Νίκος Δουγέκος Γραφιστικός σχεδιασμός Νίκος Δουγέκος Έφη Παναγιωτίδη	Μεταφορά έργων Ορφεύς Βεϊνόγλου Διεθνής Μεταφορική ΑΕ Εγκατάσταση έκθεσης <i>Συντονισμός</i> Ειρήνη Παλιούρα Μαρία Κωστοπούλου Γκρέτα Βασιλείου Ορφεύς Βεϊνόγλου Διεθνής Μεταφορική ΑΕ	

ΣΥΝΤΕΛΕΣΤΕΣ
ΚΑΤΑΛΟΓΟΥ

Κείμενα/Επιστημονική επιμέλεια Χάρης Κανελλοπούλου Γλωσσική επιμέλεια Χριστίνα Λιναρδάκη Ευτυχία Παναγιώτου	Μετάφραση Χριστίνα Λιναρδάκη Γιώργος Σεφερλής Φωτογράφιση έργων Νίκος Δουγέκος Βαγγέλης Φραγκούλης Ειρήνη Σωφρονιάδη	Γραφιστικός Σχεδιασμός Έφη Παναγιωτίδη Εκτύπωση Ίδρυμα Εκτύπωσης Τραπεζογραμματίων και Αξιών (ΙΕΤΑ) Γεώργιος Ηλιόπουλος – Βασιλική Πουλή & Σία ΕΕ	
---	--	--	--

Ο κατάλογος εκδόθηκε με την ευκαιρία της έκθεσης «Διαδρομές στην τέχνη. Έργα από τη Συλλογή της Τράπεζας της Ελλάδος» στη Δημοτική Πινακοθήκη Χανίων (24 Μαΐου – 2 Νοεμβρίου 2025).

ISBN: 978-618-5536-65-7 (print)
ISBN: 978-618-5536-64-0 (online) | DOI: <https://doi.org/10.52903/ccrd.a1.2025>
© Τράπεζα της Ελλάδος – 2025

EXHIBITION
CONTRIBUTORS

Organisation Bank of Greece / Centre for Culture, Research and Documentation Municipality of Chania / Municipal Art Gallery of Chania Curated by Charis Kanellopoulou Co-ordination Katerina Spyrou Manos Kordakis Nikos Dougekos <i>On behalf of the Municipality of Chania</i> Giannis Giannakakis Dimitris Bitsaxis Dimitris Andreadakis	Research and support Eirini Palioura Greta Vasileiou Communication Panagiotis Panagakis Alexandros Stylos Maria Moschona <i>On behalf of the Municipal Art Gallery of Chania</i> Mary Adamopoulou Press and Communications Advisor Spyros Frangos Architectural design Nikos Dougekos Graphic design Nikos Dougekos Efi Panagiotidi	Educational programmes <i>On behalf of the Municipality of Chania</i> Anna Nembavlaki Artwork conservation Maria Kostopoulou Artwork transportation Orphee Beinoglou International Forwarders SA Exhibition installation <i>Co-ordination</i> Eirini Palioura Maria Kostopoulou Greta Vasileiou Orphee Beinoglou International Forwarders SA	Artwork insurance Karavias Underwriting Agency Frames Lymperekis Private Company Technical support / Security Antonis Papadakis Adamantia Theodoraki Manolis Amiradakis Ioanna Pitropaki
--	---	--	--

CATALOGUE
CONTRIBUTORS

Author/Editor Charis Kanellopoulou Editing/Proof-reading Christina Linardaki Eftychia Panayiotou	Translation Christina Linardaki Yorgo Seferlis Photographs of works Nikos Dougekos Vagelis Fragoulis Irin Sofroniadi	Catalogue design and layout Efi Panagiotidi Printed by Bank of Greece Printing Works	Bound by Bank of Greece Printing Works Georgios Iliopoulos – Vassiliki Pouli & Co Ltd
--	--	--	--

The catalogue was published on the occasion of the exhibition “Journeys in art. Artworks from the Bank of Greece Collection,” held at the Municipal Art Gallery of Chania (May 24 – November 2, 2025).

ISBN: 978-618-5536-65-7 (print)
ISBN: 978-618-5536-64-0 (online) | DOI: <https://doi.org/10.52903/ccrd.a1.2025>
© Bank of Greece – 2025

Περιεχόμενα

Contents

11 Χαιρετισμός Πάννης Στουρνάρας	13 Χαιρετισμός Παναγιώτης Σημανδηράκης	15 Χαιρετισμός Κατερίνα Σπύρου	17 Χαιρετισμός Πάννης Γιαννακάκης
10 Address Yannis Stournaras	12 Address Panagiotis Simandirakis	14 Address Katerina Spyrou	16 Address Giannis Giannakakis
19 Το χρονολόγιο μιας Συλλογής Χάρης Κανελλοπούλου	29 Πρώτη διαδρομή Από τη θεματολογία του αρχαίου κόσμου τον 19ο αιώνα στις θάλασσες του πρώτου μισού του 20ού	73 Δεύτερη διαδρομή Από τους καλλιτεχνικούς νεωτερισμούς των αρχών του 20ού αιώνα στην εικαστική πρωτοπορία των δεκαετιών 1960 και 1970	111 Τρίτη διαδρομή Από τη μοντέρνα παραστατικότητα στη σύγχρονη αφαίρεση
23 The chronicle of a Collection Charis Kanellopoulou	33 <i>First journey</i> From the subject matters of the ancient world in the 19th century to the seas of the first half of the 20th	77 <i>Second journey</i> From the artistic innovations of the early 20th century to the avant-garde of the 1960s and 1970s	115 <i>Third journey</i> From modern representation to contemporary abstraction
		153 Βιογραφικά καλλιτεχνών	197 Κατάλογος καλλιτεχνών και έργων
		175 Artists' biographical notes	201 List of artists and works

Address

Yannis Stournaras

Governor of the Bank of Greece

Availing of pieces of modern Greek art that cover a period of more than 150 years, the Bank of Greece Art Collection can assuredly and engagingly be approached through the historical form of a journey, as in the title of this exhibition. The journey that the development of the Collection itself constitutes, seen through the individual terms of office of the Bank’s Governors, gives an image of the acquisition of distinguished artworks from the start of the Bank’s operation in 1928 to this day. The Collection’s treading of the path of modern Greek art history offers a rich narrative for Greek artistic creation in its entirety, as older artworks are distinct for their important historic character, while new acquisitions embrace particular proposals of modern artistic expression.

In the exhibition “Journeys in art. Artworks from the Bank of Greece Collection” at the Municipal Art Gallery of Chania, a journey is shaped with artworks of Greek art from the 19th up to the 21st century, which attests to the significance of the Collection and sheds light on interesting and paramount aspects of the Greek cultural journey and identity. In this perspective, the exhibition forms part of the series of major art events that have been organised over the past few years in the Municipal Art Gallery of Chania, an energetic cultural entity with intense local focus and a wider vision regarding the promotion of Greek culture.

We are particularly happy for our fruitful cooperation with Mayor Mr. Panagiotis Simandirakis and Deputy Mayor for Culture Mr. Giannis Giannakakis, and for welcoming the Bank of Greece Art Collection to the building of the Municipal Art Gallery, at the historical Chalidon street, a landmark of the modern city and concurrently an entrance to the old one.

Χαιρετισμός

Γιάννης Στουρνάρας

Διοικητής της Τράπεζας της Ελλάδος

Διαθέτοντας έργα νεοελληνικής τέχνης τα οποία καλύπτουν χρονικό εύρος πλέον των 150 χρόνων, η Συλλογή της Τράπεζας της Ελλάδος μπορεί με βεβαιότητα και απaráμιλλο ενδιαφέρον να αναγνωστεί μέσα από το ιστορικό σχήμα της διαδρομής που δηλώνει ο τίτλος της έκθεσης. Η ίδια η εξελικτική διαδρομή της Συλλογής, μέσα από τις θητείες των Διοικητών της Τράπεζας και τις αγορές έργων τέχνης, που πραγματοποιήθηκαν στη διάρκεια τους, δίνει μια εικόνα της απόκτησης αξιόλογων έργων τέχνης από την απαρχή της λειτουργίας της Τράπεζας, το 1928, έως τη σημερινή εποχή. Η πορεία της Συλλογής στο μονοπάτι της ιστορίας της νεοελληνικής τέχνης προσφέρει μια πλούσια αφήγηση για την ελληνική εικαστική δημιουργία συνολικά, καθώς τα έργα τέχνης διακρίνονται πλέον για τον σημαντικό ιστορικό χαρακτήρα τους, ενώ τα νέα αποκτήματα αποτελούν ιδιαίτερες προτάσεις της σύγχρονης καλλιτεχνικής έκφρασης.

Στην έκθεση «Διαδρομές στην τέχνη. Έργα από τη Συλλογή της Τράπεζας της Ελλάδος», που φιλοξενεί η Δημοτική Πινακοθήκη Χανίων, διαμορφώνεται μια πορεία με έργα της ελληνικής τέχνης από τον 19ο έως τον 21ο αιώνα, η οποία μαρτυρεί τη σημασία της Συλλογής και σκιαγραφεί ενδιαφέρουσες και κύριες όψεις της ελληνικής πολιτισμικής διαδρομής και ταυτότητας. Υπό αυτό το πρίσμα, η έκθεση εντάσσεται στη σειρά των σημαντικών καλλιτεχνικών γεγονότων, που παρουσιάζονται τα τελευταία χρόνια στη Δημοτική Πινακοθήκη Χανίων, έναν δραστήριο πολιτιστικό φορέα με έντονο τοπικό στίγμα και ευρύτερο όραμα για την ανάδειξη του ελληνικού πολιτισμού. Χαιρόμαστε ιδιαίτερα για την εποικοδομητική συνεργασία με τον Δήμαρχο Χανίων κ. Παναγιώτη Σημανδηράκη και τον Αντιδήμαρχο Πολιτισμού κ. Γιάννη Γιαννακάκη, και για τη φιλοξενία της Συλλογής της Τράπεζας της Ελλάδος στο κτήριο της Δημοτικής Πινακοθήκης στην ιστορική οδό Χάληδων, τοπόσημο της σύγχρονης πόλης και ταυτόχρονα είσοδο στην παλιά πόλη των Χανίων.

Address

Panagiotis Simandirakis

Mayor of Chania

It is with great pleasure that we welcome in the Municipal Art Gallery of Chania the new exhibition “Journeys in art. Artworks from the Bank of Greece Collection”, consisting of 99 unique works from the domestic artistic scene and coming from the country’s central bank, the Bank of Greece. These artworks form a distinct whole that offers visitors the possibility to gain a diachronic and essential overview of our country’s artistic creation.

In the westernmost prefecture of Crete, in this southern reach of Greece, as a beacon of culture for the whole region of the island, the Municipal Art Gallery of Chania during these past few years has made its own journey into art, taking successive steps; most of them steady, some more dynamic, other ones—thankfully only a few—reluctant. Each and every one of them, however, has led us to this admirable exhibition, which in turn pledges to familiarise us with the world of modern Greek art and some of its greatest representatives. Nevertheless, the value of each journey is bestowed to it by its travellers. And ours wouldn’t have ended the same way, had we not on our side the Governor of the Bank of Greece Mr. Yannis Stournaras, who honoured us with his trust, as well as the Director of the Centre for Culture, Research and Documentation Ms. Katerina Spyrou, and the scientific advisor and curator of the Bank of Greece Art Collection Ms. Charis Kanellopoulou, both of whom have ensured the flawless final result. I would like to thank all of them, same as everyone else who has worked towards materialising this exhibition, and to invite any and all of us to take the “Journeys in art. Artworks from the Bank of Greece Collection”.

Χαιρετισμός

Παναγιώτης Σημανδηράκης

Δήμαρχος Χανίων

Με ιδιαίτερη χαρά υποδεχόμαστε στη Δημοτική Πινακοθήκη Χανίων τη νέα έκθεση «Διαδρομές στην τέχνη Έργα από τη Συλλογή της Τράπεζας της Ελλάδος»: ένα σύνολο 99 μοναδικών έργων της εγχώριας εικαστικής σκηνής από την κεντρική τράπεζα της χώρας, την Τράπεζα της Ελλάδος. Ένα χαρακτηριστικό σύνολο που προσφέρει στον επισκέπτη τη δυνατότητα να αποκτήσει μια διαχρονική και ουσιαστική εικόνα της καλλιτεχνικής παραγωγής της χώρας μας. Στον δυτικότερο νομό της Κρήτης, στο νότιο τούτο άκρο της Ελλάδας, ως φάρος πολιτισμού για την περιφέρεια του νησιού αυτού, η Δημοτική Πινακοθήκη Χανίων, τα τελευταία χρόνια, διένυσε τη δική της διαδρομή στην τέχνη με βήματα διαδοχικά. Τα περισσότερα σταθερά, κάποια δυναμικά, άλλα – ευτυχώς ελάχιστα – διστακτικά. Όλα τους όμως βήματα που μας οδήγησαν σε τούτη την εξαιρετική έκθεση, η οποία υπόσχεται να μας φέρει με τη σειρά της πιο κοντά στον κόσμο της νεοελληνικής τέχνης και σε σπουδαίους εκπροσώπους της.

Η αξία κάθε διαδρομής, ωστόσο, χαρακτηρίζεται από τους συνοδοιπόρους της. Και η δική μας δεν θα είχε τη σημερινή κατάληξη αν δεν είχαμε στο πλευρό μας τον Διοικητή της Τράπεζας της Ελλάδος Γιάννη Στουρνάρα, που μας εμπιστεύτηκε, καθώς και τη διευθύντρια του Κέντρου Πολιτισμού, Έρευνας και Τεκμηρίωσης Κατερίνα Σπύρου και την επιστημονική υπεύθυνη και επιμελήτρια της Συλλογής έργων τέχνης της Τράπεζας της Ελλάδος Χάρι Κανελλοπούλου, οι οποίες εγγυήθηκαν το άψογο τελικό αποτέλεσμα. Τους ευχαριστώ πολύ, όπως και όσους εργάστηκαν για να υλοποιηθεί τούτη η έκθεση, και σας προσκαλώ να ακολουθήσουμε τις «Διαδρομές στην τέχνη. Έργα από τη Συλλογή της Τράπεζας της Ελλάδος».

Address

Katerina Spyrou

Director of the Centre for Culture, Research and Documentation, Bank of Greece

The works that pertain to the Bank of Greece Art Collection welcome a variety of readings. Their organisation, for the purposes of this exhibition, in a new enchanting journey presents visitors with the opportunity to reminisce milestones in the history of modern Greek art, but also to become acquainted with the story of the Collection itself. The Collection comprises up to now around 3,000 paintings, prints, sculptures and mixed media artworks that date back to the mid-19th century but also stretch to our time. We are essentially talking about the history of building an important national cultural capital, a continuous and uninterrupted effort since the day the Bank was established in 1928 and up to this day.

The exhibition we present in Chania under the title “Journeys in art. Artworks from the Bank of Greece Collection” is part of a series of exhibitions organised to showcase the Bank’s Collection. From the Centre for Culture, Research and Documentation’s perspective, we wish our Collection to meet audiences not only in Athens, but also in venues of the periphery that produce noticeable work. It is our honour, therefore, to cooperate with the Municipal Art Gallery of Chania and we wish to sincerely thank the Mayor of the city Mr. Panagiotis Simandirakis and the Deputy Mayor for Culture Mr. Giannis Giannakakis for their hospitality and splendid collaboration. We are very happy to participate in the exhibition of 99 grand artworks in a new environment that helps us to expand our horizon, but also the circle of people that will enjoy a truly captivating journey through art.

Χαιρετισμός

Κατερίνα Σπύρου

Διευθύντρια του Κέντρου Πολιτισμού, Έρευνας και Τεκμηρίωσης, Τράπεζα της Ελλάδος

Τα έργα τέχνης που ανήκουν στη Συλλογή της Τράπεζας της Ελλάδος προσφέρονται για ποικίλες αναγνώσεις. Η οργάνωσή τους για τους σκοπούς αυτής της έκθεσης σε μία νέα συναρπαστική διαδρομή αποτελεί ευκαιρία να θυμηθούμε σταθμούς της ιστορίας της νεοελληνικής τέχνης, αλλά και να έρθουμε σε επαφή με την ίδια την ιστορία της Συλλογής της Τράπεζας. Η Συλλογή περιλαμβάνει έως τώρα περί τα 3.000 έργα ζωγραφικής, χαρακτηριστικής, γλυπτικής και μικτής τεχνικής, τα οποία χρονολογούνται από τα μέσα του 19ου αιώνα έως και τη σύγχρονη εποχή. Μιλάμε, στην ουσία, και για την ιστορία συγκρότησης ενός σημαντικού εθνικού πολιτιστικού κεφαλαίου, εργασία αδιάλειπτη και συνεχής από την ημέρα ίδρυσης της Τράπεζας το 1928 έως και τις μέρες μας.

Η έκθεση που παρουσιάζουμε στα Χανιά υπό τον τίτλο «Διαδρομές στην τέχνη. Έργα από τη Συλλογή της Τράπεζας της Ελλάδος» εντάσσεται σε μια σειρά από οργανωμένες δράσεις ανάδειξης της Συλλογής της Τράπεζας. Ως Κέντρο Πολιτισμού, Έρευνας και Τεκμηρίωσης επιχειρούμε τη συνάντηση όχι μόνο με φορείς της Αθήνας, αλλά και με φορείς που παράγουν αξιοπρόσεκτο έργο εκτός της πρωτεύουσας. Είναι ιδιαίτερη τιμή, λοιπόν, που συνεργαζόμαστε με τη Δημοτική Πινακοθήκη Χανίων, και ευχαριστούμε θερμά τον Δήμαρχο της πόλης κ. Παναγιώτη Σημανδηράκη και τον Αντιδήμαρχο Πολιτισμού κ. Γιάννη Γιαννακάκη για τη φιλοξενία και την αγαστή συνεργασία. Είμαστε πολύ χαρούμενοι γιατί συμμετέχουμε στην προβολή 99 σπουδαίων έργων τέχνης σε νέο περιβάλλον, διευρύνοντας ακόμη περισσότερο το βλέμμα μας καθώς και τον κύκλο ανθρώπων που θα απολαύσουν ένα πραγματικά γοητευτικό ταξίδι με οδηγό την τέχνη.

Address

Giannis Giannakakis

Deputy Mayor for Culture, Municipality of Chania

How long a journey from Chania does a gaze have to take, in order to fall on a *Landscape from Cephalonia*, or another from Aetoloakarnania? How long does it have to travel, in order to watch *Clouds over Athens*, or to find itself in a *Room without a view*? And what if the mind wants to take leaps in time, to talk with *Alexander the Great* at one instance, or celebrate *New Year’s Day of 2018 in Athens* at another?

Journeys that appear elusive, incredible, almost surreal. Journeys to places situated far away from our own, Chania, but also far away from our time, halfway through the third decade of the 21st century.

Art, however, makes them possible. Accessible to all. And one needs no other proof than taking a few steps inside the Municipal Art Gallery of our city. An Art Gallery that welcomes 99 unique pieces of art which bear witness to the amaranthine evolution of modern Greek art, record places and eras, and are signed by preeminent artists who have left a deep imprint on the artistic firmament of the country.

“Journeys in art. Artworks from the Bank of Greece Collection”: an exhibition we have envisioned with the director of the Communications Unit of the Bank of Greece Mr. Panagiotis Panagakis, and which today, thanks to the unwavering support of and perfect collaboration with the director of its Centre for Culture, Research and Documentation Ms. Katerina Spyrou, we brought into being. A journey in the world of Greek art, through works diligently selected by the curator of the Art Collection of the Bank of Greece, as well as of this exhibition, Ms. Charis Kanellopoulou.

A journey that no one can take just once, because every step, every single artwork, leads to new destinations, different eras, an ever expanding horizon. To an Ithaca that becomes more attractive the farther it distances itself. Hop on board and be carried!

Χαιρετισμός

Γιάννης Γιαννακάκης

Αντιδήμαρχος Πολιτισμού Δήμου Χανίων

Πόσο μακρινή είναι η διαδρομή από τα Χανιά έως ότου το βλέμμα συναντήσει ένα *Τοπίο της Κεφαλονιάς* ή ένα άλλο της Αιτωλοακαρνανίας; Πόσο θα πρέπει να ταξιδέψει για να παρατηρήσει τα *Σύννεφα πάνω από την Αθήνα* ή να βρεθεί σε ένα *Δωμάτιο χωρίς θέα*; Κι αν ο νους ήθελε να κάνει άλματα στον χρόνο και τη μια στιγμή να συνομιλεί με τον *Μεγάλο Αλέξανδρο* και την άλλη να γιορτάζει την *Πρωτοχρονιά του 2018 στην Αθήνα*;

Διαδρομές που μοιάζουν άπιαστες, απίθανες, σχεδόν σουρεαλιστικές. Διαδρομές σε τόπους πολύ μακριά από τον δικό μας, τα Χανιά, και από την εποχή μας, τα μέσα της τρίτης δεκαετίας του 21ου αιώνα.

Η τέχνη τις καθιστά, όμως, εφικτές. Προσιτές σε όλους. Κι απόδειξη δεν είναι άλλη από τα πρώτα κιόλας βήματα στη Δημοτική Πινακοθήκη της πόλης μας. Μια Πινακοθήκη που υποδέχεται 99 μοναδικά έργα τέχνης, μάρτυρες της διαχρονικής εξέλιξης της νεοελληνικής τέχνης, καταγραφείς τόπων και εποχών, υπογεγραμμένα από κορυφαία ονόματα που έχουν αφήσει ισχυρό το αποτύπωμά τους στο εικαστικό στερέωμα.

«Διαδρομές στην τέχνη. Έργα από τη Συλλογή της Τράπεζας της Ελλάδος»: μια έκθεση που ονειρευτήκαμε με τον διευθυντή της Μονάδας Επικοινωνίας της Τράπεζας της Ελλάδος Παναγιώτη Παναγάκη και που σήμερα, χάρη στην αμέριστη συμπαράσταση και την άψογη συνεργασία με τη διευθύντρια του Κέντρου Πολιτισμού, Έρευνας και Τεκμηρίωσης της Τράπεζας Κατερίνα Σπύρου, καταφέραμε να κάνουμε πράξη. Ένα ταξίδι στον κόσμο της ελληνικής τέχνης μέσα από τα προσεκτικά επιλεγμένα έργα που ξεχώρισε η επιμελήτρια της Συλλογής της Τράπεζας και της έκθεσης Χάρης Κανελλοπούλου.

Μια διαδρομή που κανείς δεν μπορεί να κάνει μόνο μία φορά, διότι κάθε βήμα, κάθε έργο, οδηγεί σε νέους δρόμους, σε άλλες εποχές, σε έναν ορίζοντα που αενάως διευρύνεται. Σε μια Ιθάκη που όσο ξεμακραίνει γίνεται και πιο γοητευτική. Αφεθείτε!

Το χρονολόγιο μιας Συλλογής

Στο χρονολόγιο μιας Συλλογής έργων τέχνης, οι διαδρομές που διαγράφονται είναι πολλές. Από αυτές, δύο κύριες τη χαρακτηρίζουν: η πρώτη μαρτυρεί την ηλικία της Συλλογής, μια πορεία από το έτος απόκτησης των πρώτων έργων μέχρι τις σύγχρονες επιλογές της· η δεύτερη ακολουθεί τον εκάστοτε πραγματικό χρόνο, έτσι όπως δηλώνεται από τον χρόνο δημιουργίας των αποκτημάτων της. Τα έργα προσφέρουν ποικίλες αναπαραστάσεις και αφηγήσεις – αναγνώσεις στην ιστορία της τέχνης ειδικότερα, αλλά και στην Ιστορία γενικά.

Η ιδέα της διαδρομής, της διάνυσης αποστάσεων χωρικά και χρονικά, συνιστά την κύρια γραμμή της επιμέλειας βάσει της οποίας οργανώνεται αυτή η έκθεση με έργα της Συλλογής της Τράπεζας της Ελλάδος στη Δημοτική Πινακοθήκη Χανίων. Η έκθεση είναι διαρθρωμένη χρονολογικά, όχι με τον ρυθμό της άκαμπτης ακολουθίας, αλλά σε τρεις αλληλένδετες, και ενίοτε διασταυρούμενες, ενότητες. Ως εκ τούτου, διατρέχει την ιστορία της Συλλογής και τους μετασχηματισμούς της, ενώ αποκαλύπτει όψεις της νεοελληνικής τέχνης παρουσιάζοντας δημιουργίες που καλύπτουν μια καλλιτεχνική πορεία περίπου 150 ετών.

Η Συλλογή της Τράπεζας της Ελλάδος ιδρύθηκε το 1928, έτος έναρξης της λειτουργίας και της ίδιας της Τράπεζας. Από την αρχή, το ενδιαφέρον του ιδρύματος στράφηκε σε έργα τέχνης τα οποία αντανakλούν κύρος, διαχρονικές αξίες και ισχυρούς συμβολισμούς. Ακόμα, σε εκείνα που αναφέρονται σε σημαίνοντες τόπους και χρονικά ορόσημα της ελληνικής καλλιτεχνικής δημιουργίας όσο και της ελληνικής Ιστορίας. Ως σύνολο, η Συλλογή – με εστίαση στο έργο Ελλήνων καλλιτεχνών – διαθέτει σήμερα περίπου 3.000 έργα ζωγραφικής, χαρακτικής, γλυπτικής και μικτής τεχνικής, τα οποία χρονολογούνται από τα μέσα του 19ου αιώνα έως και τη σύγχρονη εποχή.

Τα έργα αυτά ξεχωρίζουν για το περιεχόμενό τους, την αξία τους ως ιστορικά τεκμήρια, αλλά και την καλλιτεχνική αξία τους – στοιχεία που συνθέτουν την ταυτότητα και εξασφαλίζουν την πολυτιμότητά τους – ενώ η σύστασή τους σε Συλλογή δημιουργεί το πλαίσιο μέσα στο οποίο λειτουργούν ως παρακαταθήκη όψεων της εγχώριας εικαστικής γνώσης και καλλιτεχνικής Ιστορίας. Παρακολουθώντας την εξελικτική διαδρομή της Συλλογής μέσα από τις θητείες των Διοικητών της Τράπεζας, σημειώνουμε ενδεικτικά ως σταθμούς της την απόκτηση έργων των Μιχάλη Οικονόμου, Νικηφόρου Λύτρα, Κωνσταντίνου Βολανάκη, Οδυσσέα Φωκά, Έκτορα Δούκα και άλλων κατά τη διάρκεια της θητείας του Διοικητή Αλέξανδρου Διομήδη (1928-1931). Ακολούθως, αγορές έργων τέχνης ζωγράφων όπως οι Νικόλαος Γύζης, Κωνσταντίνος Βολανάκης, Ιωάννης Αλταμούρας, Κωνσταντίνος Μαλέας, Θεόφραστος Τριανταφυλλίδης κατά την περίοδο Διοίκησης του Εμμανουήλ Τσουδερού (1931-1935 και 1936-1939). Η περίοδος Διοίκησης του Κυριάκου Βαρβαρέσου (1939-1946) χαρακτηρίζεται από την απόκτηση έργων ακαδημαϊκού χαρακτήρα, κυρίως από Πανελλήνιες Εκθέσεις· το ίδιο και η περίοδος Διοίκησης του Γεωργίου Μαντζαβίνου (1946-1955), κατά την οποία οι αγορές επικεντρώθηκαν στις Πανελλήνιες Εκθέσεις των ετών 1948 και 1952. Στα χρόνια Διοίκησης του Ξενοφώντος Ζολώτα (1955-1967 και 1974-1981) επιλέχθηκαν έργα τέχνης καλλιτεχνών της λεγόμενης γενιάς του '30, καθώς και αμέσως μεταγενέστερων, όπως ο Παναγιώτης Τέτσης και ο Πάρις Πρέκας. Κατά τις περιόδους Διοίκησης του Δημητρίου Χαλικιά (1984-1992) και του Νικολάου Γκαργκάνα (2002-2008), ο εμπλουτισμός κινήθηκε σε επιπλέον επιλογές έργων καλλιτεχνών από τον 19ο αιώνα μέχρι τη λεγόμενη γενιά του '30. Φθάνοντας σε πιο πρόσφατους καιρούς, κατά τη Διοίκηση του Γεωργίου Προβόπουλου (2008-2014), για τη Συλλογή αποκτήθηκε σειρά έργων τέχνης νεότερων εικαστικών. Κατά την περίοδο Διοίκησης Γιάννη Στουρνάρα, η Συλλογή – με τον εμπλουτισμό της να λαμβάνει χώρα ανά τακτά διαστήματα – εξακολουθεί να ενδυναμώνεται με νέα αποκτήματα, με ενδιαφέρον και για τη μεταπολεμική και τη σύγχρονη ελληνική τέχνη. Μέλημά μας αποτελεί η Συλλογή να διατηρεί τα χαρακτηριστικά

που της προσδίδουν οι πρότερες ιστορικές επιλογές της και παράλληλα να συμπορεύεται με τον παλμό της σύγχρονης καλλιτεχνικής δημιουργίας. Στη συγκεκριμένη έκθεση, τα 99 έργα που παρουσιάζονται, πέραν της σχηματοποίησής τους ως μίας διαδρομής εντός της Συλλογής της Τράπεζας της Ελλάδος, συνθέτουν κι ένα αξιόλογο εικαστικό πορτρέτο της τέχνης του τόπου μας. Στην εκθεσιακή ροή – και αντίστοιχα στη διαμόρφωση του συνοδευτικού καταλόγου – επιχειρείται να διατηρείται ορατό αυτό το μονοπάτι της ιστορίας της τέχνης. Έτσι, οι επιλογές έχουν ως αφετηρία την απαρχή της νεοελληνικής τέχνης, όπως θεμελιώνεται με την ίδρυση του νέου ελληνικού κράτους, και καταλήγουν σε πιο πρόσφατες καλλιτεχνικές αναζητήσεις της σύγχρονης εποχής. Ιστορικά εμβληματικοί δημιουργοί, καθώς και νεότεροι καταξιωμένοι και σύγχρονοι ανερχόμενοι καλλιτέχνες – από τη δική τους εποχή – καταθέτουν στα έργα τους τον τρόπο με τον οποίο βιώνουν και αναπαριστούν όψεις από την Ιστορία και την παράδοση, αλλά και από τη σύγχρονή τους πραγματικότητα. Μέσα από τη δουλειά τους αποτυπώνουν τόπους και χρονικές στιγμές με λογική κρίση και συναίσθημα· προβάλλουν τις αξίες και τα πρότυπα κάθε ιστορικής περιόδου· εκφράζουν τις επιρροές τους από τις διδαχές του παρελθόντος και από τις καινοτομίες του παρόντος· υποδεικνύουν τους φραγμούς που υπερέβησαν και τις νέες προκλήσεις που υποδέχθηκαν· φανερώνουν καινούργιες δημιουργικές μεθόδους και νέες ανατρεπτικές ιδέες· αντικατοπτρίζουν τις ανησυχίες και τις προσδοκίες των κοινωνιών και των εποχών τους· φωτίζουν, εντέλει, ομοιότητες, διαφοροποιήσεις και συνέχειες των διαδοχικών περιόδων στη διαδρομή της Ιστορίας.

Οι ενότητες της έκθεσης διασχίζουν και χαρτογραφούν τρεις διακριτές περιόδους. Στην πρώτη ενότητα, από τη ζωγραφική της Σχολής του Μονάχου και το τελευταίο τέταρτο του 19ου αιώνα, φθάνουμε στη θαλασσογραφία και σε παράλληλες υποκατηγορίες της έως τα μέσα του 20ού αιώνα. Στη δεύτερη ενότητα, με απαρχή τη δεκαετία του 1920 και τις επιδραστικές νέες αναπαραστάσεις των ζωγράφων του ελληνικού μοντερνισμού, καταλήγουμε στις καλλιτεχνικές αναζητήσεις πρωτοπόρων εικαστικών που ξεκίνησαν τη

δράση τους κατά τις δεκαετίες του 1960 και του 1970. Στην τρίτη ενότητα, με έναρξη από τη δεκαετία του 1970 και την παραστατική διαχείριση του τοπίου και της ανθρώπινης μορφής, ολοκληρώνουμε τη διαδρομή στον καμβά της σύγχρονης αφαίρεσης έως την τρέχουσα δεκαετία.

Μέσα από κάθε κανάλι χρονικής διαδρομής, η έκθεση φανερώνει τις αισθητικές προτιμήσεις και τις επιδιώξεις της εκάστοτε εποχής, ενώ παράλληλα εμφανίζει τρόπους με τους οποίους η εικαστική έκφραση εξυπηρέτησε και εξυπηρετεί διάφορους προορισμούς και στόχους – καλλιτεχνικούς, ιδεολογικούς, κοινωνικούς – συζητώντας και προωθώντας τα αντίστοιχα ερεθίσματα και μηνύματα προς τους θεατές της. Ο βηματισμός αυτός – από τον 19ο στον 20ό, και εντέλει στον 21ο αιώνα της ελληνικής τέχνης – αποκρυπτογραφεί και αποτυπώνει όμοιες ή ετερόκλητες, εφήμερες ή διαχρονικές, πάντα όμως πολύ ενδιαφέρουσες όψεις της πολιτισμικής μας πορείας και ταυτότητας.

Χάρις Κανελλοπούλου

Επιστημονική υπεύθυνη και επιμελήτρια
της Συλλογής έργων τέχνης της Τράπεζας της Ελλάδος

The chronicle of a Collection

An Art Collection’s chronicle can involve a number of discernible journeys, two of which are particularly elucidating: a first one that reveals how old the Collection is, spanning the years from its first artwork acquisitions up until its latest choices, and a second one that gradually unfolds in “real time”, as evidenced by the instances in which its items were actually created. The works it includes proffer a variety of representations and narratives—readings pertinent not only to Art History in particular but also to History in general. The idea of a journey, i.e. of travelling distances in both space and time, forms the main curating concept behind the structuring of this presentation of works from the Bank of Greece Art Collection at the Municipal Art Gallery of Chania. The exhibition charts a chronological course—yet not in a rigidly sequential fashion: it rather evolves along three distinct, interdependent and at times intersecting axes. In doing so, it witnesses the timeline and the transformations of the Collection, while also revealing facets of modern Greek art by presenting creations that follow an almost 150-year long artistic trajectory.

The Bank of Greece Art Collection was established in 1928, when the Bank itself was established. From the outset, the fledgling institution showed an interest for works or art that exude prestige and reflect timeless values and puissant symbolisms, alongside ones that make reference to key landmarks and milestones of Greek art and history. In total, the Collection—pivoted on the work of Greek artists—today boasts around 3,000 works of painting, printmaking, sculpture and mixed media, dating back to mid-19th century and stretching to this day. All these pieces of art stand out in terms of their content, their value as historical records, and their artistic merit—elements that shape their identity and certify their worth—while their grouping into

a Collection creates a solid framework wherein they function as a legacy of aspects of domestic visual knowledge and artistic history.

Observing the evolution of the Collection relative to the individual terms of office of the Bank's Governors, we can indicatively note as major stepping stones the acquisition of artworks by Michalis Economou, Nikephoros Lytras, Konstantinos Volanakis, Odysseas Fokas, Hector Doukas and others during the term of Governor Alexandros Diomidis (1928-1931). Also, the purchase of works by painters Nikolaos Gyzis, Konstantinos Volanakis, Ioannis Altamouras, Konstantinos Maleas, and Theophrastos Triantaphyllidis during the service period of Governor Emmanouil Tsouderos (1931-1935 and 1936-1939). The term of Governor Kyriakos Varvaressos (1939-1946) was characterised by the acquisition of works of academic art, mainly from Panhellenic Exhibitions. This was also the case during the term of Governor Georgios Mantzavinos (1946-1955), when purchases were made from the Panhellenic Exhibitions of 1948 and 1952. During the long service periods of Xenophon Zolotas as Governor (1955-1967 and 1974-1981), the Bank opted for works by several artists of the so-called Generation of the Thirties, as well as by others treading on their heels, such as Panayiotis Tetsis and Paris Prekas. During the terms of Governors Dimitrios Chalikias (1984-1992) and Nicholas Garganas (2002-2008), the Collection was enriched with more choices from the 19th century and up until the so-called Generation of the Thirties. Drawing closer to the present day, during the term of Governor Georgios Provopoulos (2008-2014), a series of artworks by more recent artists was acquired. With current Governor Yannis Stournaras, the Collection—now supplemented at regular intervals—continues to be enriched with even newer artworks, also showing interest in post-war and contemporary Greek art. One of our main concerns is that the Collection preserves the characteristics imparted to it by prior historical choices, while at the same time aligning it with contemporary artistic creation. The 99 works displayed in this exhibition, apart from recounting a journey within the Collection of the Bank of Greece itself, also work together to

constitute a preeminent visual portrait of Greek art. The presentation flow—and hence, the formulation of this catalogue as well—attempt to keep this Art History path clearly visible. Thus, the selections originate in the rooting of modern Greek art, during the foundation of the modern Greek state, and culminate towards more up-to-date artistic explorations of the contemporary era. Historically emblematic painters, along with other more recently established or currently emerging artists—each from their own epoch—convey in their works the way they experience and reconstruct aspects of History and tradition, as well as their respective “present-day” reality. They capture places and moments with reason and sentimentality, promote the values and ideals of each historical period, communicate their influences from both past lessons and contemporary innovations. Accordingly, they indicate the barriers they had to overcome and the new challenges they have accepted, reveal the adoption of new creative methods and ground-breaking ideas, reflect the worries and expectations of their respective societies and eras, and in sum, shed light on similarities, differences and continuities among successive periods in the course of History.

The sections of the exhibition traverse and chart three distinct periods. The first one, embarking from Munich School painting and the last quarter of the 19th century, stretches to seascape painting and its parallel subcategories that span to the mid-20th century. The second section, beginning in the 1920s and the influential novel representations by painters of Greek modernism, leads up to the explorations of pioneering visual artists who set off their activity during the 1960s and 1970s. The third one, which starts from the 1970s and a representational treatment of the landscape and the human form, completes the journey on the canvas of modern abstraction, which touches our current decade.

Through each timeline, the exhibition reveals the aesthetic preferences and pursuits of the contextual era, while illustrating the ways in which artistic expression has been and is still serving various destinations and goals

(be they artistic, ideological or social), discussing and forwarding corresponding stimuli and messages to its spectators. This journey—of Greek art from the 19th century through to the 20th and finally the 21st—deciphers and reflects similar or disparate, ephemeral or intertemporal, yet always very interesting aspects of Greece’s cultural course and identity.

Charis Kanellopoulou
Scientific advisor and curator
of the Bank of Greece Art Collection

Από τη θεματολογία του αρχαίου κόσμου τον 19ο αιώνα στις θάλασσες του πρώτου μισού του 20ού

ΠΡΩΤΗ ΔΙΑΔΡΟΜΗ

Η πρώτη διαδρομή της έκθεσης αφιερώνεται σε έργα τέχνης της Συλλογής που δημιουργήθηκαν κατά τον 19ο αιώνα και στο πρώτο μισό του 20ού. Στο πρώτο αυτό διάστημα, του 19ου αιώνα, θεμελιώθηκαν καταρχάς η υπόσταση και τα χαρακτηριστικά της ελληνικής κοσμικής τέχνης, στο πλαίσιο της Σχολής του Μονάχου και του ύφους του ακαδημαϊκού ρομαντισμού και ρεαλισμού. Οι συγκεκριμένες αισθητικές προσεγγίσεις, άλλοτε ιδεαλιστικές κι άλλοτε περισσότερο νατουραλιστικές, προσδιόρισαν το στιλ της αναπαράστασης σε ποικίλες θεματικές, όπως μυθολογικές αφηγήσεις, ηθογραφικές σκηνές, αστικές προσωπογραφίες, αλλά και τοπία. Παρέμειναν δε ζωντανές και στο πέρασμα στην τέχνη του 20ού αιώνα, ενώ δίπλα τους αναδύονταν καλλιτεχνικές δημιουργίες που επηρεάζονταν και καθοδηγούνταν από νέες προσλαμβάνουσες, τις οποίες αποκτούσαν οι καλλιτέχνες ταξιδεύοντας σε καινούργια κέντρα καλλιτεχνικού ενδιαφέροντος, όπως η Βιέννη και το Παρίσι.

Μια σειρά έργων που αντλούν έμπνευση από τη μυθολογία και τους συμβολισμούς της, καθώς και από την αρχαία ιστορία – όπως η *Παλλάς Αθηνά* (1887· εικ. 2) και *Ο ποιητής στην πηγή (Η έμπνευση του ποιητή)* (περ. 1875-1880· εικ. 3) του Νικόλαου Γύζη, αλλά και τα μεταγενέστερα *Μέγας Αλέξανδρος* (1937· εικ. 8) του Γιάννη Κεφαλληνού και *Αρχαϊκό – Αθλητές* (1926· εικ. 9) του Μιχαήλ Αξελού – ανοίγουν τη διαδρομή της πρώτης ενότητας. Τα έργα αυτά επανεκτιμούν τον αρχαίο κόσμο και τις συμβολικές προεκτάσεις της ερμηνείας του, ενώ αποτυπώνουν τις επιρροές της αρχαιοελληνικής παράδοσης στη νεότερη τέχνη, υπό το πρίσμα των νεοκλασικιστικών ή των συμβολιστικά ρομαντικών τάσεων των δημιουργών τους. Δίπλα τους, οι απεικονίσεις αρχαιολογικών τοπίων και μνημείων, όπως ο *Παρθενώνας* (περ. 1870· εικ. 7), από τον Βικέντιο Λάντσα, αποπνέουν θαυμασμό για το μεγαλείο της αρχαιότητας, καθώς και νοσταλγία και ρομαντική μελαγχολία ως προς το πέρασμα και τη φθορά του χρόνου.

Ακολουθούν έργα που καταγράφουν και αναδεικνύουν σκηνές της καθημερινής ζωής αυτής της περιόδου. Χαρακτηριστικές είναι οι ηθογραφικές απεικονίσεις, όπως το *Όρθιο κορίτσι* (1866-1873· εικ. 11) του Ιωάννη Ζαχαρία και η *Χαρτορίχτρα* (1884-1885· εικ. 12) του Νικόλαου Γύζη, που διακατέχονται από στοιχεία νατουραλισμού ως προς τη λεπτομερή απεικόνιση ενός οικείου περιβάλλοντος, δίχως όμως να λείπει και ο ιδεαλισμός της ειδυλλιακής περιγραφής. Καθώς προχωρά ο 20ός αιώνας, η καθημερινότητα εξακολουθεί να προσφέρει στο εικαστικό έργο σειρά παραστάσεων και ενδεικτικών στιγμών της ανθρώπινης ζωής και συμπεριφοράς. Οι *Εργάτριες σταφίδας* (1920-1925· εικ. 20) του Θεόφραστου Τριανταφυλλίδη, η *Συνεδρίαση χωρικών* (1945-1946· εικ. 26) του Βάλια Σεμερτζίδη ή *Το βάψιμο του καϊκιού* (1951· εικ. 35) του Γιώργου Βελισσαρίδη, καθώς και τα χαρακτηριστικά έργα *Θέρος* και *Τρύγος* (1937· εικ. 22 και εικ. 23) του Αλέξανδρου Κορογιαννάκη, τα έργα *Ψαράς* (1938· εικ. 24) του Στρατή Αξιώτη και *Αλώνι* (1938· εικ. 25) της Ελένης Κωνσταντινίδη ανήκουν στις αναπαραστάσεις που εστιάζουν στον μόχθο και την εργασία, επιζητώντας παράλληλα την αναμόχλευση κοινωνικών ζητημάτων και διεκδικήσεων.

Στον αντίποδά τους βρίσκεται η ηθογραφία που περιλαμβάνει προσωπογραφίες, σκηνές και συνήθειες της τότε νεοδημιουργημένης αστικής τάξης, όπως φαίνεται στον *Διπλό χειμώνα* (1929· εικ. 15) του Σπύρου Βικάτου, στη *Μοναξιά* (1907-1912· εικ. 16) της Θάλειας Φλωρά-Καραβία ή στην *Κόρη με τα ρόδα* (1917· εικ. 17) του Γεώργιου Ιακωβίδη. Στα έργα αυτά διακρίνουμε τις ιδιαίτερες εκφραστικές αναζητήσεις κάθε ζωγράφου, οι οποίες πολλές φορές συνδυάζονται με προσεγγίσεις ψυχογραφικού χαρακτήρα ως προς τα απεικονιζόμενα πρόσωπα. Στο τέλος του μονοπατιού αυτής της κατεύθυνσης, συναντάμε την *Προσωπογραφία κοριτσιού* (1928-1937· εικ. 19) του Γιώργου Γουνναρόπουλου· μια φιγούρα, αέρινη και διάφανη, στον άχρονο χώρο του υπερρεαλιστικά ονειρικού, όπου ο ζωγράφος χτίζει τον εικαστικό κόσμο του. Τελευταίο σταθμό της πρώτης ενότητας αποτελούν οι θαλασσογραφίες του 19ου και των αρχών του 20ού αιώνα. Η πρόσληψη της ατμόσφαιρας της θάλασσας και η εικαστική καταγραφή των ευμετάβλητων στοιχείων της, που εξαρτώνται από τις συνθήκες και τις αλλαγές τους, αναπτύσσονται με ιδιαίτερη δεξιοτεχνία και επιδέχονται διαφορετικές ερμηνείες από τους καλλιτέχνες της εποχής. Από το *Καϊκι και ατμόπλοιο* (1880-1884· εικ. 27) του Αιμίλιου Προσαλέντη, το *Έξω από το λιμάνι* και τα *Καράβια* (1874· εικ. 28 και εικ. 29) του Ιωάννη Αλταμούρα, και τα *Δύο ψαράδικα* και τα *Σημαιοστόλιστα πλοία* (περ. 1890· εικ. 30 και 1889-1893· εικ. 31) του Κωνσταντίνου Βολανάκη, έως τη *Νυχτερινή φαντασία (Ο Κάβος της Κυράς)* (1906· εικ. 32) της Σοφίας Λασκαρίδου και τις *Βάρκες* (1930-1934· εικ. 33) του Περικλή Βυζάντιου, αποκαλύπτονται θέματα όπως η θάλασσα και το μεγαλείο της φύσης, το παράκτιο τοπίο και η ανθρώπινη παρουσία και δραστηριότητα, η ζωή της ελληνικής ναυτοσύνης, σε απεικονίσεις που εκκινούν από την ακαδημαϊκή ζωγραφική του 19ου αιώνα. Καθώς τα χρόνια προχωρούν, τα έργα ανοίγονται σε μινιμαλιστικές επιρροές, συμβολικές και εξπρεσιονιστικές διαστάσεις ή λυρικές αποτυπώσεις στον καμβά τους.

From the subject matters of the ancient world in the 19th century to the seas of the first half of the 20th

FIRST JOURNEY

The first journey of the exhibition is dedicated to artworks from the Bank of Greece Collection dating back to the 19th century and the first half of the 20th. It was during the first part of this period, in the 19th century, that the essence and characteristics of Greek secular art were originally established, in the framework of the Munich School and the style of academic romanticism and realism. These particular aesthetic approaches, at times idealistic and at times rather naturalistic, determined the attributes of representation on a variety of subject matters, such as mythological narratives, genre scenes, urban portraits, and even landscapes. In fact, they remained equally vigorous in pieces of art produced during the turn of the 20th century, alongside emerging artistic creations prompted by the novel intakes of artists travelling to new (contemporary) art hotspots, such as Vienna or Paris.

A series of works inspired by mythology and its symbolisms, as well as by ancient history—such as *Pallas Athena* (1887; fig. 2) and *The poet at the spring* (*The inspiration of the poet*) (c. 1875-1880, fig. 3) by Nikolaos Gyzis, but also the later works *Alexander the Great* (1937; fig. 8) by Yannis Kefallinos and the *Archaic – Athletes* (1926; fig. 9) by Michael Axelos—form the starting point

of the first section. These works reassess the ancient world and the symbolic extensions of its interpretation, while manifesting the influence of ancient Greek tradition on modern art, through the prism of their creators' neoclassicist or symbolistically romantic trends. Next to them, representations of archaeological sites and monuments, such as *The Parthenon* (c. 1870; fig. 7) by Vincenzo Lanza, exude awe for the magnificence of antiquity, as well as nostalgia and romantic melancholy for the passing of time and the erosion that comes with it.

There follow paintings that feature or show up scenes of everyday life in this period. Characteristic of this line of work are genre depictions, such as the *Standing girl* (1866-1873; fig. 11) by Ioannis Zacharias and *The fortune teller* (1884-1885; fig. 12) by Nikolaos Gyzis, which harbour naturalistic elements in the detailed representation of familiar surroundings, with the idealism of an idyllic description being also evident. As the 20th century proceeds, everydayness continues to offer to visual art a series of scenes and indicative moments of human life and behaviour. *Raisin workers* (1920-1925; fig. 20) by Theophrastos Triantaphyllidis, *Assembly of villagers* (1945-1946; fig. 26) by Valias Semertzidis or *Painting the caique* (1951; fig. 35) by Giorgos Velissaridis or, as well as the engraving prints *Grain harvest* and *Grape harvest* (1937; fig. 22 and fig. 23) by Alexandros Korogiannakis, or the works *Fisherman* (1938; fig. 24) by Stratis Axiotis and *Threshing floor* (1938; fig. 25) by Eleni Konstantinidi, all belong to a set of representations focused on labour and hard work, while seeking to stir talk on social issues and pursuits.

On their antipode rest genre paintings that include portraits, scenes and depictions of habits of the then newly-formed bourgeoisie, as is evident in the works *Double winter* (1929; fig. 15) by Spyros Vikatos, *Solitude* (1907-1912; fig. 16) by Thaleia Flora-Karavia or *Young woman with roses* (1917; fig. 17) by Georgios Iakovidis. In them, we can discern the particular artistic explorations of each painter, frequently combined with approaches of a psychographic nature as regards the persons depicted. At the far end of this route, we encounter the *Portrait of a girl* (1928-1937 fig. 19) by Giorgos Gounaropoulos (Gounaro),

an ethereal and translucent female figure positioned in the timeless space of the surrealistic dream-like, where the painter builds his visual artistic world. The last stop on this first journey includes seascape paintings from the 19th century and the beginning of the 20th. The perception of marine atmosphere and the visual documentation of its volatile elements that depend on weather conditions and their changes are depicted with extraordinary mastery and prove open to varied interpretations by the artists of the epoch. From the *Caique and steamer* (1880-1884; fig. 27) by Emilios Prossalentis, the *Off the harbour* and the *Ships* (1874; fig. 28 and fig. 29) by Ioannis Altamouras, or the *Two fishing boats* and the *Flag-decked ships* (c. 1890; fig. 30 and 1889-1893; fig. 31) by Konstantinos Volanakis, through to the *Nocturnal fantasy (Kavos kyras)* (1906; fig. 32) by Sophia Laskaridou and the *Boats* (1930-1934; fig. 33) by Periklis Vyzantios, there emerges an assortment of themes, such as the sea and the magnificence of nature, the coastal landscape embracing human presence and activity, the life of Greek seamen and fishermen, in depictions that are rooted in the academic painting of the 19th century. As years go by, the works open up to impressionistic influences, symbolic and expressionistic dimensions or lyrical portrayals on their canvas.

Νικόλαος Γύζης
Nikolaos Gyzis

Εικ. 3. Ο ποιητής στην πηγή (Η έμπνευση του ποιητή), περ. 1875-1880.
Fig. 3. The poet at the spring (The inspiration of the poet), c. 1875-1880.

Νικόλαος Γύζης
Nikolaos Gyzis

Εικ. 4. Έρως και Κένταυρος, 1896-1898.
Fig. 4. Eros and Centaur, 1896-1898.

Νικόλαος Γύζης
Nikolaos Gyzis

Εικ. 5. *Αρμονία*, 1893.
Fig. 5. *Harmony*, 1893.

Βικέντιος Λάντσα
Vincenzo Lanza

Εικ. 6. *Οι Στύλοι του Ολυμπίου Διός*, περ. 1870.
Fig. 6. *The Temple of Olympian Zeus*, c. 1870.

Βικέντιος Λάντσα
Vincenzo Lanza

Εικ. 7. Παρθενώνας, περ. 1870.
Fig. 7. The Parthenon, c. 1870.

Γιάννης Κεφαλληνός
Yannis Kefallinos

Εικ. 8. Μέγας Αλέξανδρος, 1937.
Fig. 8. Alexander the Great, 1937.

Μιχαήλ Αξελός
Michael Axelos

Εικ. 9. Αρχαϊκό – Αθλητές, 1926.
Fig. 9. *Archaic – Athletes*, 1926.

Νικόλαος Γύζης
Nikolaos Gyzis

Εικ. 10. Νεκρή φύση, 1880-1890.
Fig. 10. *Still life*, 1880-1890.

Ιωάννης Ζαχαρίας
Ioannis Zacharias

Εικ. 11. *Ορθία κορίτσι*, 1866-1873.
Fig. 11. *Standing girl*, 1866-1873.

Νικόλαος Γύζης
Nikolaos Gyzis

Εικ. 12. *Η χαρτορίχτρα*, 1884-1885.
Fig. 12. *The fortune teller*, 1884-1885.

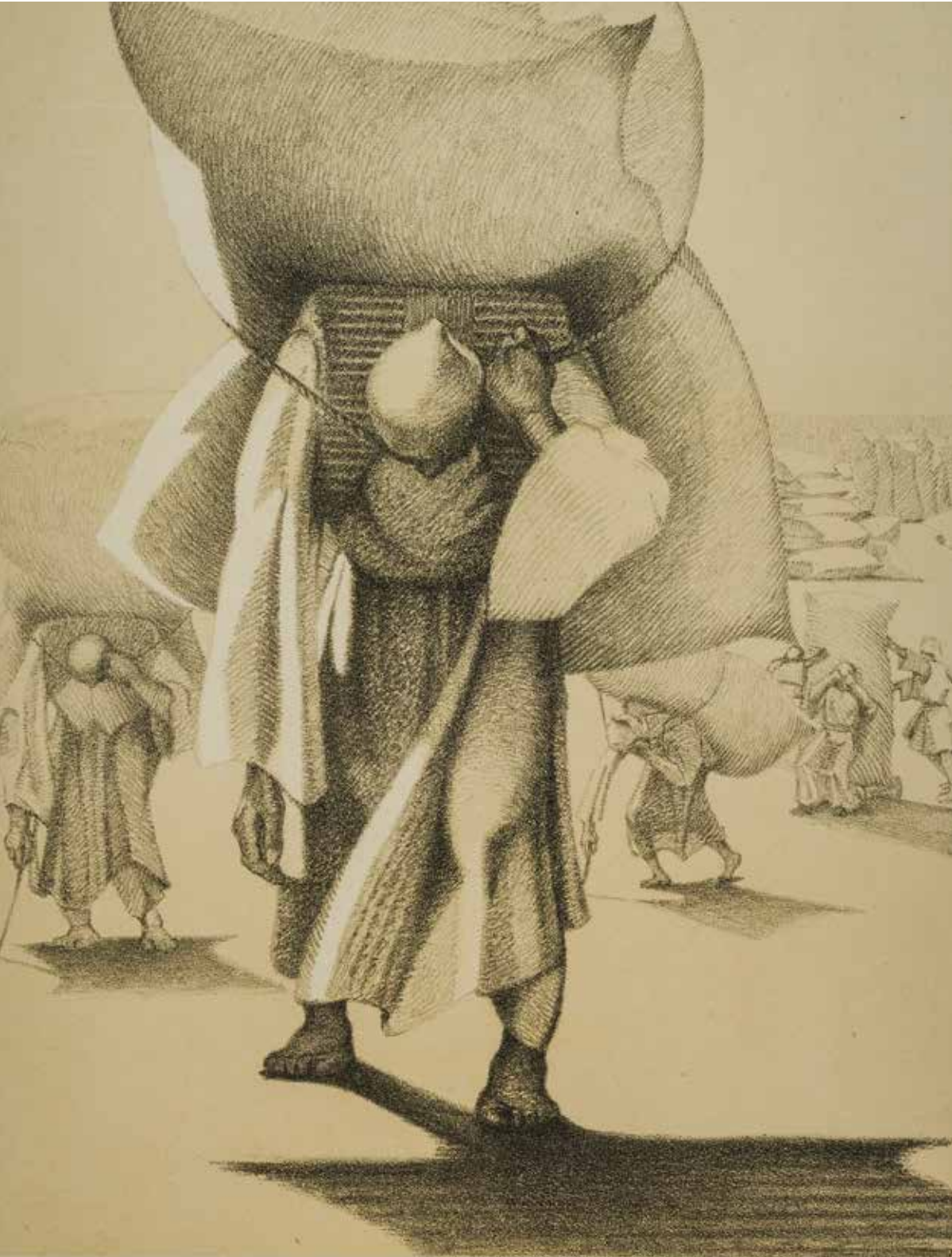
Νικηφόρος Λύτρας
Nikephoros Lytras

Εικ. 13. *Νασρεντίν Χότζας*, 1873-1875.
Fig. 13. *Nasredin Hodja*, 1873-1875.

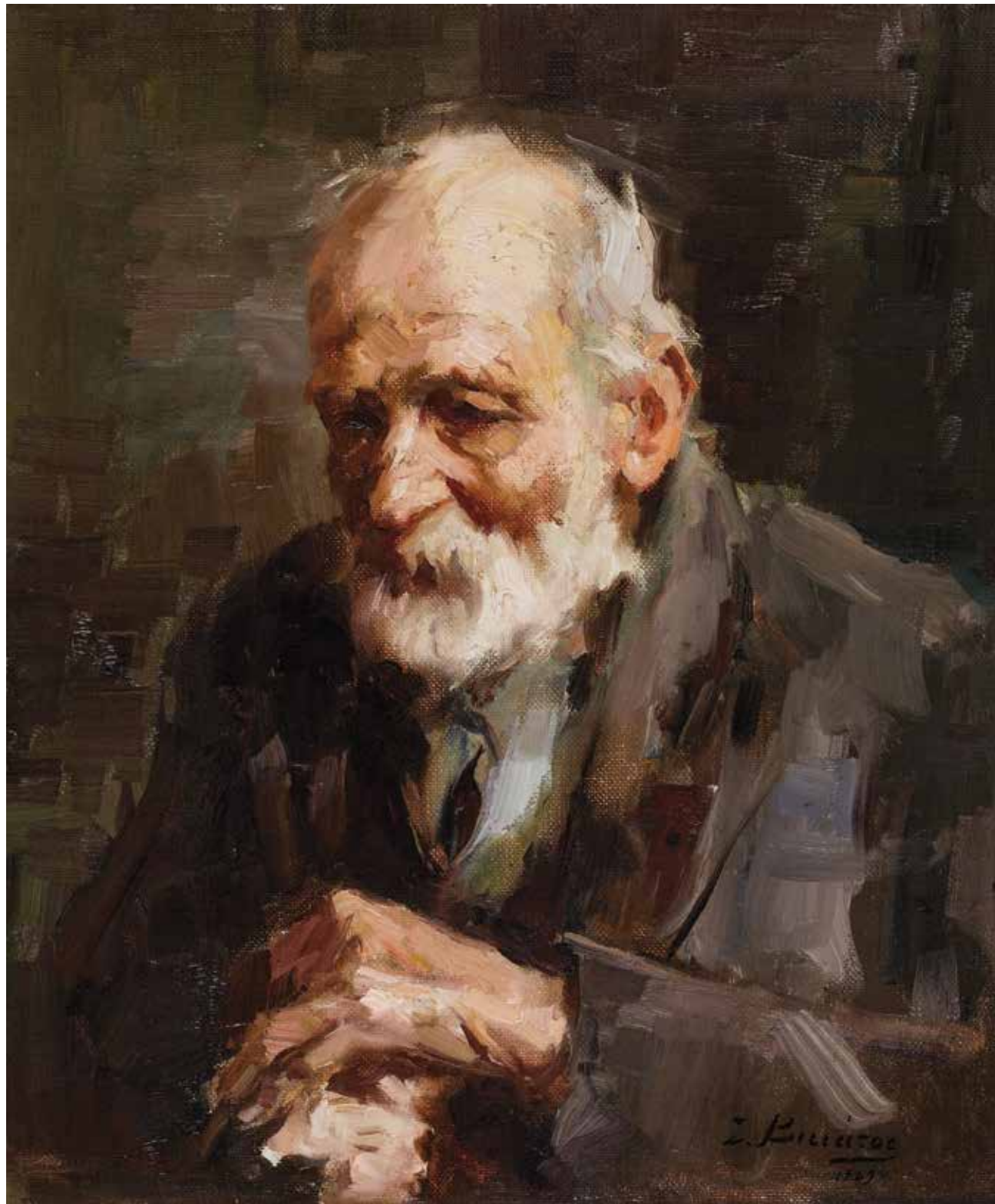
Γιάννης Κεφαλληνός
Yannis Kefallinos

Εικ. 14. *Φελάχος*, περ. 1925-1930.
Fig. 14. *Fellah*, c. 1925-1930.

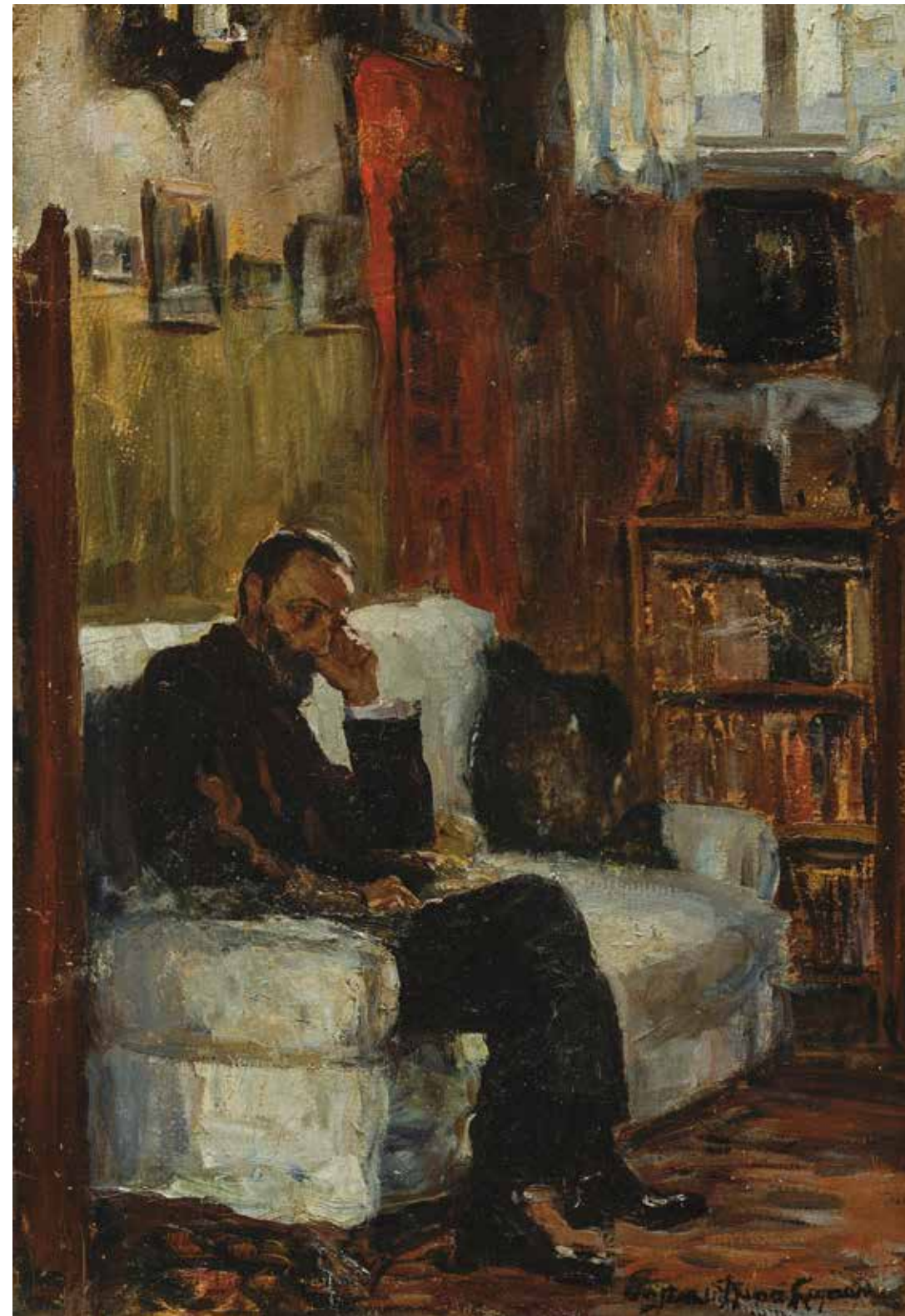
Σπύρος Βικάτος
Spyros Vikatos

Εικ. 15. Διπλός χειμώνας, 1929.
Fig. 15. Double winter, 1929.

Θάλεια Φλωρά-Καραβία
Thaleia Flora-Karavia

Εικ. 16. Μοναξιά, 1907-1912.
Fig. 16. Solitude, 1907-1912.

Γεώργιος Ιακωβίδης
Georgios Iakovidis

Εικ. 17. *Η κόρη με τα ρόδα*, 1917.
Fig. 17. *Young woman with roses*, 1917.

Ορέστης Κανέλλης
Orestis Kanellis

Εικ. 18. *Η Ηρώ*, 1937.
Fig. 18. *Iro*, 1937.

Γιώργος Γουναρόπουλος
Giorgos Gounaropoulos (Gounaro)

Εικ. 19. Προσωπογραφία κοριτσιού, 1928-1937.
Fig. 19. *Portrait of a girl*, 1928-1937.

Θεόφραστος Τριανταφυλλίδης
Theophrastos Triantaphyllidis

Εικ. 20. Εργάτριες σταφίδας, 1920-1925.
Fig. 20. *Raisin workers*, 1920-1925.

Άγγελος Θεοδωρόπουλος
Angelos Theodoropoulos

Εικ. 21. Χωριάτισσα, 1936.
Fig. 21. Village woman, 1936.

Αλέξανδρος Κορογιαννάκης
Alexandros Korogiannakis

Εικ. 22. Θέρρος, 1937.
Fig. 22. Grain harvest, 1937.

Αλέξανδρος Κορογιαννάκης
Alexandros Korogiannakis

Εικ. 23. Τρύγος, 1937.
Fig. 23. Grape harvest, 1937.

Στρατής Αξιώτης
Stratis Axiotis

Εικ. 24. Ψαράς, 1938.
Fig. 24. Fisherman, 1938.

Ελένη Κωνσταντινίδη
Eleni Konstantinidi

Εικ. 25. Αλώνι, 1938.
Fig. 25. *Threshing floor*, 1938.

Βάλιας Σεμερτζίδης
Valias Semertzidis

Εικ. 26. Συνεδρίαση χωρικών, 1945-1946.
Fig. 26. *Assembly of villagers*, 1945-1946.

Αιμίλιος Προσαλέντης
Emilios Prosalentis

Εικ. 27, Καϊκι και ατμόπλοιο, 1880-1884.
Fig. 27. *Caique and steamer*, 1880-1884.

Ιωάννης Αλταμούρας
Ioannis Altamouras

Εικ. 28. Εξω από το λιμάνι, 1874.
Fig. 28. *Off the harbor*, 1874.

Ιωάννης Αλταμούρας
Ioannis Altamouras

Εικ. 29. *Καράβια*, 1874.
Fig. 29. *Ships*, 1874.

Κωνσταντίνος Βολανάκης
Konstantinos Volanakis

Εικ. 30. *Δύο ψαράδικα*, περ. 1890.
Fig. 30. *Two fishing boats*, c. 1890.

Κωνσταντίνος Βολανάκης
Konstantinos Volanakis

Εικ. 31. Σημαιστόλιστα πλοία, 1889-1893.
Fig. 31. *Flag-decked ships*, 1889-1893.

Σοφία Λασκαρίδου
Sophia Laskaridou

Εικ. 32. Νυχτερινή φαντασία (Ο Κάβος της Κυράς), 1906.
Fig. 32. *Nocturnal fantasy (Kavos Kyras)*, 1906.

Περικλής Βυζάντιος
Periklis Vyzantios

Εικ. 33. Βάρκες, 1930-1934.
Fig. 33. Boats, 1930-1934.

Α. Τάσος
A. Tassos

Εικ. 34. Ψαράδες (της Αίγινας), 1958.
Fig. 34. Fishermen (of Aegina), 1958.

Από τους καλλιτεχνικούς νεωτερισμούς των αρχών του 20ού αιώνα στην εικαστική πρωτοπορία των δεκαετιών 1960 και 1970

ΔΕΥΤΕΡΗ ΔΙΑΔΡΟΜΗ

Στη δεύτερη ενότητα της έκθεσης, η πορεία ξεκινά με έργα καλλιτεχνών οι οποίοι προσέδωσαν νέο πνεύμα στην ελληνική ζωγραφική κατά τις πρώτες δεκαετίες του 20ού αιώνα, και καταλήγει σε δημιουργίες από εικαστικούς που εξέφρασαν την πρωτοπορία στην ελληνική τέχνη εδραιώνοντας τη δραστηριότητά τους κατά τις δεκαετίες 1960 και 1970.

Με το πέρασμα στον 20ό αιώνα, στην ελληνική ζωγραφική πραγματοποιήθηκαν σημαντικά βήματα απομάκρυνσης από την ακαδημαϊκή γραφή και αναζητήθηκε μια πιο ελεύθερη μεταφορά της πραγματικότητας, καθώς οι καλλιτέχνες υιοθέτησαν διδάγματα και επιρροές του δυτικού μοντερνισμού στην τέχνη τους. Χαρακτηριστικό παράδειγμα αποτελεί η ζωγραφική του Κωνσταντίνου Παρθένη και ειδικότερα η μορφή του Αθανασίου Διάκου – ως απότμημα από τη σύνθεση *Αποθέωση του Αθανασίου Διάκου* (1931-1933· εικ. 36) – στην αρχή αυτής της δεύτερης διαδρομής.

Με διάθεση ανθρωποκεντρική και συμβολιστική, ο Παρθένης αποδίδει τη μαρτυρική φιγούρα του ήρωα της Ελληνικής Επανάστασης με αφαιρετική και έντονα γωνιώδη γραφή, ασκητική και χρωματικά υποτονική, η οποία παραπέμπει τόσο σε κινήματα του μοντέρνου όσο και στην παράδοση της βυζαντινής τέχνης.

Τα έργα που ακολουθούν διατηρούν τον ίδιο τόνο ως προς την προσέγγιση του μοντέρνου, με το επίκεντρό τους να βρίσκεται, όμως, στη θεματική της τοπιογραφίας. Στις πρώτες δύο δεκαετίες του 20ού αιώνα – και με καλλιτεχνικές προεκτάσεις και στις επόμενες – η ελληνική φύση αποκαλύπτεται και ερμηνεύεται από ζωγράφους όπως οι Κωνσταντίνος Μαλέας και Σπύρος Παπαλουκάς, καθώς η ύπαιθρος και το φως της πρωταγωνιστούν στην αναζήτηση τόσο της ελληνικής ταυτότητας όσο και του μοντερνισμού. Αυτό μαρτυρούν απεικονίσεις τοπίων, όπως το *Τοπίο Αιτωλίας* (1927-1929· εικ. 38) του Οδυσσέα Φωκά, το *Χωριό στη Λέσβο* (1924· εικ. 41) του Σπύρου Παπαλουκά, το *Τοπίο* (1917-1920· εικ. 42) του Κωνσταντίνου Μαλέα και το *Τοπίο* (1922-1930· εικ. 43) του Δημήτριου Γαλάνη. Δίπλα τους χαρακτηριστικά έργα, όπως το *Από τη Σέριφο* (1954· εικ. 45) του Γιώργου Βελισσαρίδη, το *Τοπίο με δέντρα* (χ.χ· εικ. 46) της Βάσως Κατράκη ή ο *Κορμός* (1938· εικ. 48) του Α. Τάσσου, φανερώνουν ότι το εν λόγω μέσο αποτελεί γόνιμο πεδίο, οι τεχνικές του οποίου επιτρέπουν να παραχθούν ιδιαίτερες εικαστικές ποιότητες στη διαμόρφωση και την ανάδειξη του θέματος του τοπίου.

Από τη δεκαετία του 1950 και μετά, η ελληνική τοπιογραφία αποτελεί θεματική που εξελίσσεται από καλλιτέχνες οι οποίοι, ως επί το πλείστον, εμφανίζονται πιστοί ακόλουθοι του είδους. Στην κατηγορία αυτή διακρίνεται το έργο του Παναγιώτη Τέτση· στην έκθεση, στο έργο του *Αρδηττός* (1960· εικ. 49) η παραστατικότητα, καθώς και η ελευθερία στη ζωντάνια χρώματος και φωτός, κυριαρχούν. Έπονται έργα καλλιτεχνών – παραδείγματος χάριν *Η Τζια* (1971-1976· εικ. 50) της Κούλας Μαραγκοπούλου, *Ο χαμένος παράδεισος* (1960· εικ. 52) της Σελέστ Πολυχροσιάδη, οι *Εντυπώσεις* (χ.χ· εικ. 53) του Λάμπρου Ορφανού, τα *Πανιά καϊκιών* (1962· εικ. 54) του Πάρη Πρέκα – οι οποίοι ενστερνίζονται

δυναμικότερα τη γλώσσα της αφαίρεσης και ως εκ τούτου στο έργο τους το τοπίο αποτελεί ένα ενδιαφέρον πεδίο εκφραστικής δοκιμής, προσδιοριζόμενο από χαρακτηριστικά όπως το χρώμα αυτό καθαυτό, οι σχηματοποιήσεις, ο ρυθμός, η κίνηση. Στα έργα *Myrina 58* (1980· εικ. 55) του Μιχάλη Κατζουράκη και *Composition of a landscape #2* (1984· εικ. 56) του Βαλέριου Καλούτση, ακολούθως, η αναφορά στα ελληνικά τοπία της Λήμνου και της Κρήτης αντιστοιχεί μοιλιάζεται με συνθετικές και εννοιολογικές αναζητήσεις της εικαστικής γλώσσας των δημιουργών τους.

Οι δύο τελευταίοι εικαστικοί ανήκουν και μας εισάγουν συνάμα στο τελευταίο μονοπάτι της ενότητας, εκεί όπου συναντάμε έργα καλλιτεχνών οι οποίοι ξεχώρισαν ήδη από τις δεκαετίες 1960-1970, συμβάλλοντας δυναμικά στην παράλληλη πορεία της ελληνικής εικαστικής πρωτοπορίας με τις διεθνείς καλλιτεχνικές εξελίξεις. Έτσι, στο *Δωμάτιο χωρίς θέα* (1992-1993· εικ. 60) της Όπυς Ζούνη και στο *Τοπίο* (1963· εικ. 61) της Νίκης Καναγκίνη παρατηρούμε τρόπους με τους οποίους οι δύο εικαστικοί διερεύνησαν τη γλώσσα της αφαίρεσης με ποικίλους πειραματισμούς και τεχνικές. Ο Γιώργος Λαζόγκας, με το *Παλίμνηστο ολόκαυστο* (1992· εικ. 57), και ο Δημήτρης Αληθινός, με τα *Σημεία μέσα στους χρόνους* (1981· εικ. 58), συνθέτουν δημιουργίες που μιλούν για την ιδέα της διαστρωμάτωσης της Ιστορίας και τη διαχρονικότητα των αφηγήσεών της σε τοπικό και σε οικουμενικό επίπεδο.

Στα *Επεισόδια στην ύλη* (1980-1981· εικ. 62), η Ρένα Παπασπύρου χρησιμοποιεί ως υλικό της τέχνης της αποτοιχισμένα κομμάτια οικοδομημάτων της πόλης. Το έργο της διαβάζεται ως μια λανθάνουσα τοπιογραφία, ζωντανό σπάραγμα του χρόνου και του αστικού τοπίου, στο οποίο επεμβαίνει ζωγραφικά η καλλιτέχνιδα. Τα *Λάβαρα* (1987· εικ. 59) της Λήδας Παπακωνσταντίνου, πάλι, αναπαριστούν τα εμβληματικά συλλογικά σύμβολα με τέτοιο τρόπο, που αποκτούν νέα δυναμικότητα, ανάλογη με την ένταση των χρωμάτων και τις ποικιλόμορφες υφές της ύλης τους.

Στο τέλος αυτής της διαδρομής, τρεις καλλιτέχνες πραγματεύονται ζητήματα που αφορούν τον άνθρωπο και τη σύγχρονη ζωή του, με διαφοροποιημένους

εικαστικούς τρόπους, αλλά κοινό ορίζοντα ως προς το μήνυμά τους. Στο *Χωρίς τίτλο* (1997· εικ. 63), ο Ιάσων Μολφέσης προσεγγίζει την απεικόνιση της ανθρώπινης μορφής με μοντέρνα γραφή, που ακουμπά στον κόσμο της τεχνολογίας και της μηχανικής αυτοματοποίησης. Η *Φιγούρα II* (1970· εικ. 64) του Βαγγέλη Δημητρέα παρουσιάζεται δυναμική ζωγραφικά, αλλά και κατακερματισμένη στον βωμό των αντιπαραθέσεων που βιώνονται στη σύγχρονη εποχή. Αντίστοιχα, στο *Cas-Raté* (1975· εικ. 65) του Κωνσταντίνου Ξενάκη, ο άνθρωπος – σε εγρήγορση και σε διαρκή πάλη – έρχεται αντιμέτωπος με τον ιδιότυπο εικαστικό οπτικό κώδικα επικοινωνίας και κατανόησης της σύγχρονης πραγματικότητας του καλλιτέχνη, που πηγάζει από την πόλη και την καθημερινή αστική ζωή.

From the artistic innovations of the early 20th century to the avant-garde of the 1960s and 1970s

SECOND JOURNEY

In the second section of the exhibition, the journey starts with works by artists who imbued Greek painting with a new spirit during the first decades of the 20th century, and ends with creations by painters who expressed the avant-garde in Greek art establishing their activity in the 1960s and 1970s.

With the turn of the 20th century, Greek painting took some significant steps that distanced it from academism, in quest of a freer conveyance of reality, as artists were incorporating teachings and influences of western modernism in their work. An indicative example is the painting style of Konstantinos Parthenis and, more specifically, his figure of Athanasios Diakos—as a fragment from the composition *The Apotheosis of Athanasios Diakos* (1931-1933; fig. 36)—at the beginning of this second journey. With an anthropocentric and symbolistic disposition, Parthenis renders the tormented figure of the Greek Revolution hero with an abstract and particularly angular idiom, ascetic and chromatically subdued, alluding as much to modernist movements as to Byzantine art tradition.

The paintings that follow are in the same vein as regards the approach to modernism, but with their themes centred around landscape. In the first two decades of the 20th century—and by artistic extrapolations in the decades

that followed—Greek nature is elucidated and interpreted by painters such as Konstantinos Maleas and Spyros Papaloukas, as the countryside and its light play a leading role in a dual quest for national identity and avant-garde modernism. This is attested by landscape depictions, such as the *Landscape of Aetolia* (1927-1929; fig. 38) by Odysseas Fokas, the *Village on Lesbos* (1924; fig. 41) by Spyros Papaloukas, the *Landscape* (1917-1920; fig. 42) by Konstantinos Maleas and the *Landscape* (1922-1930; fig. 43) by Dimitrios Galanis. Right next to them, wood engravings such as *From Serifos* (1954; fig. 45) by Giorgos Velissaridis, *Landscape with trees* (n.d.; fig. 46) by Vasso Katraki or the *Tree trunk* (1938; fig. 48) by A. Tassos, testify to that printmaking can serve as fertile ground for making the most out of landscape themes, thanks to the special visual effects that its techniques can produce.

From the 1950s onwards, Greek landscape art has continued to evolve, driven by artists largely devoted to this theme. The work of Panayiotis Tetsis falls under this category: in his painting *Ardettus* (1960; fig. 49) included in this exhibition, vividness as well as freedom in the brightness of both colour and light dominate. Further on, creations such as *Tzia* (1971-1976; fig. 50) by Koula Marangopoulou, *Paradise lost* (1960, fig. 52) by Celeste Polychroniadi, *Impressions* (n.d.; fig. 53) by Lambros Orfanos, and *Sails* (1962; fig. 54) by Paris Prekas, were made by artists who are more strongly inclined to abstraction and thereby turn landscape art into an interesting field for expressional experimentation, defined by elements such as colour per se, stylisation, rhythm, or motion. In the paintings *Myrina* 58 (1980; fig. 55) by Michalis Katzourakis and *Composition of a landscape #2* (1984; fig. 56) by Valerios Caloutsis that follow, reference to the typically Greek landscapes of Lemnos and Crete (respectively) is grafted with compositional and conceptual explorations of their creators' artistic idiom.

These last two painters actually belong, and thus ensure a smooth transition, to the last path of our second journey, along which we come across the works of artists already distinguished since the 1960s and 1970s as vigorous contributors

to the fluid alignment of Greek avant-garde with international artistic developments. Thus, in the *Room without a view* (1992-1993; fig. 60) by Opy Zouni and the *Landscape* (1963; fig. 61) by Niki Kanagini, we witness the ways in which the two painters have explored abstraction through experimentation and various techniques. Yorgos Lazongas with his *Palimpsest holocaust* (1992; fig. 57) and Dimitris Alithinos with his *Points in time* (1981; fig. 58) expose conceptions that discuss the idea of stratification in history and the intertemporality of its narratives at local and universal level.

In the *Episodes in matter* (1980-1981; fig. 62), Rena Papaspyrou uses in her work detached surfaces from demolished walls and other pieces of city buildings, whereby allowing a reading of her art as some type of latent landscape painting, a “live” fraction of both time and urban substance, on which the artist intervenes with disparate tools like pencils. Then again, the *Flags* (1987; fig. 59) by Leda Papaconstantinou reproduce these emblematic collective symbols in a way that instils them with new dynamism, proportional to their colour intensity and the diverse textural effects of their material.

At the end of this journey, three artists discuss issues of humanness and of the modern way of life, in diversified art languages, but with a shared horizon as regards their message. In his *Untitled* (1997; fig. 63), Jason Molfessis treats human form through a modern idiom that touches on the world of technology and mechanical automation. *Figure II* (1970; fig. 64) by Vangelis Dimitreas appears vibrant in form, but also completely shattered at the altar of modern-life conflicts. Similarly, in the *Cas-Raté* (1975; fig. 65) by Constantin Xenakis, the human being—alert and constantly in struggle—is confronted with the artist's inventive visual code of communication and understanding of contemporary reality, emanating from the city and everyday urban life.

Κωνσταντίνος Παρθένος
Konstantinos Parthenis

Εικ. 36. Αθανάσιος Διάκος (απότμημα από την Αποθέωση του Αθανασίου Διάκου), 1931-1933.
Fig. 36. Athanasios Diakos (fragment from *The Apotheosis of Athanasios Diakos*), 1931-1933.

Μιχάλης Οικονόμου
Michalis Economou

Εικ. 37. Δρόμος της παλιάς Μασσαλίας (La montée des Accoules), 1920-1925.
Fig. 37. Street in old Marseilles (La montée des Accoules), 1920-1925.

Οδυσσέας Φωκάς
Odysseas Fokas

Εικ. 38. Τοπίο Αιτωλίας, 1927-1929.
Fig. 38. Landscape of Aetolia, 1927-1929.

Αγνήνωρ Αστεριάδης
Agenor Asteriadis

Εικ. 39. Χιονισμένο τοπίο, 1925.
Fig. 39. Snowy landscape, 1925.

Λυκούργος Κογεβίνας
Lykourgos Kogevinas

Εικ. 40. Κερκυραϊκό τοπίο, περ. 1930.
Fig. 40. Landscape of Corfu, c. 1930.

Σπύρος Παπαλουκάς
Spyros Papaloukas

Εικ. 41. Χωριό στη Λέσβο, 1924.
Fig. 41. A village on Lesbos, 1924.

Κωνσταντίνος Μαλέας
Konstantinos Maleas

Εικ. 42. *Tonío*, 1917-1920.
Fig. 42. *Landscape*, 1917-1920.

Δημήτριος Γαλάνης
Dimitrios Galanis

Εικ. 43. *Tonío*, 1922-1930.
Fig. 43. *Landscape*, 1922-1930.

Βάσος Γερμενής
Vasos Germenis

Εικ. 44. *Tonío της Σαντορίνης*, 1935-1938.
Fig. 44. *Landscape of Santorini*, 1935-1938.

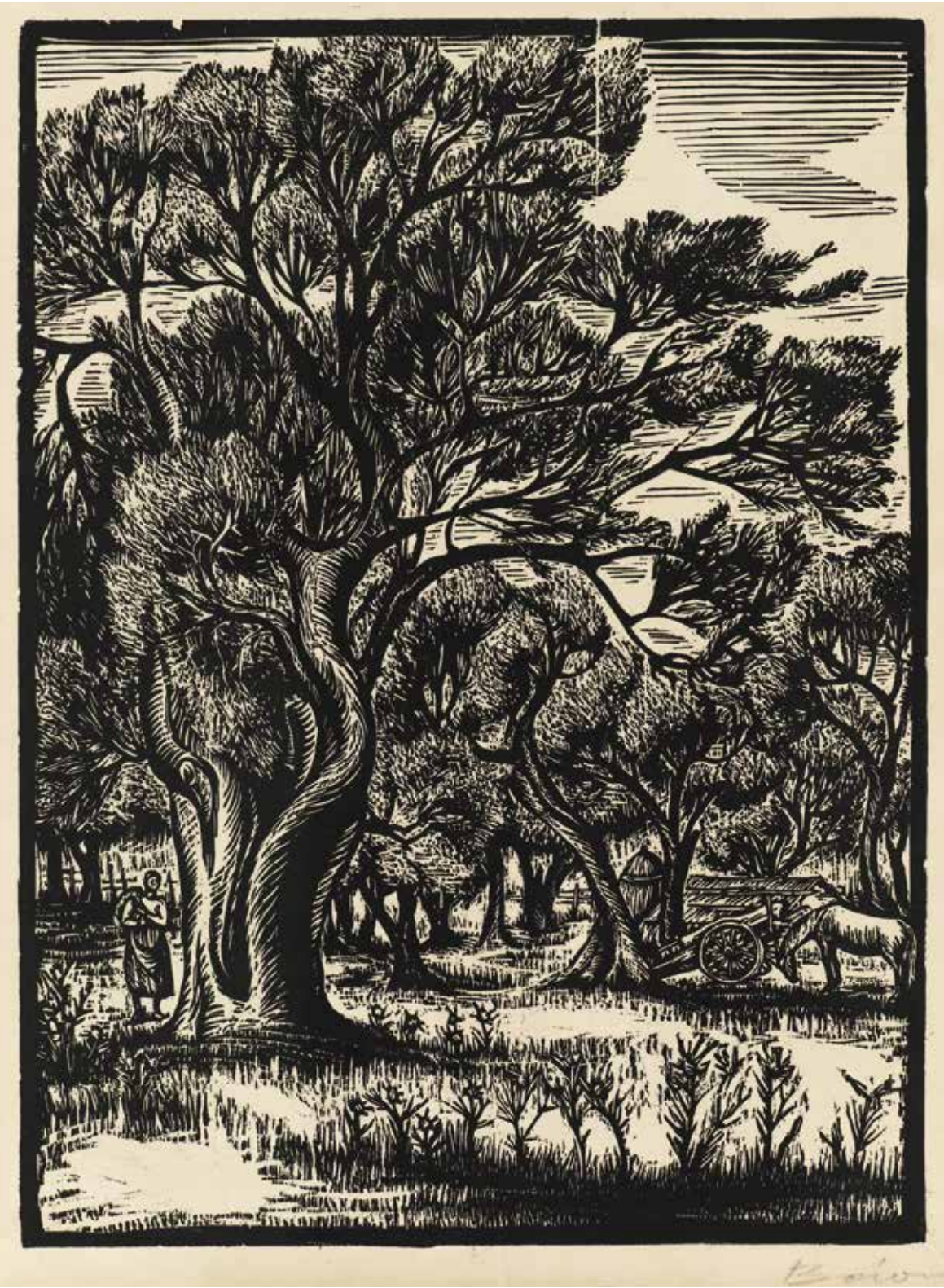
Γιώργος Βελισσαρίδης
Giorgos Velissaridis

Εικ. 45. *Από τη Σέριφο*, 1954.
Fig. 45. *From Serifos*, 1954.

Βάσω Κατράκη
Vasso Katraki

Εικ. 46. Τοπίο με δέντρα, χ.χ.
Fig. 46. Landscape with trees, n.d.

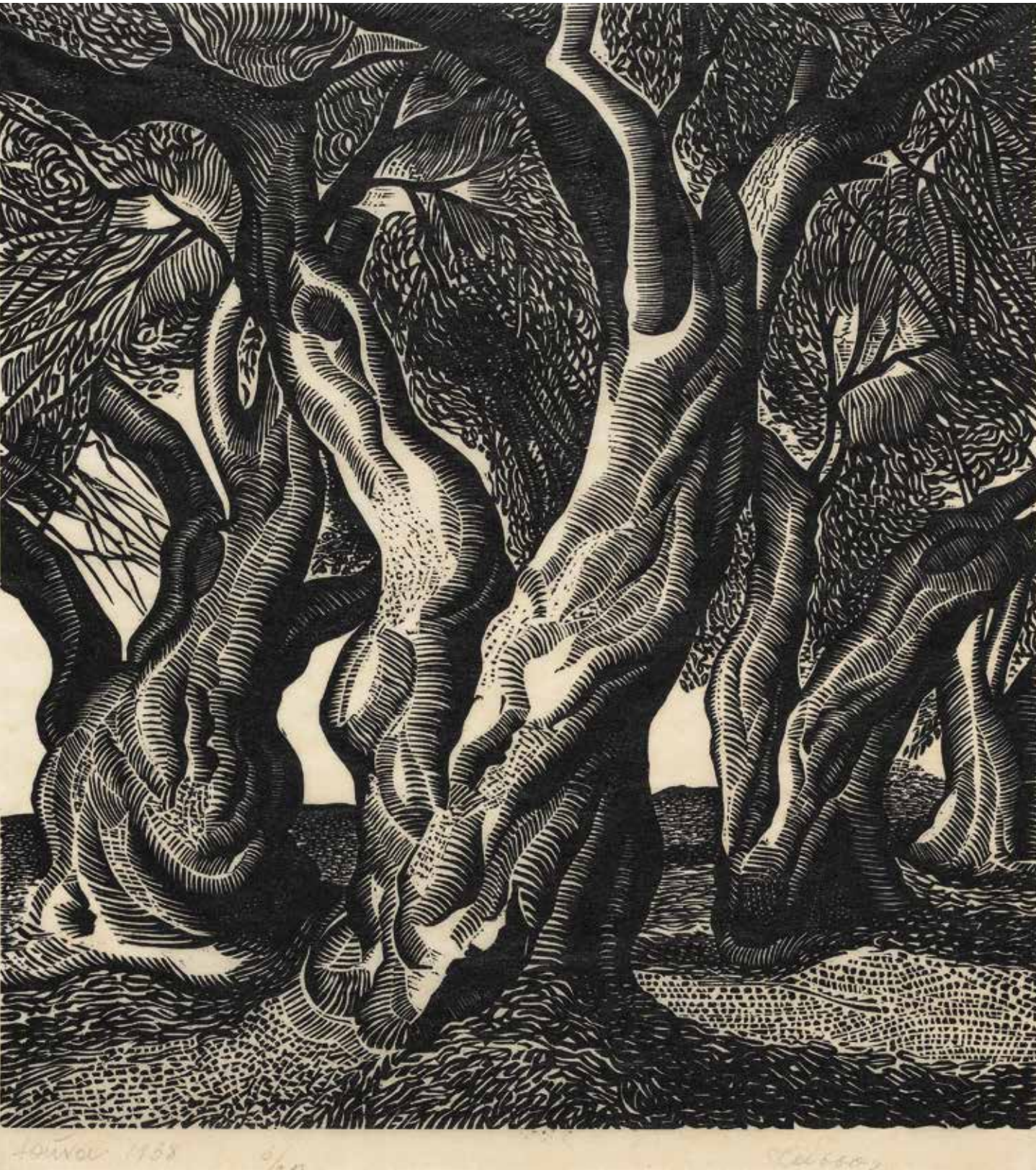
Άγγελος Θεοδωρόπουλος
Angelos Theodoropoulos

Εικ. 47. Τοπίο (Δάσος), 1934.
Fig. 47. Landscape (Forest), 1934.

Α. Τάσος
A. Tassos

Εικ. 48. Κορμός, 1938.
Fig. 48. Tree trunk, 1938.

Παναγιώτης Τέτσης
Panayiotis Tetsis

Εικ. 49. Αρδηπτός, 1960.
Fig. 49. Ardetus, 1960.

Κούλα Μαραγκοπούλου
Koula Marangoroulou

Εικ. 50. *Η Τζια*, 1971-1976.
Fig. 50. *Tzia*, 1971-1976.

Κούλα Μπεκιάρη
Koula Bekiari

Εικ. 51. *Φθινόπωρο*, δεκαετία του 1950.
Fig. 51. *Autumn*, 1950s.

Σελέστ Πολυχρονιάδη
Celeste Polychroniadi

Εικ. 52. Ο χαμένος παράδεισος, 1960.
Fig. 52. *Paradise lost*, 1960.

Λάμπρος Ορφανός
Lambros Orfanos

Εικ. 53. Εντυπώσεις, x.x.
Fig. 53. *Impressions*, n.d.

Πάρις Πρέκας
Paris Prekas

Εικ. 54. Πανιά καϊκιών, 1962.
Fig. 54. Sails, 1962.

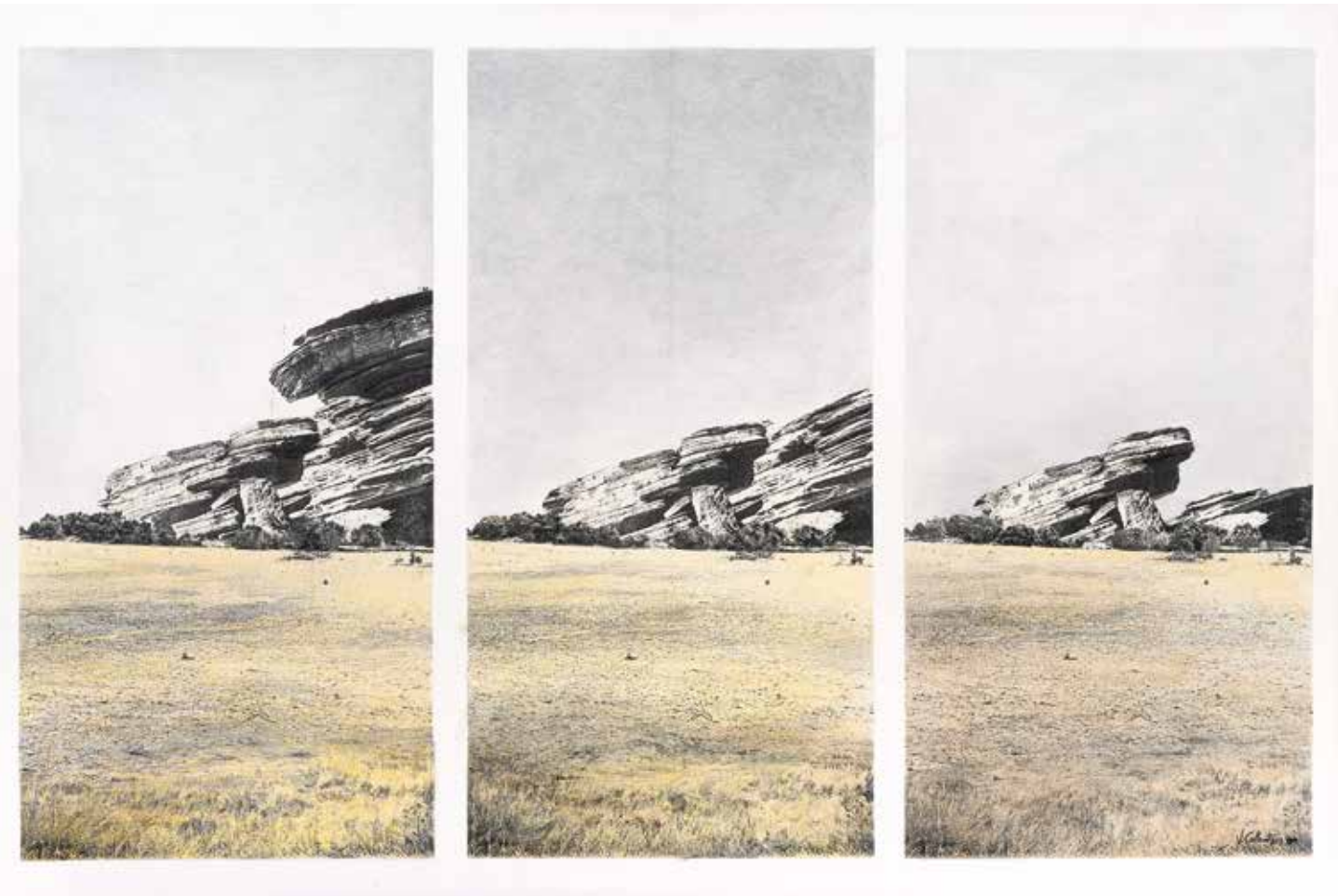
Μιχάλης Κατζουράκης
Michalis Katzourakis

Εικ. 55. Myrina 58, 1980.
Fig. 55. Myrina 58, 1980.

Βαλέριος Καλούτσης
Valerios Caloutsis

Εικ. 56. *Composition of a landscape #2*, 1984.
Fig. 56. *Composition of a landscape #2*, 1984.

Γιώργος Λαζόγκας
Yorgos Lazongas

Εικ. 57. *Παλίμψηστο ολόκαυστο*, 1992.
Fig. 57. *Palimpsest holocaust*, 1992.

Δημήτρης Αλθεινός
Dimitris Alithinos

Εικ. 58. Σημεία μέσα στους χρόνους, 1981.
Fig. 58. *Points in time*, 1981.

Λήδα Παπακωνσταντίνου
Leda Papaconstantinou

Εικ. 59. Λάβαρα, 1987.
Fig. 59. *Flags*, 1987.

Όλυ Ζούνη
Opy Zouni

Εικ. 60. Δωμάτιο χωρίς θέα, 1992-1993.
Fig. 60. Room without a view, 1992-1993.

Νίκη Καναγκίνη
Niki Kanagini

Εικ. 61. Τοπίο, 1963.
Fig. 61. Landscape, 1963.

Ρένα Παπασπύρου
Rena Papaspyrou

Εικ. 62. *Επεισόδια στην ύλη*, 1980-1981.
Fig. 62. *Episodes in matter*, 1980-1981.

Ιάσωνας Μολφέσης
Jason Molfessis

Εικ. 63. *Χωρίς τίτλο*, 1997.
Fig. 63. *Untitled*, 1997.

Βαγγέλης Δημητριάς
Vangelis Dimitreas

Εικ. 64. Φιγούρα II, 1970.
Fig. 64. Figure II, 1970.

Κωνσταντίνος Ξενάκης
Constantin Xenakis

Εικ. 65. Cas-Raté, 1975.
Fig. 65. Cas-Raté, 1975.

Από τη μοντέρνα παραστατικότητα στη σύγχρονη αφαίρεση

ΤΡΙΤΗ ΔΙΑΔΡΟΜΗ

Η επιστροφή στην παραστατικότητα, στην κυρίαρχη γλώσσα απεικόνισης και διερεύνησης της ανθρώπινης μορφής, ακόμα και στο τελευταίο τέταρτο του 20ού αιώνα και μέχρι τη σύγχρονη εποχή, σηματοδοτεί το ξεκίνημα της διαδρομής της τρίτης ενότητας.

Στοχεύοντας στη ρεαλιστική αποτύπωση των μορφών – και συμβαδίζοντας τρόπον τινά με τη φωτογραφία, ως προς την ιδέα της διεκδίκησης της απόδοσης της στιγμής – οι προσωπογραφίες επενδύουν ακόμα περισσότερο στην ψυχογραφική ενδοσκόπηση του εικονιζομένου, αφήνοντας πάντα εντονότερη την αίσθηση της αποκάλυψης της ιδιαίτερης προσωπικότητας του ατόμου. Έτσι, στο πρώτο τμήμα της ενότητας αυτής, ο βηματισμός προχωρά μέσα από αναπαραστάσεις της ανθρώπινης μορφής που αναδεικνύουν διαφορετικές επιδιώξεις.

Σε έργα όπως η *Προσωπογραφία νεαρού Γάλλου από την Μπεζανσόν* και η *Προσωπογραφία της Δέσποινας με κολιέ και σκουλαρίκια* (1976· εικ. 67 και εικ. 68) του Γιάννη Τσαρούχη, αλλά και στα μεταγενέστερα *Επίσκεψη* (2014· εικ. 69) του Γιώργου Ρόρρη και *Χωρίς τίτλο* (2021· εικ. 70) του Στέφανου Δασκαλάκη υπογραμμίζεται ο ψυχογραφικός ρεαλισμός της οικείας καθημερινής προσωπογραφίας. Με την ίδια εμβάθυνση στην ψυχογραφική αναζήτηση, αλλά με εξπρεσιονιστική οξύτητα στον σχεδιασμό των μορφών, διαμορφώνονται ο *Γραφέας* (2021· εικ. 71) του Τάσου Μαντζαβίνου και οι απεικονιζόμενοι θεατές στο *Ατιτλο* (2022· εικ. 72) του Εδουάρδου Σακαγιάν. Απέναντί τους ορθώνονται σε συνομιλία οι *Φαντασμαγορίες* (1996· εικ. 93) του Νίκου Κεσσανλή – μια εκδοχή απεικόνισης της ανθρώπινης παρουσίας με μηχανικά μέσα, η *Χωρίς τίτλο* (2010· εικ. 94) ανθρώπινη μορφή του Μάκη Θεοφυλακτόπουλου, σχεδιασμένη με emphatic περίγραμμα, αποτέλεσμα εξπρεσιονιστικής γραφής και με εμφανείς τις χειρονομίες διάπλασής της, και οι *Βουνοκορφές σε ομίχλη (ανατολή)* (2022· εικ. 92) της Χριστίνας Κάλμπαρη, όπου η πρωταγωνίστρια γυναικεία μορφή στέκεται μπροστά σε ένα φανταστικό τοπίο, σε περισυλλογή, με ανοικτό το ενδεχόμενο κάθε ερμηνείας.

Ακολουθώς, η ανθρώπινη μορφή παραμένει κυρίαρχο εργαλείο αφήγησης ή γίνεται υπαινικτική σε έργα τα οποία διατηρούν ζωντανό το ενδιαφέρον για τη μελέτη της αρχαίας ελληνικής κληρονομιάς και της πρόσφατης Ιστορίας, με αναφορά στην προσωπική και τη συλλογική μνήμη, όπως το *W.E. 3* (2018· εικ. 73) του Κυριάκου Κατζουράκη, η αφαιρετική *Πυθία* (2022· εικ. 74) της Βάνας Ξένου και το *Ένδυμα* (2022· εικ. 75) της Θάλειας Χιώτη.

Αλλαγή πεδίου θεματικού ενδιαφέροντος χαρακτηρίζει την υπόλοιπη διαδρομή της ενότητας. Την απαρχή δηλώνει το έργο του Χρήστου Αθανασιάδη *Τοπίο* (2023· εικ. 76), με την εικονογραφία του να πηγάζει από κάθε συνάντηση του ζωγράφου με προσωπικές μνήμες από ιδιαίτερους χώρους. Ως συνέχεια, το νήμα της θέασης ακολουθεί έργα από τη δεκαετία του 1990 μέχρι τη σύγχρονη εποχή, με σημείο αναφοράς τη σύγχρονη τοπιογραφία, ως θεματική αναπαράστασης ή αναμόχλευσης συμβολικών και εννοιολογικών αναζητήσεων.

Παραδοσιακοί αλλά και νέοι προβληματισμοί φαίνεται να απασχολούν πλέον τους δημιουργούς: η πόλη παραμένει το σκηνικό που καταγράφεται πάντοτε από τους καλλιτέχνες με σκοπό να βιωθεί ο παλμός της εκάστοτε σύγχρονης πραγματικότητας. Εδώ χαρακτηριστικά προβάλλουν έργα όπως τα *Σύννεφα πάνω από την Αθήνα* (2001· εικ. 79) του Δημήτρη Ανδρεαδάκη, *Η Πρωτοχρονιά του 2018 στην Αθήνα* (2019· εικ. 80) του Ηλία Παπαηλιάκη, το *Slalom* (2022· εικ. 82) της Ηώς Αγγελή, το *Πειραιώς 37* (2018· εικ. 78) του Μάρκου Καμπάνη, το *In your shoes, on rooted seeds* (2022· εικ. 81) του Ανέστη Ιωάννου και τα *Growing Care Athens 5* και *Growing Care Athens 8* (2010· εικ. 83 και εικ. 84) της Μαρίας Οικονομοπούλου.

Αντίστοιχα, στη σύγχρονη εικαστική εκδοχή του, το τοπίο της φύσης εμφανίζεται ως θεματική νοσταλγικής παρατήρησης ή περιβαλλοντικής ανησυχίας. Πολλές φορές τα θέματα συνδέονται με προσωπικά βιωμένες εμπειρίες, ενώ αποδίδονται άλλοτε παραστατικά κι άλλοτε έμμεσα ή αφαιρετικά, παραμένοντας σε ορισμένο βαθμό αναγνωρίσιμα. Άλλες φορές, κινούνται έντονα στο πεδίο του συμβολισμού, αφήνοντας για τον θεατή την απόδοση νέων ιστορικών, κοινωνικών ή πολιτισμικών προεκτάσεων. Έτσι, στην πορεία αυτή, διακρίνουμε το *Ωδείο (Αρχαία Νικόπολη)* (2008· εικ. 77) της Μαρίας Ζιάκα, το *Τοπίο Κεφαλονιάς* (2016· εικ. 85) του Γιάννη Ψυχοπαίδη, τη *Θάλασσα* (2013· εικ. 86) της Μαρίας Φιλοπούλου, το *Χωράφι με στάχνα* (2010· εικ. 91) του Μίλτου Γκολέμα, τα *Φύλλα ελιάς* (2003· εικ. 87) του Γιάννη Μιχαηλίδη, αλλά και τον *Λογαριασμό* (1990· εικ. 88) του Πάνου Χαραλάμπους, το *Ατιτλο* (2023· εικ. 89) του Μιχάλη Μανουσάκη και το *Ai-Zone IV* (2023· εικ. 90) του Γιώργου Σταματάκη.

Στο τέλος της εξελικτικής διαδρομής της έκθεσης παρουσιάζονται έργα σύγχρονης αφαίρεσης, στα οποία οι καλλιτέχνες τους επιχειρούν τη μετάβαση από το τοπίο στον τόπο – υλικό, πνευματικό, συμβολικό. Έργα όπως το *Τοπίο σε ώχρα* (2008· εικ. 95) του Γιάννη Αδαμάκου, οι *Ροές* (1992· εικ. 98) της Ευγενίας Αποστόλου, το *Ατιτλο* (2008· εικ. 96) της Κατερίνας Σάρρα, το *Κόκκινο λυκόφως* (2017-2024· εικ. 97) του Μανώλη Χάρου, η *Κασταλία πηγή I* (2022· εικ. 99)

του Κωστή Βελώνη, μαρτυρούν την προσέγγιση της πραγματικότητας μέσα από το υποκειμενικό βλέμμα και με επίκεντρο ενδιαφέροντος την ποιητική του χρώματος και του φωτός, την κίνηση του υλικού, τις ρυθμικές διατάξεις των επιφανειών. Μέσα από προσωπικές διεργασίες, οι καλλιτέχνες αυτοί εντάσσουν την τέχνη τους στο πλαίσιο μιας ευρύτερης νοητικής διαδικασίας, με σκοπό τη ζωγραφική εξέλιξη και τον αδιάκοπο μετασχηματισμό του απτού κόσμου σε στοχαστική εικαστική πρακτική.

From modern representation to contemporary abstraction

THIRD JOURNEY

A return to representation, the predominant artistic dialect for depicting and exploring the human figure, even in the last quarter of the 20th century and up until the present day, signals the start of our journey into the third section. Aiming at a realistic rendition of figures—and in a way moving alongside photography as regards the idea of seeking to capture the moment—portraits tend to invest even more in the psychographic introspection of the model, always imparting a much sharper sense of revelation as regards the person's individuality. Thus, in the first part of this journey, our steps lead us to human figure representations that emphasise different aspirations. Works such as the *Portrait of young Frenchman from Bensaçon* and the *Portrait of Despina with necklace and earrings* (1976; fig. 67 and fig. 68) by Yannis Tsarouchis, but also later paintings such as *The visit* (2014; fig. 69) by Giorgos Rorris and the *Untitled* (2021; fig. 70) by Stefanos Daskalakis, underline the psychographic realism of familiarity in everyday portraiture. The same disposition of delving into psychographic exploration, but with an expressionistic intensity in the design of figures, characterise the *Scribe* (2021; fig. 71) by Tassos Mantzavinos and the audience depicted in *Untitled* (2022; fig. 72) by Edouard Sacaillan. Facing just opposite and engaged in dialogue with the above stand the *Phantasmagorias*

(1996; fig. 93) by Nikos Kessanlis, a version of depicting the human presence through mechanical means, the *Untitled* (2010; fig. 94) human figure by Makis Theofylaktopoulos, drawn using a thick bold outline that originates in an expressionistic idiom formed thanks to its obvious brushstrokes, and the *Mountain peaks in fog (dawn)* (2022; fig. 92) by Christina Calbari, left open to all possible interpretations, as the protagonist female figure in contemplation is facing a fantasy landscape.

Moving on, the human figure remains a dominant narrative tool or becomes only suggestive in paintings that rekindle interest in the study of ancient Greek heritage and recent history, as preserved in both personal and collective memory, such as the *W.E. 3* (2018; fig. 73) by Kyriakos Katzourakis, the abstract *Pythia* (2022; fig. 74) by Vana Xenou and the *Garment* (2022; fig. 75) by Thalia Chioti.

A change of theme marks the remaining route of this journey, as evidenced in the *Landscape* (2023; fig. 76) by Christos Athanassiadis, with its iconography stemming from assorted encounters of the painter with personal memories from special places. Next, the thread unfurls leading us to works from the 1990s up to today, with modern landscape art serving as point of reference, inasmuch as this type of theme helps represent or revisit symbolic or conceptual quests. Nowadays not only traditional but also new concerns seem to be the focal point for the artists: the city is always recorded as a backdrop in their effort to let us come into contact with the pulse of contextual modern reality. This is typified in works like the *Clouds over Athens* (2001; fig. 79) by Dimitris Andreadakis, the *New Year's day of 2018 in Athens* (2019, fig. 80) by Ilias Papailiakis, the *Slalom* (2022; fig. 82) by Io Angeli, the *37 Piraeus Str.* (2018; fig. 78) by Markos Kampanis, the *In your shoes, on rooted seeds* (2022; fig. 81) by Anestis Ioannou, or the *Growing Care Athens 5* and the *Growing Care Athens 8* (2010; fig. 83 and fig. 84) by Maria Ikonomopoulou.

Accordingly, in its modern artistic version, natural landscape emerges as the main set of themes alluding to nostalgic observations or environmental

anxieties. More often than not, such subject matters are associated with actual personal experiences and, although at times rendered realistically and at times indirectly or abstractly, always remain recognisable to a certain degree. On occasion, they patently cross into the field of symbolism, leaving the assignment of new historical, social or cultural extensions to their viewer. Thus, along this route we come upon paintings such as the *Odeon (Ancient Nicopolis)* (2008; fig. 77) by Maria Ziaka, the *Landscape from Cephalonia* (2016; fig. 85) by Jannis Psychopedis, the *Sea* (2013; fig. 86) by Maria Filopoulou, the *Wheat field* (2010; fig. 91) by Miltos Golemas, the *Olive leaves* (2003; fig. 87) by Yannis Michailidis, but also like the *Calculation* (1990; fig. 88) by Panos Charalambous, the *Untitled* (2023; fig. 89) by Michalis Manousakis, and the *Ai-Zone IV* (2023; fig. 90) by George Stamatakis.

At the end of our unfolding journey through this exhibition, we see works of contemporary abstraction, wherein artists attempt a transition from plain landscape to a purer *locus* – be it material, spiritual or symbolic. Paintings such as the *Ochre landscape* (2008; fig. 95) by Yiannis Adamakos, the *Flux* (1992; fig. 98) by Eugenia Apostolou, the *Untitled* (2008; fig. 96) by Katerina Sarra, the *Red twilight* (2017-2024; fig. 97) by Manolis Charos, or the *Kastalia Spring I* (2022; fig. 99) by Kostis Velonis, attest to a take on reality through a subjective gaze focused on the poetry of colour and light, the movement of the material, the rhythmical patterns of the surfaces. Thereby, through personal methods and undertakings, these artists place their art within the context of a broader mental process, aimed at the evolution of painting and a continual transformation of the tangible world into contemplative artistic practice.

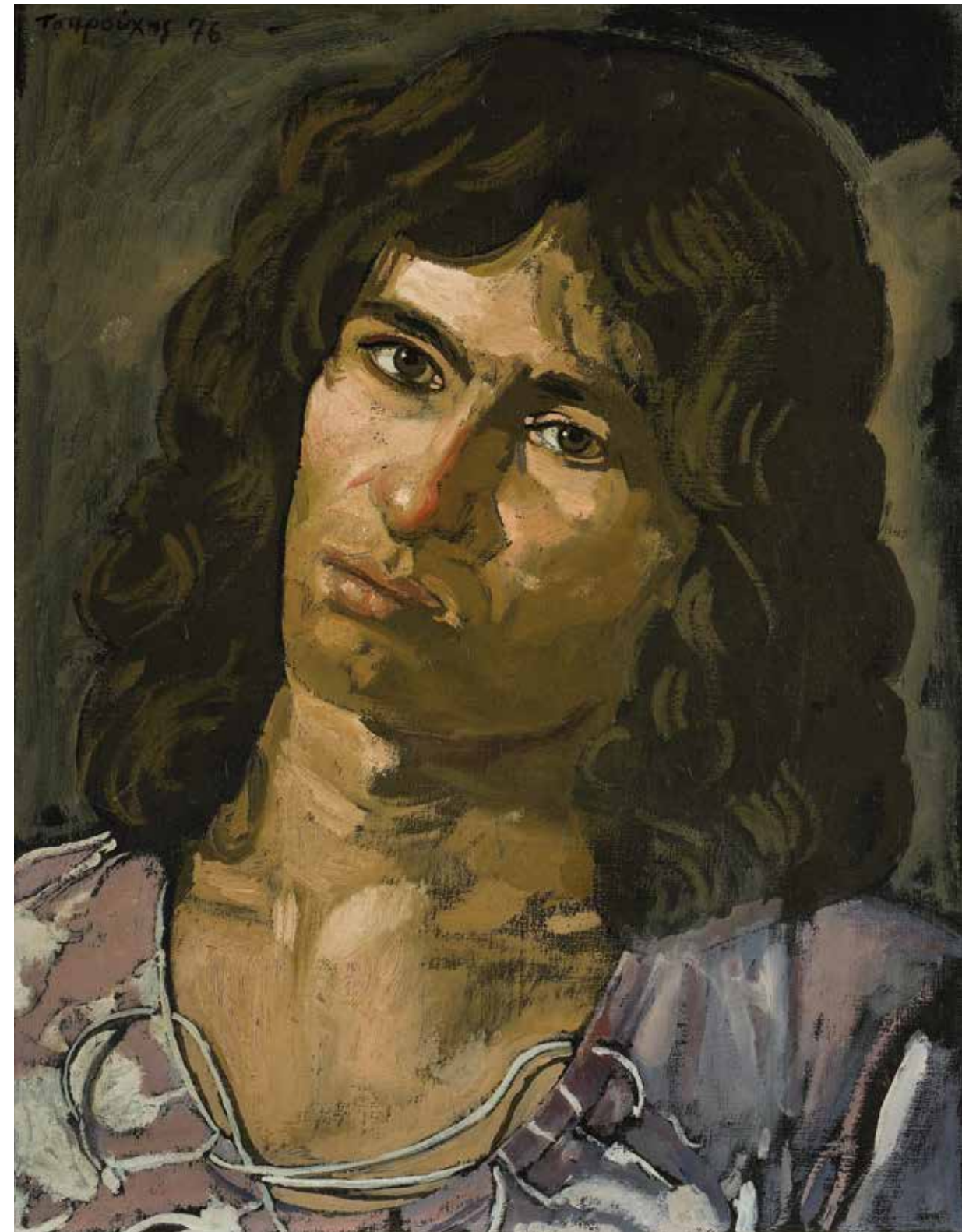
Σπύρος Βασιλείου
Spyros Vassiliou

Εικ. 66. Αθήνα, 1978.
Fig. 66. Athens, 1978.

Γιάννης Τσαρούχης
Yannis Tsarouchis

Εικ. 67. Προσωπογραφία νεαρού Γάλλου από την Μπεζανσόν, 1976.
Fig. 67. Portrait of young Frenchman from Besançon, 1976.

Γιάννης Τσαρούχης
Yannis Tsarouchis

Εικ. 68. Προσωπογραφία της Δέσποινας με κολιέ και σκουλαρίκια, 1976.
Fig. 68. Portrait of Despina with necklace and earrings, 1976.

Γιώργος Ρόρρης
Giorgos Rorris

Εικ. 69. Επίσκεψη, 2014.
Fig. 69. The visit, 2014.

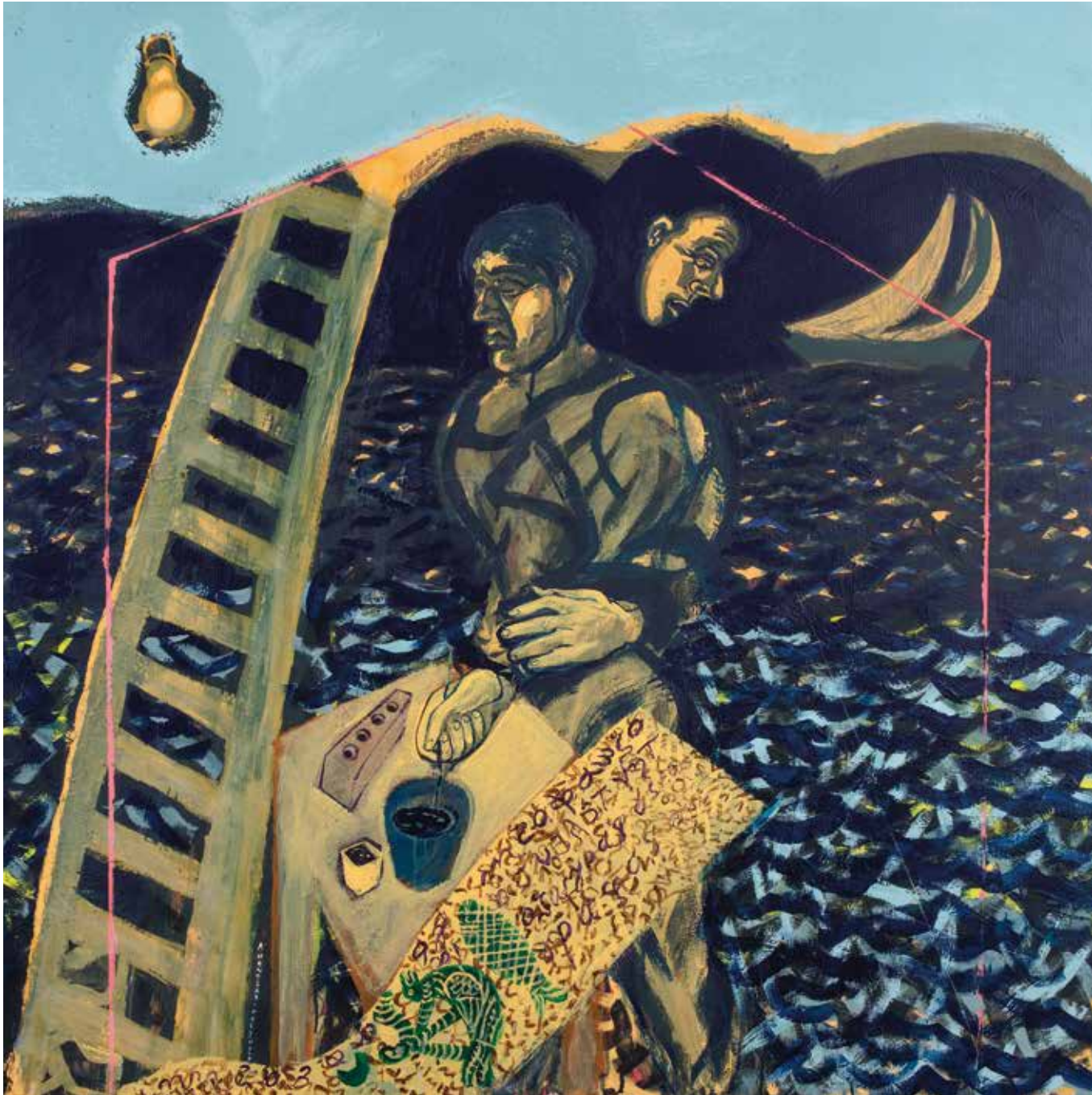
Στέφανος Δασκαλάκης
Stefanos Daskalakis

Εικ. 70. Χωρίς τίτλο, 2021.
Fig. 70. *Untitled*, 2021.

Τάσος Μαντζαβίνος
Tassos Mantzavinos

Εικ. 71. Γραφέας, 2021.
Fig. 71. *Scribe*, 2021.

Εδουάρδος Σακαγιάν
Edouard Sacaïllan

Εικ. 72. Άτιτλο, 2022.
Fig. 72. *Untitled*, 2022.

Κυριάκος Κατζουράκης
Kyriakos Katzourakis

Εικ. 73. W.E. 3, 2018.
Fig. 73. *W.E. 3*, 2018.

Βάνα Ξένου
Vana Xenou

Εικ. 74. Πυθία, 2022.
Fig. 74. Pythia, 2022.

Θάλεια Χιώτη
Thalia Chioti

Εικ. 75. Ενδυμα, 2022.
Fig. 75. Garment, 2022.

Χρήστος Αθανασιάδης
Christos Athanassiadis

Εικ. 76. *Τοπίο*, 2023.
Fig. 76. *Landscape*, 2023.

Μαρία Ζιάκα
Maria Ziaka

Εικ. 77. *Ωδείο (Αρχαία Νικόπολη)*, 2008.
Fig. 77. *Odeon (Ancient Nicopolis)*, 2008.

Μάρκος Καμπάνης
Markos Kampanis

Εικ. 78. Πειραιώς 37, 2018.
Fig. 78. 37 Piraeus Str., 2018.

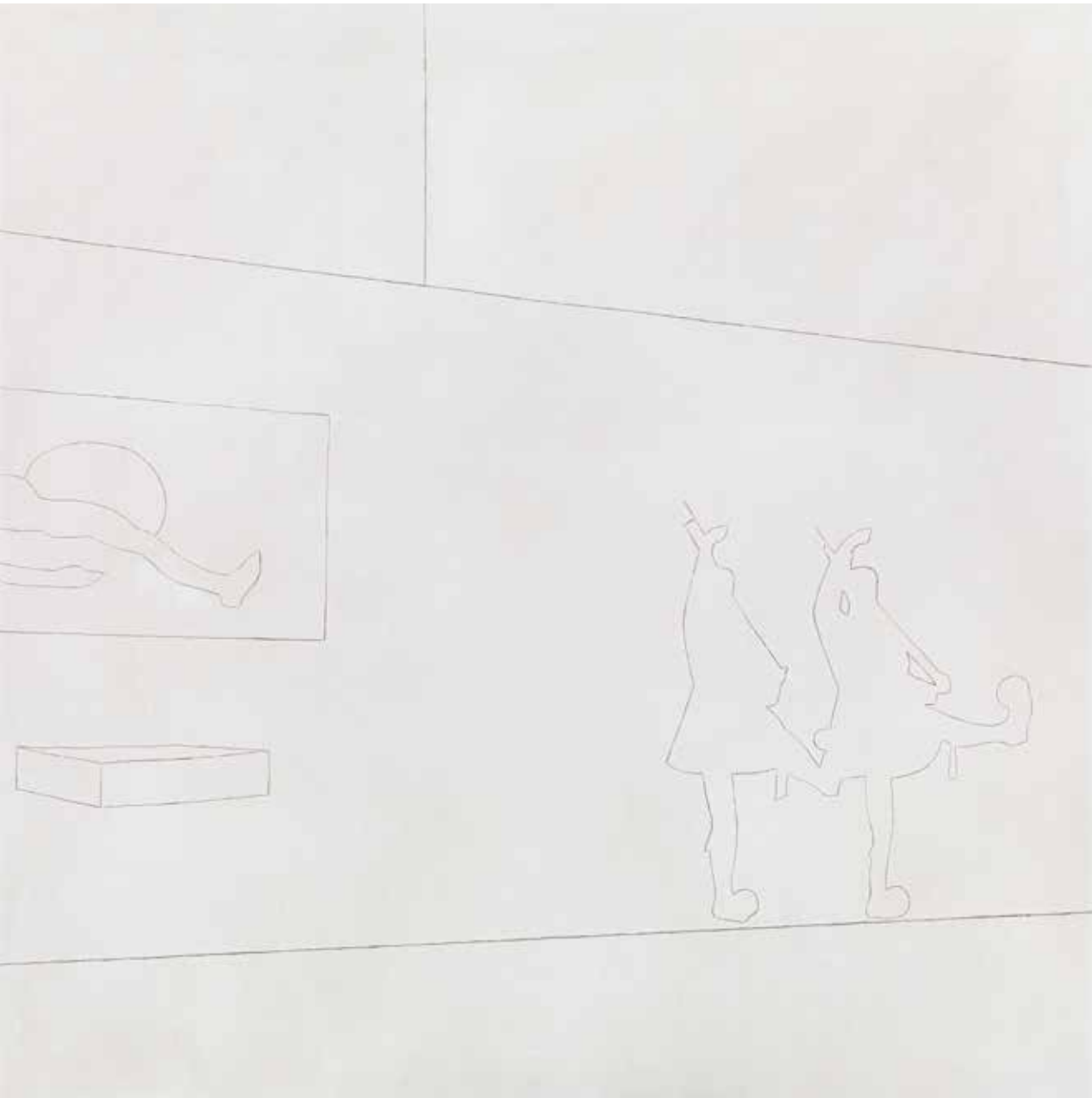
Δημήτρης Ανδρεαδάκης
Dimitris Andreadakis

Εικ. 79. Σύννεφα πάνω από την Αθήνα, 2001.
Fig. 79. Clouds over Athens, 2001.

Ηλίας Παπαηλιάκης
Ilias Papailiakis

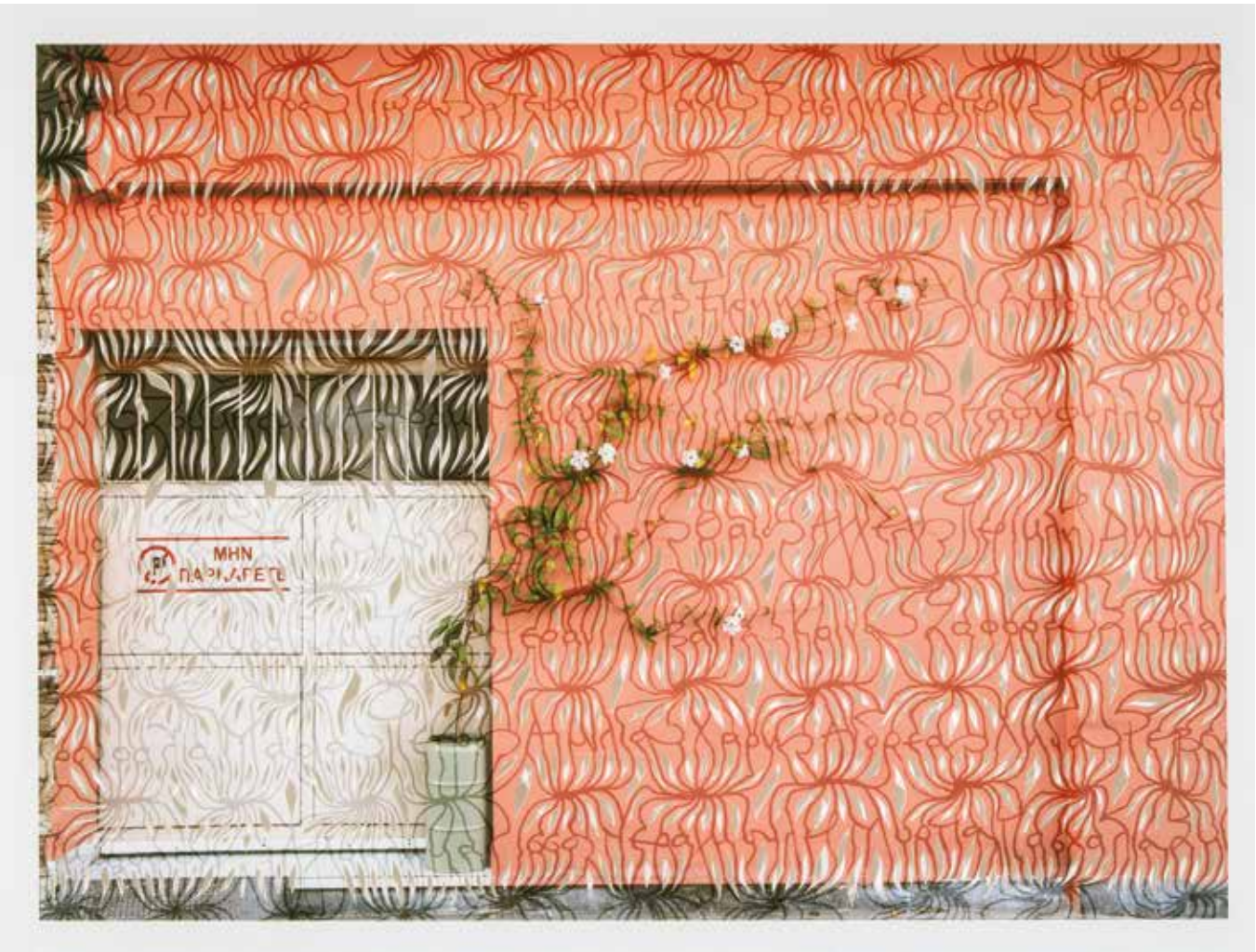
Εικ. 80. *Η Πρωτοχρονιά του 2018 στην Αθήνα*, 2019.
Fig. 80. *New Year's Day of 2018 in Athens*, 2019.

Ανέστης Ιωάννου
Anestis Ioannou

Εικ. 81. *In your shoes, on rooted seeds*, 2022.
Fig. 81. *In your shoes, on rooted seeds*, 2022.

Μαρία Οικονομοπούλου
Maria Ikonomopoulou

Εικ. 84. *Growing Care Athens 8*, 2010.
Fig. 84. *Growing Care Athens 8*, 2010.

Γιάννης Ψυχοπαίδης
Jannis Psychopedis

Εικ. 85. *Τοπίο Κεφαλονιάς*, 2016.
Fig. 85. *Landscape from Cephalonia*, 2016.

Μαρία Φιλοπούλου
Maria Filopoulou

Εικ. 86. *Θάλασσα*, 2013.
Fig. 86. *Sea*, 2013.

Γιάννης Μιχαηλίδης
Yannis Michailidis

Εικ. 87. *Φύλλα ελιάς*, 2003.
Fig. 87. *Olive leaves*, 2003.

Γιώργος Σταματάκης
George Stamatakis

Εικ. 90. *Ai-Zone IV*, 2023.
Fig. 90. *Ai-Zone IV*, 2023.

Μίλτος Γκολέμας
Miltos Golemas

Εικ. 91. *Χωράφι με στάχια*, 2010.
Fig. 91. *Wheat field*, 2010.

Χριστίνα Κάλμπαρη
Christina Calbari

Εικ. 92. Βουνοκορφές σε ομίχλη (ανατολή), 2022.
Fig. 92. *Mountain peaks in fog (dawn)*, 2022.

Νίκος Κεσσανλής
Nikos Kessanlis

Εικ. 93. Φαντασμαγορίες, 1996.
Fig. 93. *Phantasmagorias*, 1996.

Μάκης Θεοφυλακτόπουλος
Makis Theofylaktopoulos

Εικ. 94. *Χωρίς τίτλο*, 2010.
Fig. 94. *Untitled*, 2010.

Γιάννης Αδαμάκος
Yiannis Adamakos

Εικ. 95. *Τοπίο σε ώχρα*, 2008.
Fig. 95. *Ochre landscape*, 2008.

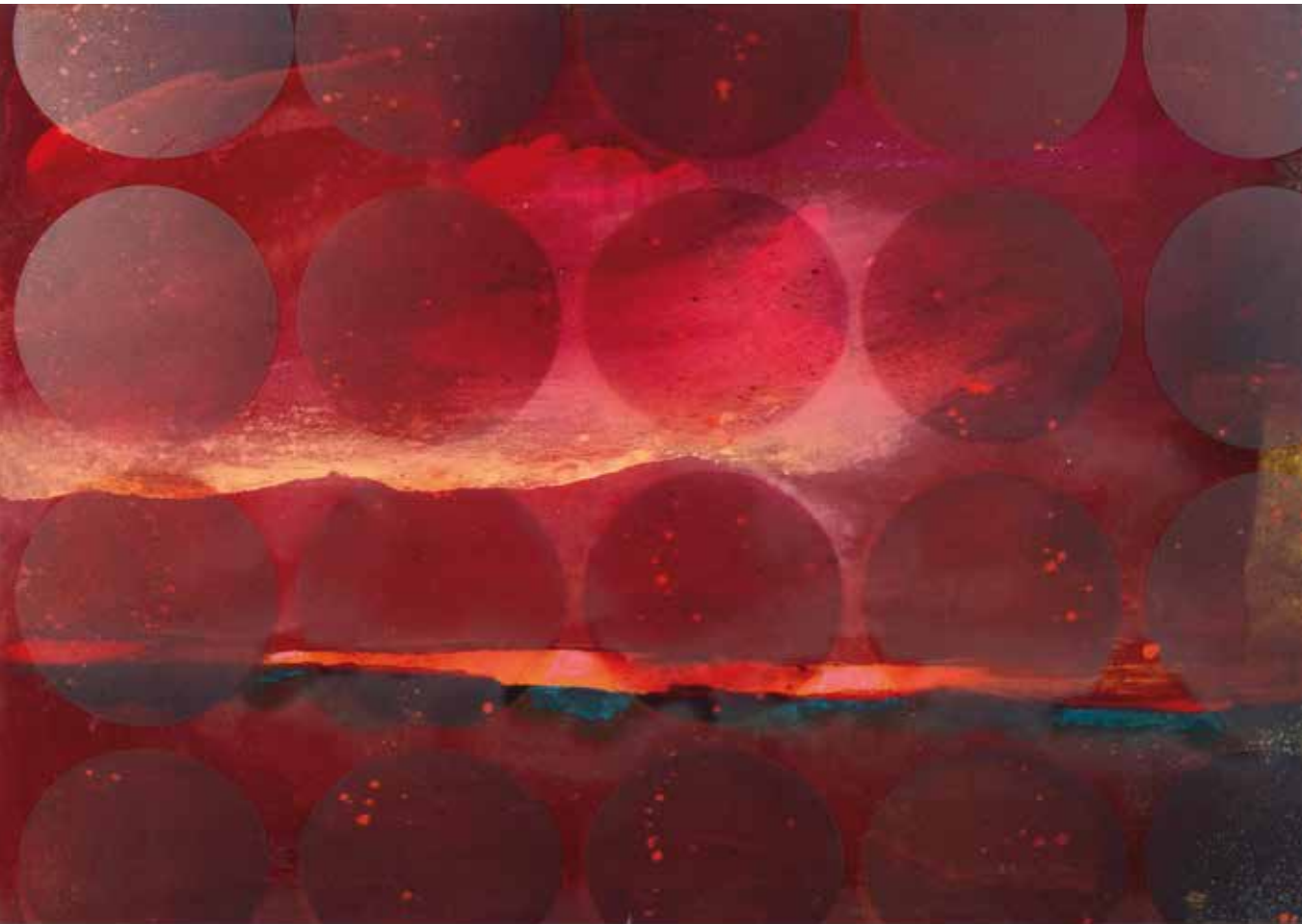
Κατερίνα Σάρρα
Katerina Sarra

Εικ. 96. Άππλο, 2023.
Fig. 96. *Untitled*, 2023.

Μανώλης Χάρος
Manolis Charos

Εικ. 97. Κόκκινο λυκόφως, 2017-2024.
Fig. 97. *Red twilight*, 2017-2024.

Ευγενία Αποστόλου
Eugenia Apostolou

Εικ. 98. Ροές, 1992.
Fig. 98. *Flux*, 1992.

Κωστής Βελώνης
Kostis Velonis

Εικ. 99. Κασταλία Πηγή Ι, 2022.
Fig. 99. *Kastalia Spring I*, 2022.

Βιογραφικά καλλιτεχνών

Αγγελή Ηώ

(1960-)

Σπούδασε ζωγραφική στην Ανωτάτη Σχολή Καλών Τεχνών της Αθήνας (1981-1986) και έκανε μεταπτυχιακές σπουδές στο Royal College of Art του Λονδίνου (1988-1991), με υποτροφία του Ιδρύματος Κρατικών Υποτροφιών (ΙΚΥ). Φοίτησε στο Central Saint Martin’s School of Art & Design στο Λονδίνο (1990-1991). Έχει παρουσιάσει το έργο της σε πάνω από δέκα ατομικές εκθέσεις και έχει λάβει μέρος σε πολλές ομαδικές εκθέσεις στην Ελλάδα και το εξωτερικό. Έργα της ανήκουν σε ιδιωτικές και δημόσιες συλλογές. Από τα μέσα της δεκαετίας του 1990, επέλεξε ως θεματικό επίκεντρο τις απεικονίσεις φυσικών τοπίων, πόλεων και εσωτερικών χώρων. Πραγματεύεται το θέμα των ορίων εντός της τοπιογραφίας και ειδικότερα της διάρρηξής τους, έτσι ώστε να προκύπτει ένα νεότερο τοπίο, μεταξύ εσωτερικού και εξωτερικού χώρου, πραγματικού και φαντασιακού.

Αδαμάκος Γιάννης

(1952-)

Σπούδασε στην Ανωτάτη Σχολή Καλών Τεχνών (1973-1978) με δασκάλους τους Γιώργο Μαυροΐδη, Δημήτρη Μυταρά και Παναγιώτη Τέτση. Συνέχισε με ελεύθερες σπουδές στο Παρίσι την περίοδο 1978-1981. Έχει παρουσιάσει το έργο του σε ατομικές εκθέσεις και έχει συμμετάσχει επίσης σε ομαδικές εκθέσεις στην Ελλάδα και το εξωτερικό. Κινείται σταδιακά προς μια μελετημένη αφαίρεση και συνήθως δουλεύει τα έργα του σε ενότητες, όπου καθεμία αναδεικνύει τους εκάστοτε προβληματισμούς και τις αναζητήσεις του, αντανakλώντας την ολοένα εξελισσόμενη πορεία του ως καλλιτέχνη. Το χρώμα, το φως και η αρχιτεκτονική είναι μερικά από τα στοιχεία που τον απασχολούν σταθερά, ενώ δεν λείπουν οι υπαρξιακές προεκτάσεις στα έργα του.

Αθανασιάδης Χρήστος

(1967-)

Σπούδασε ζωγραφική, χαρακτική και ιστορία της τέχνης στην Accademia di Belle Arti di Brera στο Μιλάνο, από όπου αποφοίτησε με έπαινο. Το 2001 ήταν ανάμεσα στους τελικούς υποψηφίους του βραβείου ΔΕΣΤΕ. Έχει παρουσιάσει το έργο του σε ατομικές εκθέσεις και έχει συμμετάσχει σε πλειάδα ομαδικών εκθέσεων στην Ελλάδα και το εξωτερικό. Έργα του βρίσκονται σε δημόσιες και ιδιωτικές συλλογές. Στο έργο του, η εικονογραφία πηγάζει από «συναντήσεις» με χώρους των οποίων η ταυτότητα ανασυντίθεται ως προσωπική μνήμη. Με τη χρήση παραδοσιακών μέσων, όπως λάδι και κάρβουνο, ο εικαστικός επικεντρώνεται στην ιδέα ενός τόπου πέρα από τη χειρωνακτική διεργασία της αποτύπωσής του, ξανασχεδιάζοντας και επιζωγραφίζοντας εκείνο που φαίνεται στην επιφάνεια. Έτσι, η στιγμιαία εντύπωση αποκτά στοχαστική ηρεμία και ο θεατής υποδέχεται δύο διαφορετικές εκδοχές τού «πραγματικού» – της ρεαλιστικής αναπαράστασης και της υποκειμενικότητας της ανάμνησης.

Αλθεινός Δημήτρης

(1945-)

Σπούδασε ζωγραφική στην Ανωτάτη Σχολή Καλών Τεχνών (1968-1970) με τον Νίκο Νικολάου. Συνέχισε με σπουδές στην Accademia di Belle Arti της Ρώμης (1970-1974) και στην École Speciale d’Architecture στο Παρίσι (1976-1980). Τη δεκαετία του 1970, το έργο του συντονίστηκε με το πρωτοποριακό και πολιτικοποιημένο κλίμα της εποχής, ενώ παρουσίασε και παρεμβάσεις στον δημόσιο χώρο. Από τη δεκαετία του 1980, ξεκίνησε τις *Κατακρύψεις*, in situ εγκαταστάσεις σε διάφορα μέρη του κόσμου, ως σχόλιο για την έννοια της μνήμης και του χρόνου. Από το 1993 πραγματοποιείται και το πρότζεκτ του *Συνεργασίες με άλλους πολιτισμούς*,

με αναφορά στη σημασία των διαπολιτισμικών επαφών. Εκπροσώπησε την Ελλάδα στις Μπιενάλε του Σάο Πάολο (1983), της Κωνσταντινούπολης (1989) και της Βενετίας (1997). Αναδρομική έκθεσή του οργανώθηκε στο Εθνικό Μουσείο Σύγχρονης Τέχνης (2013). Έχει προσκληθεί ως καλλιτέχνης ερευνητής στο Center for the Study of World Religions (CSWR) του Πανεπιστημίου του Χάρβαρντ, στο Syracuse University στη Νέα Υόρκη, στο Savannah College for Art end Design (SCAD) στην Τζόρτζια, στην Accademia di Belle Arti στην Μπολόνια, και αλλού. Έχει δημοσιεύσει κείμενα για την τέχνη καθώς και λογοτεχνικά βιβλία.

Αλταμούρας Ιωάννης (1852-1878)

Έχοντας δάσκαλο τον Νικηφόρο Λύτρα, ξεκίνησε να σπουδάζει ζωγραφική στη Σχολή Καλών Τεχνών το 1871. Με υποτροφία μετέβη στη Δανία, όπου συνέχισε τις σπουδές του στη Βασιλική Ακαδημία Καλών Τεχνών (Kongelige Danske Kunstakademi) την περίοδο 1873-1876. Από πολύ νωρίς αφοσιώθηκε στη θαλασσογραφία, μελετώντας την ακαδημαϊκή παράδοση του θέματος αυτού, και μαθήτευσε δίπλα στον εξέχοντα θαλασσογράφο Carl Frederik Sørensen. Παρά τον σύντομο βίο του, εξελίχθηκε πολύ γρήγορα σε δεινό θαλασσογράφο, με έργα που ξεχωρίζουν για το φως, την ατμόσφαιρα, τη συγγένειά τους με τον ιμπρεσιονισμό και την ευαισθησία της χρωματικής τους παλέτας.

Ανδρεαδάκης Δημήτρης (1964-)

Σπούδασε στην Ανωτάτη Σχολή Καλών Τεχνών της Αθήνας (1986-1991) με δάσκαλο τον Δημήτρη Μυταρά. Από το 1991 έως το 1996 συνέχισε τις μεταπτυχιακές του σπουδές στην École Nationale Supérieure des Beaux-Arts του Παρισιού με καθηγητές τους Pierre Carron και Vladimir Velickonί. Ανήκει στους καλλιτέχνες που μελετούν με τη ζωγραφική τους διαφορετικές όψεις της πραγματικότητας, με έμφαση στην ανθρωποκεντρική διάσταση. Σε συνεχή ζύμωση με τον διεθνή εικαστικό λόγο, ο Ανδρεαδάκης στρέφει ταυτόχρονα το βλέμμα του και στην εγχώρια παράδοση της ζωγραφικής και παραδίδει έργα τα οποία βασίζονται στην παραστατικότητα, παρουσιάζοντας επίσης αφαιρετικές τάσεις. Είναι καθηγητής στο Τμήμα Αρχιτεκτόνων Μηχανικών του Πολυτεχνείου Κρήτης.

Αξελός Μιχαήλ

(1877-1965)

Σπούδασε ζωγραφική με καθηγητές τους Γεώργιο Ιακωβίδη, Γεώργιο Ροϊλό, Δημήτριο Γερανιώτη και Σπύρο Βικάτο στη Σχολή Καλών Τεχνών, από την οποία αποφοίτησε το 1908. Συνέχισε τις σπουδές του στην Académie Julian καθώς και στην Académie de la Grande Chaumière του Παρισιού, όπου ήρθε σε επαφή με τις νέες ευρωπαϊκές τάσεις. Από το 1928 έως το 1946 εργάστηκε ως υπάλληλος στην Τράπεζα της Ελλάδος στον ρόλο του σχεδιαστή τραπεζογραμμάτων και αξιών. Στη ζωγραφική του ασχολήθηκε κυρίως με την προσωπογραφία, το τοπίο (αστικό, θαλασσινό, υπαίθριο), καθώς και με την καθημερινή πάλη του απλού ανθρώπου. Εκκινώντας από τον ιμπρεσιονισμό, κατέληξε σε ένα ελαφρώς εξπρεσιονιστικό ύφος με έντονα χρώματα – τα χαρακτηριστικά ζεστά και έντονα χρώματα του φωβισμού.

Αξιώτης Στρατής

(1907-1994)

Από νωρίς ασχολήθηκε με τη ζωγραφική και μαθήτευσε κοντά στους Σπύρο Παπαλουκά και Στρατή Γαβαλά, από τους οποίους έμαθε και αγιογραφία, αντικείμενο με το οποίο ασχολήθηκε για βιοποριστικούς λόγους. Την περίοδο 1929-1935 σπούδασε στην Ανωτάτη Σχολή Καλών Τεχνών με δασκάλους στη ζωγραφική τους Σπύρο Βικάτο και Ουμβέρτο Αργυρό και στη χαρακτηριστική τον Πάννη Κεφαλληνό. Στο θεματικό του επίκεντρο βρίσκονται οι τοπιογραφίες που αποδίδονται με ρεαλισμό.

Αποστόλου Ευγενία

(1954-)

Γεννήθηκε στο Σουδάν από Έλληνες γονείς και εγκαταστάθηκε στην Ελλάδα το 1960. Σπούδασε στο Λονδίνο, στο Central School of Art and Design (1974-1978) και στο Royal College of Art (1979-1982), με τους Peter de Francia, William Turnbull κ.ά. Έπειτα από την πρώτη έκθεσή της το 1984, η ζωγραφική της οδηγήθηκε βαθμιαία προς την αφαίρεση, και το ενδιαφέρον της επικεντρώθηκε στη χρωματική επεξεργασία των επιφανειών και στον διάλογο του εικαστικού έργου με τον χώρο. Τα πεδία των ερευνών της υποδηλώνονται, για κάθε ενότητα, με τίτλους όπως *Θαλασσογραφίες* (1989),

Ροές (1992), *Σιωπηλή διαδρομή* (1995), *Red-light district* (1997), *Προς το λευκό* (2002), *Όρια* (2007), *Apparitions* (2015), *Ασκήσεις αυτονομίας* (2023). Παρουσιάζει τακτικά το έργο της σε ατομικές εκθέσεις και συμμετέχει σε ομαδικές, στην Ελλάδα και στο εξωτερικό, ενώ έργα της βρίσκονται σε σημαντικές ελληνικές και διεθνείς δημόσιες και ιδιωτικές συλλογές.

Αστεριάδης Αγνήνωρ

(1898-1977)

Σπούδασε στη Σχολή Καλών Τεχνών (1915-1921) με τους Γεώργιο Ροϊλό, Γεώργιο Ιακωβίδη, Σπύρο Βικάτο και Παύλο Μαθιόπουλο. Για λόγους βιοπορισμού εργάστηκε παράλληλα σε διαφημιστική εταιρία και αργότερα διορίστηκε καθηγητής σχεδίου στη μέση εκπαίδευση (1925). Ανήκοντας στη λεγόμενη γενιά του ’30, που προσπάθησε να επαναπροσδιορίσει την ελληνικότητα μέσα από πολύ διαφορετικές οδούς, συνέβαλε και ο ίδιος σε αυτή την κατεύθυνση, με απόρροια ένα πλούσιο έργο, θεματικά και τεχνοτροπικά. Δημιούργησε προσωπικό ύφος, μέσα από την εμπέδωση στοιχείων βυζαντινής και λαϊκής παράδοσης και μοντέρνων ρευμάτων, αλλά και με τη χρήση ευρηματικών προοπτικών κανόνων.

Βασιλείου Σπύρος

(1902 ή 1903-1985)

Σπούδασε ζωγραφική στη Σχολή Καλών Τεχνών (1921-1926) με δάσκαλο αρχικά τον Αλέξανδρο Καλούδη και από το 1923 και μετά τον Νικόλαο Λύτρα. Το 1929 πραγματοποίησε την πρώτη ατομική του έκθεση και το 1930 κέρδισε το Μπενάκειο Βραβείο για τα σχέδια των τοιχογραφιών του Αγίου Διονυσίου του Αρεοπαγίτου (αγιογράφηση που φιλοτέχνησε το 1936-1939). Υπήρξε ιδρυτικό μέλος της Ομάδας Τέχνης και της Ομάδας Στάθμη και δίδαξε προπολεμικά στην Παπαστράτσιο Σχολή και μεταπολεμικά στο Αθηναϊκό Τεχνολογικό Ινστιτούτο (ΑΤΙ) – Σχολή Δοξιάδη. Ήδη από το 1927 ασχολήθηκε και με τη σκηνογραφία, ενώ στη διάρκεια της Κατοχής στράφηκε στη χαρακτηριστική και κυκλοφόρησε κρυφά ξυλογραφίες, εικονογραφημένα χειρόγραφα και εκδόσεις. Παρουσίασε το έργο του σε ατομικές και ομαδικές εκθέσεις, ενώ συμμετείχε στις Μπιενάλε της Βενετίας το 1934 και το 1964, της Αλεξάνδρειας το 1957 και του Σάο Πάολο το 1959. Ανήκοντας

στη λεγόμενη γενιά του ’30, παρήγαγε έργο που διαπνέεται από το ιδανικό της ελληνικότητας, το οποίο μετέφερε στη ζωγραφική του απεικονίζοντας το φυσικό και αστικό τοπίο, καθώς και σκηνές της καθημερινής ζωής, συνδυάζοντας επιλεκτικά στοιχεία της ελληνικής παράδοσης – όπως από τη λαϊκή τέχνη – με χαρακτηριστικά του κονστρουκτιβισμού, του υπερρεαλισμού, της ποπ αρτ και του φωτογραφικού ρεαλισμού, για να δημιουργήσει συνθέσεις ηθογραφικού και αφηγηματικού ενδιαφέροντος.

Βελισσαρίδης Γιώργος

(1909-1994)

Εγγράφηκε στην Ανωτάτη Σχολή Καλών Τεχνών το 1930. Είχε καθηγητές τον Κωνσταντίνο Παρθένη στη ζωγραφική και τον Πάννη Κεφαλληνό στη χαρακτηρισκή. Προσελήφθη το 1942 από την Τράπεζα της Ελλάδος όπου εργάστηκε πολλά χρόνια (έως το 1969) στο Τμήμα κατάρτισμού τύπου τραπεζογραμματίων· φιλοτέχνησε επίσης γραμματόσημα για τα Ελληνικά Ταχυδρομεία. Αν και δεν εγκατέλειψε ποτέ τη ζωγραφική, έγινε γνωστός για το χαρακτηριστικό του έργο κυρίως, καθώς και για τις νεκρές φύσεις και τις τοπιογραφίες του. Με άξονα την αναπαράσταση, τα ζωγραφικά του έργα τα χαρακτηρίζει η αβίαστη προτίμηση στο χρώμα, ενώ τα χαρακτηριστικά του και δη οι ξυλογραφίες του στηρίζονται στην έντονη αντίθεση λευκού-μαύρου και στις άρτιες φωτοσκιάσεις.

Βελώνης Κωστής

(1968-)

Σπούδασε Καλές Τέχνες (Arts Plastiques/Esthétique) στο Université Paris 8 (DEA) και πολιτισμικές και ανθρωπιστικές σπουδές (MRes) στο London Consortium (Birkbeck College, ICA, AA). Είναι διδάκτωρ Αρχιτεκτονικής του Εθνικού Μετσόβιου Πολυτεχνείου. Διδάσκει ως αναπληρωτής καθηγητής στην Ανωτάτη Σχολή Καλών Τεχνών της Αθήνας. Έχει πραγματοποιήσει ατομικές εκθέσεις στην Ελλάδα και το εξωτερικό, ενώ έχει συμμετάσχει σε εκθέσεις και residencies διεθνώς. Τα έργα του, συνήθως κατασκευασμένα από ξύλο ή απλά υλικά, αρθρώνουν αφηγήσεις που συνενώνουν τις προσωπικές ιστορίες με την επανεξέταση ιστορικών γεγονότων και κυρίαρχων πολιτισμικών παραδειγμάτων. Ενδεικτικές πηγές έμπνευσής του αποτελούν οι σκηνικές παραγωγές του αβάν-γκαρντ

Βικάτος Σπύρος

(1878-1960)

Αφού ολοκλήρωσε τις σπουδές του στη Σχολή Καλών Τεχνών (1896-1900), στη ζωγραφική με δασκάλους τον Νικηφόρο Λύτρα και τον Σπύρο Προσαλέντη και στη γλυπτική με δάσκαλο τον Γεώργιο Βρούτο, αποφάσισε και αυτός – όπως και πολλοί άλλοι καλλιτέχνες της γενιάς του – να τις εξελίξει στην Ακαδημία του Μονάχου, όπου και διαμόρφωσε μια στέρη, αλλά ακαδημαϊκή, ζωγραφική ματιά. Κύριο ενδιαφέρον του υπήρξε η ψυχογραφία των χαρακτήρων και όχι τόσο η πιστή τους απόδοση. Επίσης, διακρίθηκε για τις προσωπογραφίες αστών και πολιτικών ή διανοουμένων, των οποίων τις συναισθηματικές διαθέσεις κατάφερε να αποδώσει σε μεγάλο βαθμό. Με σημείο εκκίνησης τον ρεαλισμό, γρήγορα στράφηκε στον ιμπρεσιονισμό, από άποψη τόσο ύφους όσο και επιλογής χρωματικής παλέτας. Έδωσε έμφαση στην ατμόσφαιρα των έργων και στα φωτεινά, ζεστά χρώματα.

Βολανάκης Κωνσταντίνος

(1837-1907)

Καταγόταν από εύπορη οικογένεια εμπόρων, η οποία εγκαταστάθηκε στη Σύρο. Ακολουθώντας ανάλογη πορεία, μετέβη στην Τεργέστη για να ασχοληθεί με το εμπόριο, ωστόσο αρκετά νωρίς φάνηκε η κλίση του στην τέχνη. Με την υποστήριξη της οικογένειάς του, εστάλη για σπουδές στην Ακαδημία του Μονάχου με καθηγητή τον Karl von Piloty· εκεί καταπιάστηκε με την τοπιογραφία και τη θαλασσογραφία, που έγιναν οι αποκλειστικοί θεματικοί κύκλοι του έργου του. Αφού ταξίδεψε σε αρκετά μέρη της Ευρώπης, εγκαταστάθηκε στον Πειραιά με την οικογένειά του το 1883. Παράλληλα, διορίστηκε καθηγητής στη Σχολή Καλών Τεχνών και ίδρυσε και δική του σχολή το 1895, το «Καλλιτεχνικό Κέντρο». Οι τοπιογραφίες του δείχνουν διάθεση αφομοίωσης μοντέρνων και ανανεωτικών τάσεων (στοιχεία ιμπρεσιονισμού, επιρροές από τη Σχολή της Μπαρμπιζόν), ενώ οι θαλασσογραφίες του – οι οποίες τον καθιέρωσαν ως πατέρα του είδους στην ιστορία της νεοελληνικής τέχνης – παρουσιάζουν μεγαλύτερη προσήλωση στα ιδεώδη της Σχολής του Μονάχου με επιδράσεις και από την Ολλανδική Σχολή. Οι ναυμαχίες, τα λιμάνια, τα καΐκια και τα θαλασσογραφικά τοπία

αποδίδονται με ατμοσφαιρικότητα, ποιητικότητα και δουλεμένη χρωματική αρμονία.

Βυζάντιος Περικλής

(1893-1972)

Μόλις 19 χρονών ταξίδεψε στο Μόναχο ως σπουδαστής, γρήγορα όμως απογοητεύθηκε και μετέβη στο Παρίσι, όπου αποφοίτησε από την École Nationale Supérieure des Beaux-Arts και την Académie Julian. Το 1917 επέστρεψε στην Ελλάδα και την περίοδο 1920-22 υπηρέτησε στη Μικρασιατική εκστρατεία ως στρατιωτικός ζωγράφος, καταγράφοντας κυρίως πολεμικές σκηνές. Αυτά τα έργα καταστράφηκαν, αφού πρώτα τα εξέθεσε στο Ζάππειο και τη Σμύρνη. Ήταν ένα από τα ιδρυτικά μέλη της Ομάδας Τέχνη. Παράλληλα, υπήρξε καθηγητής στα παραρτήματα της Ανωτάτης Σχολής Καλών Τεχνών στην Ύδρα και τους Δελφούς. Ακόμη, ασχολήθηκε με τη σκηνογραφία και τη σκιτσογραφία. Φιλοτέχνησε κυρίως προσωπογραφίες και σκηνές από την καθημερινότητα στο άστυ και ιδιαίτερωσ τον απασχόλησε η απεικόνιση του τοπίου. Παρότι επηρεάστηκε από τον γαλλικό Ιμπρεσιονισμό, απομακρύνθηκε από αυτόν σταδιακά, διατηρώντας ωστόσο την απαλή και ευαίσθητη χρωματική του.

Γαλάνης Δημήτριος

(1879-1966)

Εκίνησε την εκπαίδευσή του στη Σχολή Πολιτικών Μηχανικών του Πολυτεχνείου την περίοδο 1897-1899 και παράλληλα έλαβε μαθήματα σχεδίου από τον Νικηφόρο Λύτρα. Ολοκληρώνοντας αυτές τις σπουδές, μετέβη το 1900 στο Παρίσι, όπου φοίτησε στην École Nationale Supérieure des Beaux-Arts. Από το 1901 μέχρι το 1912 επιδόθηκε πολύ επιτυχημένα στη γελοιογραφία και συνεργάστηκε με διάφορα γαλλικά περιοδικά. Κατά την παραμονή του στη Γερμανία (1907-1909), έδειξε μεγάλο ενδιαφέρον για τη χαρακτηρισκή και ιδιαίτερα την ξυλογραφία. Από το 1909 εγκαταστάθηκε στη Μονμάρτρη, συνδέθηκε φιλικά με πρωτοπόρους καλλιτέχνες (Matisse, Maillol, Derain, κ.ά.) και δέχθηκε τις επιδράσεις του φωβισμού και του κυβισμού. Από το 1930 έως το 1937 δίδαξε χαρακτηρισκή, ανοίγοντας το εργαστήριό του σε Έλληνες σπουδαστές του Παρισιού, όπως ο Πολύκλειτος Ρέγκος, ο Νίκος Χατζηκυριάκος-Γκίκας,

ο Κωνσταντίνος Βυζάντιος κ.ά. Το 1945 υπήρξε για τον Γαλάνη χρονιά διακρίσεων, καθώς εξελέγη καθηγητής στην École Nationale Supérieure des Beaux-Arts του Παρισιού και μέλος της γαλλικής Académie des Beaux-Arts. Το 1950 εκλέχθηκε αντεπιστέλλον μέλος της Ακαδημίας Αθηνών. Με σημαντικό θεματικό εύρος, συγκρότησε ένα προσωπικό ύφος που παραμένει αφοσιωμένο στον κλασικισμό, ενώ στρέφει παράλληλα το ενδιαφέρον του στον νεωτερισμό. Είναι μία από τις πιο σημαντικές καλλιτεχνικές προσωπικότητες του μεσοπολέμου, με θεμελιώδη συμβολή στη χαρακτηρισκή.

Γερμενής Βασίλειος (Βάσος)

(1896-1966)

Ξεκίνησε τις σπουδές του στην Καλλιτεχνική Σχολή της Κέρκυρας και τις συνέχισε στη Σχολή Καλών Τεχνών (1915-1921). Την ίδια εποχή εγγράφηκε στη Νομική Σχολή Αθηνών, την οποία όμως εγκατέλειψε μετά από τρία χρόνια φοίτησης. Διαχειρίστηκε όψεις της νεοελληνικής τέχνης (ηθογραφία, τοπιογραφία, προσωπογραφία) με ένα ιδίωμα αρκετά ακαδημαϊκό, ενώ τα έργα του ξεχωρίζουν για τα έντονα χρώματα, μέσα σε ένα όχι και τόσο λεπτομερές σχέδιο.

Γκολέμας Μίλτος

(1967-)

Παρακολούθησε τα πρώτα μαθήματα ζωγραφικής στο εργαστήριο του Νίκου Στέφου και στη συνέχεια σπούδασε στην Ανωτάτη Σχολή Καλών Τεχνών της Αθήνας με δάσκαλο τον Παναγιώτη Τέτση. Έχει παρουσιάσει το έργο του σε ατομικές εκθέσεις και έχει συμμετάσχει σε πολλές ομαδικές. Έργα του βρίσκονται σε δημόσιες και ιδιωτικές συλλογές. Ασχολείται με την τοπιογραφία στο έργο του, εστιάζοντας στα βιώματα και τις εντυπώσεις που μεταφέρουν οι εικόνες της. Ιδιαίτερη σημασία αποκτά η αίσθηση της υφής και η αποτύπωση της χρωματικής στον καμβά. Έτσι, η ένταση στην εφαρμογή του χρώματος, η πληθωρική πάστα, η ένθεση άλλων υλικών αναδεικνύουν τα χαρακτηριστικά των τόπων και υπονοούν την παρουσία του ανθρώπου – η απεικονιζόμενη ύπαιθρος ζωντανεύει και γίνεται παράλληλα ψυχική, διανοητική και συναισθηματική.

Γουναρόπουλος Γιώργος

(1890-1977)

Αποφοίτησε από τη Σχολή Καλών Τεχνών το 1912. Μεσολάβησαν οι Βαλκανικοί Πόλεμοι και ο Α΄ Παγκόσμιος Πόλεμος, στους οποίους και στρατεύθηκε. Όταν έληξαν οι εχθροπραξίες, φοίτησε στην Académie Julian (1919-1924) και έπειτα για έναν χρόνο στην Académie de la Grande Chaumière. Την περίοδο αυτή συνεργάστηκε με γκαλερί, συμμετείχε σε εκθέσεις και ήταν ιδιαίτερα ενεργός καλλιτεχνικά. Επέστρεψε στην Ελλάδα το 1931, ενώ στο μεταξύ είχε εκθέσει δύο φορές στη χώρα μας και τα έργα του είχαν τύχει αμφιλεγόμενης κριτικής. Έχοντας αποκτήσει στέρεες ακαδημαϊκές βάσεις, αποστασιοποιήθηκε νωρίς από αυτές και διαμόρφωσε ένα διακριτό προσωπικό ιδίωμα, στενά συνδεδεμένο με τον σουρεαλισμό· οι συνθέσεις του διακρίνονται για το αχρονικό και το ατοπικό τους περιβάλλον, καθώς και για τον ιδιόμορφο τρόπο με τον οποίο κάνει χρήση της φωτοσκίασης.

Γύζης Νικόλαος

(1842-1901)

Ξεχωριστή και δεσπόζουσα μορφή της γερμανικής και νεοελληνικής τέχνης του 19ου αιώνα, ο Νικόλαος Γύζης γεννήθηκε στο νησί της Τήνου και έζησε με την οικογένειά του στην Αθήνα από το 1850. Ξεκίνησε τότε να φοιτά άτυπα στη Σχολή Καλών Τεχνών, ενώ επίσημα φοίτησε την περίοδο 1854-1864, με καθηγητές τους αδελφούς Μαργαρίτη, τον Raffaello Ceccoli, τον Λουδοβίκο Θείρσιο, αλλά και τον Νικηφόρο Λύτρα, με τον οποίο συνδέθηκε με εγκάρδια φιλία. Το 1865 συνέχισε με μεταπτυχιακές σπουδές στο Μόναχο, ενώ κατάφερε το 1868 να γίνει δεκτός από τον ξακουστό Γερμανό ζωγράφο και δάσκαλο Karl von Piloty. Το 1872 επέστρεψε για μια διετία στην Αθήνα και το 1873 επισκέφθηκε τη Μικρά Ασία με τον Νικηφόρο Λύτρα. Το ταξίδι αυτό αποτέλεσε κομβικό σταθμό στη ζωή του, αφού υπήρξε πυρήνας έμπνευσης και διαμόρφωσης του μετέπειτα έργου του. Το 1888, ήδη διακεκριμένος καλλιτέχνης, ανακηρύχθηκε καθηγητής στην Ακαδημία Καλών Τεχνών του Μονάχου. Το 1895 ήρθε για τελευταία φορά στην Ελλάδα. Το έργο του διακρίνεται για την πολύπλευρη θεματολογία και τη διάθεσή του να αξιοποιήσει ποικίλα τεχνοτροπικά στυλ, από τον ακαδημαϊκό ρεαλισμό μέχρι και το Jugendstil.

Δασκαλάκης Στέφανος

(1952-)

Σπούδασε ζωγραφική στην Ανωτάτη Σχολή Καλών Τεχνών της Αθήνας, στο εργαστήριο του Πώργου Μαυροΐδη (1970-1974) και συνέχισε τις σπουδές του στη Λυών και στο Παρίσι (1978-1981), στο εργαστήριο του Leonardo Cremonini στην École Nationale Supérieure des Beaux-Arts. Μαθήτευσε επίσης για ένα διάστημα κοντά στον Γιάννη Τσαρούχη. Από το 1982, το έργο του έχει παρουσιαστεί σε ατομικές και ομαδικές εκθέσεις στην Ελλάδα και το εξωτερικό. Η δουλειά του επικεντρώνεται στην αναπαραστατική ζωγραφική και το σύγχρονο ρεαλιστικό ιδίωμα, μέσα από θεματικές όπως η νεκρή φύση, τα εσωτερικά περιβάλλοντα και, μεταγενέστερα, τα γυναικεία πορτρέτα και το γυμνό, με έμφαση στον υπαρξιακό στοχασμό και την αναφορά στη φθορά του χρόνου.

Δημητρέας Βαγγέλης

(1934-2019)

Γεννήθηκε στο Μελίσσι Κορινθίας το 1934. Σπούδασε με υποτροφία του ΙΚΥ στην Ανωτάτη Σχολή Καλών Τεχνών (ΑΣΚΤ) της Αθήνας, στο εργαστήριο του Γιάννη Μόραλη (1958-1963). Τα χρόνια της δικτατορίας εργάστηκε στο Παρίσι (1967-1975), όπου, παράλληλα με τη ζωγραφική, παρακολούθησε μαθήματα κοινωνιολογίας της τέχνης στη Σορβόννη και συμμετείχε, καλλιτεχνικά και πολιτικά, στις εκδηλώσεις του παρισινού Μάη του ’68. Η πρώτη του ατομική έκθεση στην Αθήνα έγινε το 1969, ενώ ακολούθησαν ατομικές και ομαδικές εκθέσεις στην Ελλάδα, τη Γαλλία και σε άλλες ευρωπαϊκές χώρες. Στο έργο του, τα εικαστικά στοιχεία λειτουργούν μέσω δυναμικών αντιπαραθέσεων και επεμβάσεων στη συγκρότηση της μορφής, που συμβάλλουν στη διατύπωση κοινωνικών και ψυχογραφικών νοημάτων. Με όχημα τη θεωρητική κατάρτισή του, ο Δημητρέας συμμετείχε σε συνέδρια, παρέδιδε διαλέξεις και δημοσίευε άρθρα και μελέτες σε διάφορα έντυπα καθ’ όλη τη διάρκεια της καλλιτεχνικής πορείας του. Το ενδιαφέρον του για την κοινωνική λειτουργία της τέχνης εκφράστηκε επίσης από νωρίς, με τη συμμετοχή του στην Ομάδα Τέχνης Α και, αργότερα, στο Κέντρο Εικαστικών Τεχνών, στην Ομάδα 4+ και στην Ομάδα για την Επικοινωνία και την Εκπαίδευση στην Τέχνη. Δίδαξε στο Κέντρο Τεχνολογικών Εφαρμογών (ΚΤΕ),

σχέδιο στη Σχολή Βακαλό και στην ΑΣΚΤ (1981-1985). Το 1984 εκλέχθηκε καθηγητής στη Σχολή Καλών Τεχνών του Αριστοτελείου Πανεπιστημίου της Θεσσαλονίκης, ενώ το 2002 ανακηρύχθηκε ομότιμος καθηγητής.

Ζαχαρίας Ιωάννης

(1845-άγνωστη χρονολογία θανάτου)

Σπούδασε στη Σχολή Καλών Τεχνών μέχρι το 1866, χρονιά που μετέβη στην Ακαδημία του Μονάχου με καθηγητή τον Karl von Piloty. Παρ’ ότι οι πληροφορίες για τη ζωή του είναι ελάχιστες, είναι γνωστό πως έχαιρε εκτίμησης από μεγάλους ζωγράφους της εποχής, όπως ο Νικόλαος Γύζης και ο Νικηφόρος Λύτρας. Όπως είναι επίσης καταγεγραμμένο, μετά τη βράβειυσή του στη Διεθνή Έκθεση της Βιέννης το 1873, εμφάνισε ψυχική νόσο και εισήχθη στο ψυχιατρείο της Κέρκυρας, όπου και απεβίωσε. Το έργο του ακολουθεί τις αρχές του ακαδημαϊκού ρεαλισμού του 19ου αιώνα, ενώ τα θέματά του είναι προσωπογραφίες και ηθογραφικές σκηνές, εκτελεσμένες με άρτια παραστατικότητα.

Ζιάκα Μαρία

(1948-)

Η Μαρία Ζιάκα γεννήθηκε στην Πρέβεζα. Αρχικά σπούδασε ζωγραφική στη Φλωρεντία στην Accademia di Belle Arti (1966-1970) και στη συνέχεια μετέβη στο Λονδίνο, όπου συνέχισε τις σπουδές της στη ζωγραφική και στη χαρακτική στο Byam Shaw School of Art και το City & Guilds of London Art School, ενώ παράλληλα παρακολούθησε μαθήματα διακοσμητικής στο Chelsea Hammersmith (1970-1974). Υπήρξε ιδρυτικό μέλος της Ομάδας Χαλκογραφίας (1977-1980) και της Ένωσης Ελλήνων Χαρακτών, καθώς και μέλος της Ομάδας Κέντρο Χαρακτικής. Έχει διακριθεί με το Α΄ Βραβείο Χαρακτικής από τη Στέγη Καλών Τεχνών και Γραμμάτων (1985 & 1997). Έχει πραγματοποιήσει περισσότερες από είκοσι ατομικές εκθέσεις και έχει λάβει μέρος σε δεκάδες ομαδικές στην Ελλάδα, ενώ παράλληλα έχει πληθώρα διεθνών συμμετοχών. Έργα της βρίσκονται σε δημόσιες και ιδιωτικές συλλογές στην Ελλάδα και το εξωτερικό. Η ζωγραφική και η χαρακτική συνυπάρχουν στο έργο της αυτόνομα και παράλληλα. Ο συνδυασμός παραστατικών και αφηρημένων τύπων χαρακτηρίζει το μεγαλύτερο μέρος

του έργου της. Οι εύστοχες εναλλαγές στατικών και δυναμικών στοιχείων, η υποβλητική χρήση του φωτός μέσα από το χρώμα και οι έμμεσες αναφορές σε χώρους που συνδέονται με προσωπικές μνήμες χαρακτηρίζουν το προσωπικό ιδίωμά της.

Ζούνη Όπου

(1941-2008)

Σπούδασε στην Ανωτάτη Σχολή Καλών Τεχνών (1963-1969), ζωγραφική με τον Γιάννη Μόραλη και σκηνογραφία με τον Βασίλη Βασιλειάδη. Πραγματοποίησε συνολικά πάνω από 70 ατομικές εκθέσεις στην Ελλάδα και το εξωτερικό, συμμετείχε σε διεθνή συνέδρια και σε εκατοντάδες ομαδικές εκθέσεις. Έχει τιμηθεί με το Εθνικό Βραβείο στο Festival International de la Peinture της UNESCO (Cagnes-sur-mer, 1971) και με το Α΄ Βραβείο στη Διεθνή Μπιενάλε Χαρακτικής Impreza (Ουκρανία, 1989). Αναδρομικές εκθέσεις του έργου της πραγματοποιήθηκαν στο Μουσείο Κυκλαδικής Τέχνης (2006-2007) και στο Μουσείο Μπενάκη (2016). Έργο της έχει τοποθετηθεί στον Σταθμό Αιγάλεω του αθηναϊκού Μετρό. Από τη δεκαετία του 1970, η τέχνη της στράφηκε αποφασιστικά προς τις γεωμετρικές συνθέσεις, με ιδιαίτερη έμφαση στις σχέσεις της επιφάνειας με το φως και το χρώμα. Ακολούθως, οι οπτικοί πειραματισμοί επεκτάθηκαν στις τρεις διαστάσεις, όπου πρωτεύοντα ρόλο απέκτησαν η προοπτική, οι διαθλάσεις του φωτός, οι αντιθέσεις μεταξύ των επιφανειών, η αίσθηση της κίνησης. Το χρώμα τονίζει τη γεωμετρική καθαρότητα των κατασκευών, ενώ συχνά αξιοποιείται και η υφή των διαφόρων υλικών. Μετά το 1980, οι κατασκευές της πήραν και τη μορφή εγκαταστάσεων.

Θεοδωρόπουλος Άγγελος

(1883-1965)

Εγγράφηκε στη Σχολή Καλών Τεχνών το 1900, όπου σπούδασε με καθηγητές τον Γεώργιο Ιακωβίδη στη ζωγραφική και τον Νικόλαο Φέρμπο στη χαρακτική. Μετά τον Α΄ Παγκόσμιο Πόλεμο συμπλήρωσε τις σπουδές του στην Αγγλία, τη Γαλλία και την Ιταλία. Από τα φοιτητικά του χρόνια συνεργάστηκε με διάφορα αθηναϊκά περιοδικά και εφημερίδες, στα οποία συμμετείχε με γελοιογραφίες, σχέδια και ξυλογραφίες. Εκείνη την περίοδο άρχισε να ασχολείται συστηματικά με την ξυλογραφία, και τα πρώτα πιο γνωστά έργα του

εμφανίστηκαν το πρώτο μισό της δεκαετίας του 1920. Για λόγους βιοπορισμού, ανέλαβε την καλλιτεχνική διεύθυνση της διαφημιστικής εταιρείας GEO. Τα έργα του γνώρισαν ευρεία αποδοχή από το κοινό και τους κριτικούς, ενώ πολλοί ήταν εκείνοι που τον συνέκριναν με τον Δημήτρη Γαλάνη. Μέσα από τον τρόπο που μεταχειρίζεται τα σταθερά θέματά του – γυναικές, νεκρές φύσεις, ελιές – μπορεί κάποιος να διακρίνει την υψηλή τεχνική, την αφομοίωση ανώτερων αισθητικών αξιών και την αντοχή και διαχρονικότητα των οπτικών μηνυμάτων.

Θεοφυλακτόπουλος Μάκης

(1939-2023)

Σπούδασε στην Ανωτάτη Σχολή Καλών Τεχνών με τον Γιάννη Μόραλη (1961-1967). Από το 1969 έζησε εκτός Ελλάδος, εργαζόμενος κατά διαστήματα στην Ελβετία, τη Γαλλία και, τέλος, στη Νέα Υόρκη με υποτροφία Ford (1971). Επέστρεψε οριστικά στην Ελλάδα το 1975. Το 1988 εκλέχθηκε καθηγητής ζωγραφικής στη Σχολή Καλών Τεχνών του Αριστοτελείου Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης, όπου δίδαξε έως το 2005. Έχει παρουσιάσει το έργο του σε είκοσι περίπου ατομικές εκθέσεις και σε πολλές ομαδικές, στην Ελλάδα και το εξωτερικό.

Στη ζωγραφική του, η ανθρώπινη μορφή και η σχέση της με τον χώρο αποτελούν κυρίαρχες αναζητήσεις. Οι μορφές του εμφανίζονται συχνά μοναχικές, υπαινικτικά σχεδιασμένες μόνο με ένα περίγραμμα, διατηρώντας όμως την ένταση της παρουσίας. Εμφανείς χειρονομίες, ορμητικές χαράξεις, διαβαθμίσεις της χρωματικής τονικότητας χαρακτηρίζουν την εξπρεσιονιστική γραφή του και δηλώνουν τον παλμό μιας σύνθετης επεξεργασίας του ζωγραφικού χώρου.

Ιακωβίδης Γεώργιος

(1853-1932)

Ηγετική καλλιτεχνική μορφή της νεοελληνικής τέχνης στα τέλη του 19ου αιώνα και τις αρχές του 20ού. Σπούδασε στη Σχολή Καλών Τεχνών (1870-1877) στο πλάι μεγάλων καθηγητών, όπως ο Νικηφόρος Λύτρας και ο Βικέντιος Λάντσας στη ζωγραφική, και ο Λεωνίδας Δρόσης στη γλυπτική. Ξεδιπλώνοντας από φοιτητής το ταλέντο του, αποφοίτησε με άριστα και, κατόπιν υποτροφίας,

συνέχισε τις σπουδές του στην Ακαδημία του Μονάχου κοντά στον Ludwig von Löfftz. Μετά την αποφοίτησή του, εγκαταστάθηκε στο Μόναχο, όπου ίδρυσε Σχολή Ζωγραφικής και έζησε ως καταξιωμένος και ιδιαίτερα παραγωγικός ζωγράφος. Το 1900 επέστρεψε στην Ελλάδα, αναλαμβάνοντας διευθυντική θέση στην Εθνική Πινακοθήκη και το 1904 διαδέχθηκε τον Νικηφόρο Λύτρα στη θέση του καθηγητή ελαιογραφίας στη Σχολή Καλών Τεχνών. Πιστός στις αρχές του ακαδημαϊσμού, ο Ιακωβίδης, πέρα από την απαράμιλλη σχεδιαστική του δεινότητα, κατόρθωσε να διαμορφώσει ένα δικό του μορφοπλαστικό ύφος, κυρίως μέσα από την ιδιαίτερη χρωματική επένδυση των έργων και, δη, της ηθογραφικής του θεματογραφίας, εξυψώνοντας την ελληνική καθημερινότητα και την ελληνική οικογένεια και περιβάλλοντάς τις με πνευματικότητα.

Ιωάννου Ανέστης

(1992-)

Απόφοιτος της Σχολής Πλαστικών Τεχνών και Επιστημών της Τέχνης του Πανεπιστημίου Ιωαννίνων (2015), έλαβε την υποτροφία Erasmus για να σπουδάσει στη Σχολή Καλών Τεχνών της Castilla la Mancha (2014) στην Ισπανία. Στη συνέχεια ολοκλήρωσε το Μεταπτυχιακό Εικαστικών Τεχνών (Master of Fine Arts) του LUCA School of Arts (2018) στις Βρυξέλλες. Έργα και πρότζεκτ του έχουν παρουσιαστεί σε διάφορους ανεξάρτητους χώρους, ιδρύματα και γκαλερί, σε πόλεις της Ελλάδας, του Βελγίου, της Ολλανδίας, της Κροατίας, της Σερβίας και της Γαλλίας. Είναι συνιδρυτής του NOTUS Studio στην Καλλιθέα, το οποίο λειτουργεί ως ανεξάρτητος καλλιτεχνικός χώρος και ως μη κερδοσκοπικό πρόγραμμα φιλοξενίας καλλιτεχνών από το 2017. Επίσης, είναι συνιδρυτής του DELIVERART, ενός συλλογικού πρότζεκτ που αποτελεί πρόταση για μια κινητή εμπειρία τέχνης στο κέντρο της Αθήνας (2019). Έχει βραβευτεί από την ARTWORKS (2020) και είναι Fellow του Προγράμματος Υποστήριξης Καλλιτεχνών Ίδρυμα Σταύρος Νιάρχος (ΙΕΝ). Για τη δουλειά του αντλεί στοιχεία από αυτοβιογραφικές, ιστορικές και κοινωνιολογικές πηγές για να εξερευνήσει θραύσματα αστικών αφηγήσεων και να παρουσιάσει ίχνη τόπων.

Κάλμπαρη Χριστίνα

(1975-)

Σπούδασε ζωγραφική στην Ανωτάτη Σχολή Καλών Τεχνών Αθηνών, φωτογραφία στη Σχολή Καλών Τεχνών του Πανεπιστημίου των Τεχνών (UdK) του Βερολίνου και Ψηφιακές Μορφές Τέχνης στο μεταπτυχιακό τμήμα της ΑΣΚΤ Αθηνών. Χρησιμοποιεί στη δουλειά της το σχέδιο, τη ζωγραφική, τη φωτογραφία και τις εγκαταστάσεις. Έλαβε το Α΄ Βραβείο Φωτογραφίας στην Μπιενάλε Φλωρεντίας (2001). Έχει παρουσιάσει δώδεκα ατομικές εκθέσεις και έχει συμμετάσχει σε ομαδικές εκθέσεις στην Ελλάδα και το εξωτερικό. Στο θέατρο έχει δουλέψει ως σκηνογράφος/ενδυματολόγος σε παραγωγές που παρουσιάστηκαν μεταξύ άλλων στο Θέατρο Τέχνης Κάρολος Κουν, στο Θέατρο Ηρώδου Αττικού, στην Εθνική Λυρική Σκηνή, στη Στέγη του Ιδρύματος Ωνάση, στο Φεστιβάλ Αθηνών & Επιδαύρου, στο αρχαίο θέατρο της Δωδώνης, και αλλού. Έργα της ανήκουν σε μουσεία και ιδιωτικές συλλογές.

Καλούτσης Βαλέριος

(1927-2014)

Σπούδασε στη Σχολή Καλών Τεχνών της Αθήνας (1947-1953), με δάσκαλο τον Γιάννη Μόραλη. Συνέχισε τις σπουδές του στο Saint Martin’s School of Art στο Λονδίνο και στην École Nationale Supérieure des Beaux-Arts στο Παρίσι, όπου έζησε τα περισσότερα χρόνια της ζωής του. Πραγματοποίησε περισσότερες από είκοσι ατομικές εκθέσεις και συμμετείχε σε ομαδικές στην Ελλάδα και το εξωτερικό. Αναδρομικές εκθέσεις του οργανώθηκαν στον Τεχνοχώρο «Το Μήλο» στην Αθήνα (1999), στη Δημοτική Πινακοθήκη Χανίων (2005) και στο Μουσείο Σύγχρονης Τέχνης της Κρήτης στο Ρέθυμνο (2019). Ξεκινώντας από τη γλώσσα της αφηρημένης τέχνης, εισήγαγε σταδιακά στο έργο του μικτές τεχνικές και βιομηχανικά υλικά (κινητήρες, κάτοπτρα, φωτοκύτταρα, κ.ά.). Συνδύασε ακόμα παραδοσιακές τεχνικές, όπως η παραστατική ζωγραφική και το σχέδιο, με τη φωτογραφία. Στις αναζητήσεις του έργου του εντάσσονται η μεταφυσική της ύλης, η σύγχρονη ανθρώπινη επικοινωνία, η ανάδειξη της αναζωογονητικής δύναμης της φύσης, αλλά και των επιπτώσεων των ανθρώπινων χειρισμών εις βάρος της.

Καμπάνης Μάρκος

(1955-)

Σπούδασε ζωγραφική στο Wimbledon School of Art (1974-1975) και στο Saint Martin’s School of Art (1975-1978). Έμεινε έως το 1980 στο Λονδίνο, όπου παρακολούθησε και το εργαστήριο συντήρησης του Σταύρου Μιχαλαριά και διδάχτηκε χαρακτηριστικό στο Apollo Etching Studio. Τόσο το ζωγραφικό όσο και το χαρακτηριστικό του έργο, καθώς και τα σχέδιά του, διακρίνονται για τη θεματολογική τους ποικιλία. Παράλληλα, μεγάλο μέρος της δουλειάς του συνδέεται με τις τακτικές του επισκέψεις στο Άγιον Όρος και είναι εμπνευσμένο από τη ζωή στη μοναστική πολιτεία, την αρχιτεκτονική των ναών και την τοπική καλλιτεχνική δημιουργία. Ως ζωγράφος και χαράκτης ερευνά με επιμονή τις δυνατότητες των μέσων του, πειραματίζεται με τα υλικά του και συχνά εφαρμόζει μικτές τεχνικές. Έχει παρουσιάσει το έργο του σε περισσότερες από είκοσι ατομικές εκθέσεις σε αίθουσες τέχνης, μουσεία και ιδρύματα στην Ελλάδα και το εξωτερικό. Έχει λάβει μέρος σε ομαδικές στην Ελλάδα και το εξωτερικό. Έργα του βρίσκονται σε μουσεία και σε ιδιωτικές συλλογές.

Καναγκίνη Νίκη

(1933-2008)

Σπούδασε στην École Cantonale de Dessin et d’Art Applique (1952-1954), στη Λοζάννη, συνέχισε στην Ανώτατη Σχολή Καλών Τεχνών με τους Γιάννη Κεφαλληνό, Σπύρο Παπαλουκά και Γιάννη Μόραλη έως το 1958 και ολοκλήρωσε τις σπουδές της στη Central Saint Martin’s School of Arts and Design (1958-1961) του Λονδίνου. Δίδαξε στη Σχολή Βακαλό (1963-1967), στο Κέντρο Τεχνολογικών Εφαρμογών (1970-1971) και στην Ανωτάτη Σχολή Καλών Τεχνών, ως ειδική επιστήμων (1984-1986). Στα πρώιμα έργα της κινήθηκε στο κλίμα του αφηρημένου εξπρεσιονισμού, δίνοντας ιδιαίτερη σημασία στο χρώμα και τις έντονες αντιθέσεις του. Σε συνδυασμό με τη χαρακτηρισκή και τις παραδοσιακές τεχνικές, προχώρησε σε κατασκευές στον χώρο και σε έργα με τα οποία εκφράζει την κοινωνική της κριτική σε σχέση με την καταστροφή της φύσης, αλλά και σε σύνθετες αναφορές σε κοινωνικά και πολιτισμικά ζητήματα (καταναλωτισμός, ιστορία και παράδοση, γυναικείες οικιακές ασχολίες και έμφυλη ταυτότητα, πολιτική διάσταση

της καθημερινότητας). Παρουσίασε το έργο της σε πολλές ατομικές εκθέσεις και έλαβε μέρος σε σημαντικές ομαδικές, στην Ελλάδα και διεθνώς. Έργα της βρίσκονται σε δημόσιες και ιδιωτικές συλλογές στην Ελλάδα και το εξωτερικό.

Κανέλλης Ορέστης

(1910-1979)

Γεννήθηκε στη Σμύρνη, αλλά μεγάλωσε στη Μυτιλήνη μετά τη Μικρασιατική Καταστροφή. Φοίτησε στην Ιατρική Σχολή του Πανεπιστημίου Αθηνών για δύο έτη, αλλά πολύ γρήγορα μεταπήδησε στη σπουδή της ζωγραφικής, σε ελεύθερες σχολές στο Παρίσι όπως η Académie de la Grande Chaumière. Δάσκαλός του υπήρξε ο Γουναρόπουλος, ενώ και ο Tériade (Στρατής Ελευθεριάδης) έδειχνε μεγάλη εκτίμηση για το έργο του. Η θεματογραφία του εκτείνεται σε τοπογραφίες και σε προσωπογραφίες κοριτσιών και γυναικών. Δείχνοντας προτίμηση στις μοντέρνες τάσεις των καιρών, η παλέτα του είναι επηρεασμένη από εκείνες των Chaïm Soutine και Pablo Picasso, ενώ το αποτέλεσμα αποπνέει ποιητικότητα, γλυκιά μελαγχολία, στωκότητα και λυρισμό.

Κατζουράκης Κυριάκος

(1944-2021)

Σπούδασε ζωγραφική στην Ανωτάτη Σχολή Καλών Τεχνών της Αθήνας με τον Πάννη Μόραλη και σκηνογραφία με τον Βασίλη Βασιλειάδη (1963-1968). Το 1969 κέρδισε το Βραβείο Παρθένη για τη ζωγραφική του. Από το 1972 μέχρι το 1986 έζησε στο Λονδίνο και έκανε μεταπτυχιακές σπουδές στη χαρακτηρισκή στο Saint Martin’s School of Art και στο Croydon College of Art (1973-1975). Υπήρξε μέλος της ομάδας Νέοι Έλληνες Ρεαλιστές (1969-1973), η οποία έδρασε στοχεύοντας στην κριτική των πολιτικών και κοινωνικών γεγονότων της περιόδου. Το 1990 ίδρυσε την Ομάδα Τέχνης, με στόχο την έρευνα στις σχέσεις μεταξύ των τεχνών (ζωγραφική, θέατρο, μουσική, φωτογραφία, κινηματογράφος), με παράλληλη δημιουργία έργων στον χώρο. Το 2005 εξελέγη τακτικός καθηγητής στη Σχολή Καλών Τεχνών του Αριστοτελείου Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης, όπου δίδαξε μέχρι το 2011. Έχει φιλοτεχνήσει τα κοστούμια για την ταινία *Μέρες του ’36* του Θόδωρου Αγγελόπουλου (1971) και τα σκηνικά για *Το Προξενιό της Άννας* του Παντελή Βούλγαρη (1972),

ενώ σκηνογράφησε πολλές θεατρικές παραστάσεις. Από το 2000 ασχολήθηκε ενεργά με τον κινηματογράφο, δημιουργώντας ταινίες μικρού και μεγάλου μήκους. Έχει παρουσιάσει το έργο του σε πολλές ατομικές και ομαδικές εκθέσεις, και έργα του βρίσκονται σε δημόσιες και ιδιωτικές συλλογές στην Ελλάδα και το εξωτερικό.

Κατζουράκης Μιχάλης

(1933-)

Γεννήθηκε στην Αλεξάνδρεια και το 1938 η οικογένειά του εγκαταστάθηκε στην Αθήνα. Το 1951 πήγε στο Παρίσι για να σπουδάσει ζωγραφική στον André Lhote και σχέδιο και αφίσα στον Paul Colin. Το 1955 άρχισε να εργάζεται στην Ελλάδα στον τομέα των γραφικών τεχνών ως ελεύθερος επαγγελματίας. Το 1974 δημιούργησε το γραφείο A & M Katzourakis Interior and Graphic Design, που ανέλαβε τον σχεδιασμό και τη διαμόρφωση πολυτελών κρουαζιερόπλοιων. Την περίοδο 1960-1967 διετέλεσε καλλιτεχνικός σύμβουλος του ΕΟΤ, ενώ από το 1962 έως το 1974 διηύθυνε, μαζί με τον Φρέντι Κάραμποτ, το Διαφημιστικό Κέντρο Αθηνών K & K. Ξεκινώντας το 1955 την εκθεσιακή του δραστηριότητα με την οργάνωση της πρώτης ατομικής του έκθεσης, εξακολούθησε να παρουσιάζει το έργο του σε ατομικές και ομαδικές εκθέσεις ζωγραφικής, γλυπτικής και γραφικών τεχνών. Έργα του βρίσκονται σε δημόσιες και ιδιωτικές συλλογές στην Ελλάδα και το εξωτερικό. Το προσωπικό λεξιλόγιο μορφών και χρωμάτων του Κατζουράκη, ζωγραφικό και γλυπτικό, έχει ως αφετηρία τη γεωμετρία και βασικούς άξονες την αφαιρετική διαδικασία και την αυστηρότητα στη δομή. Από το 1970 στράφηκε και στη δημιουργία έργων μνημειακών διαστάσεων, που εντάσσει σε εξωτερικούς ή εσωτερικούς τοίχους δημοσίων κτηρίων, τραπεζών, ξενοδοχείων και εργοστασίων, χρησιμοποιώντας μάλιστα στα πιο πρόσφατα έργα του φυσικά αλλά και βιομηχανοποιημένα υλικά.

Κατράκη Βάσω

(1914-1988)

Σπούδασε στην Ανωτάτη Σχολή Καλών Τεχνών (1936-1940), με δασκάλους τον Κωνσταντίνο Παρθένη στη ζωγραφική και τον Πιάννη Κεφαλληνό στη χαρακτική, στην οποία και αφοσιώθηκε. Από τα χρόνια των σπουδών της εισχώρησε στον ιδεολογικό χώρο

της Αριστεράς και στο ΕΑΜ καλλιτεχνών, έτσι το έργο της είναι φορέας ιδεολογικού και κοινωνικού περιεχομένου. Μέχρι τη δεκαετία του 1950 περίπου, χάρασσε σε ξύλο, ενώ αργότερα εφηύρε μια πρωτότυπη τεχνική, τη χάραξη πάνω σε ψαμμίτη λίθο. Τα χαρακτηριστικά της έχουν πάντοτε στο επίκεντρο τον άνθρωπο, τις ανησυχίες του, τις ιδέες του, τους προβληματισμούς του, τις κακουχίες του, την πάλη του για επιβίωση και τη μάχη για ελευθερία σε χαλεπούς καιρούς. Με αποφασιστικές, αδρές γραμμές, χωρίς χρώμα και ως αποκλειστική επιλογή τη συνύπαρξη του άσπρου με το μαύρο, κατόρθωσε με απaráμιλλη δωρικότητα να παρουσιάσει τις μορφές της καρτερικές, εγκρατείς και την ίδια στιγμή φορτισμένες με γνήσιο συναίσθημα.

Κεσσανλής Νίκος

(1930-2004)

Σπούδασε στην Ανωτάτη Σχολή Καλών Τεχνών (ΑΣΚΤ) (1950-1955) και συνέχισε τις σπουδές του στη Ρώμη. Το 1961, αφού εγκαταστάθηκε στο Παρίσι, συμπορεύτηκε με την πρωτοποριακή ομάδα των Nouveaux Réalistes. Το 1964 παρουσίασε στο πλαίσιο της Μπιενάλε της Βενετίας τη *Μεγάλη λευκή χειρονομία* στην έκθεση «Τρεις προτάσεις για μια νέα ελληνική γλυπτική». Με έργα όπως οι *Φαντασμαγορίες* πρωτοστάτησε στη δημιουργία της Mec Art ήδη από το 1965, καθώς σύντομα οι έρευνές του επικεντρώθηκαν στη χρήση φωτομηχανικών μέσων που συνυφαίνονται με τη δομή της εικόνας και τον τρόπο παραγωγής της. Το έργο του βραβεύτηκε, μεταξύ άλλων, με τιμητικό έπαινο στην Μπιενάλε του Σάο Πάολο (1961) και με το Α΄ Βραβείο στο Salon de Montrouge (1997). Εκπροσώπησε την Ελλάδα (μαζί με τον Βλάση Κανιάρη) στην Μπιενάλε της Βενετίας το 1988. Το έργο του *Ουρά*, στον Σταθμό Ομόνοια του αθηναϊκού Μετρό, δημιουργήθηκε το 2003. Εξελέγη καθηγητής στην ΑΣΚΤ (1981) και δίδαξε μέχρι το 1997. Παράλληλα με την εξέλιξη του εικαστικού έργου του, συνέβαλε στον εκσυγχρονισμό της ελληνικής εικαστικής πραγματικότητας με τη διδασκαλία του και με τις ενέργειές του για τη μεταστέγαση της ΑΣΚΤ στα κτήριά της στην οδό Πειραιώς. Έχουν οργανωθεί πολλές αναδρομικές εκθέσεις για το έργο του, όπως αυτή στο Εθνικό Μουσείο Σύγχρονης Τέχνης στην Αθήνα το 2007.

Κεφαλληνός Γιάννης

(1894-1957)

Μετέβη στο Παρίσι, στην École Nationale Supérieure des Beaux-Arts για σπουδές, τις οποίες ολοκλήρωσε μετά από διακοπή εξαιτίας του Α΄ Παγκοσμίου Πολέμου το 1920. Μέχρι το 1930 παρέμεινε στη Γαλλία και επέστρεψε στην Αθήνα για να διεκδικήσει την έδρα της Χαρακτικής στην Ανωτάτη Σχολή Καλών Τεχνών. Τελικά διορίστηκε το 1931, έτος που συστήθηκε εκ νέου διά νόμου το Εργαστήριο Χαρακτικής μετά από την κατάργησή του το 1914. Γνωστός ως μεγάλος δάσκαλος και ο πιο αγαπητός στους μαθητές του, κατόρθωσε να οργανώσει το Εργαστήριο Χαρακτικής σε τέτοιο βαθμό, ώστε να γίνει ένα από τα σημαντικότερα της Σχολής. Κορωνίδα του διδακτικού του χαρίσματος, η δημιουργία του μαθήματος της «Τέχνης του βιβλίου», η οποία καθιερώθηκε ως υψηλή τέχνη, παράλληλα με τη χαρακτική.

Κογεβίνας Λυκούργος

(1887-1940)

Ξεκίνησε τις σπουδές του στη Ρώμη και έπειτα στο Παρίσι (Académie Julian και Académie de la Grande Chaumière). Από το 1908 μέχρι το 1931, οπότε και εγκαταστάθηκε μόνιμα στην Αθήνα, πέρασε το μεγαλύτερο διάστημα στο Παρίσι με κάποια διαλείμματα στην Ελλάδα για διάφορους λόγους. Ξεκίνησε από τη ζωγραφική, όντας ένας από τους πρώτους που ενστερνίστηκαν τις επιταγές του ιμπρεσιονισμού και του μεταίμπρεσιονισμού και αξιοποίησαν την παλέτα τους. Στο χαρακτηριστικό του έργο, η λεπτομέρεια και η περιγραφικότητα κυριαρχούν, ενώ οι φωτοσκιάσεις του συμβάλλουν σε ένα αποτέλεσμα σχεδόν φωτογραφικό. Ήταν ο πρώτος Έλληνας καλλιτέχνης που εισήγαγε στην Ελλάδα την τεχνική της οξυγραφίας.

Κορογιαννάκης Αλέξανδρος

(1906-1966)

Σπούδασε ζωγραφική στη Σχολή Καλών Τεχνών με καθηγητές τους Γεώργιο Ιακωβίδη, Δημήτριο Γερανιώτη, Γεώργιο Ροίλο, Επαμεινώνδα Θωμόπουλο και Νικόλαο Λύτρα. Παρ’ όλο που το Εργαστήριο Χαρακτικής είχε καταργηθεί, ο ίδιος από νωρίς έδωσε έμφαση σε αυτό το είδος, χωρίς ωστόσο να εγκαταλείψει

ποτέ τη ζωγραφική. Εργάστηκε ως σκιτσογράφος/γελοιογράφος σε εφημερίδες και εικονογράφησε βιβλία. Το 1939 προσελήφθη στην Τράπεζα της Ελλάδος ως σχεδιαστής και χαράκτης τραπεζογραμματίων και αξιών. Το έργο του διακρίνεται πρωτίστως για τον ανθρωποκεντρισμό του και έπειτα για τη θεματική του ευελιξία και τις συνεχείς εικαστικές αναζητήσεις και δοκιμές.

Κωνσταντινίδη Ελένη

(1910-1988)

Σπούδασε στην Ανωτάτη Σχολή Καλών Τεχνών (1929-1936) με δασκάλους τον Κωνσταντίνο Παρθένη στη ζωγραφική και τον Πιάννη Κεφαλληνό στη χαρακτική. Παρ’ όλο που ασχολήθηκε και με τη ζωγραφική, διακρίθηκε περισσότερο στην ξυλογραφία και δη σε πλάγιο ξύλο. Οι ξυλογραφίες της – αυστηρά ασπρόμαυρες – χαρακτηρίζονται από την προσωπική της θέαση του κόσμου, με χάραξη που διακρίνεται για την ακρίβειά της, ενσωματώνει εξπρεσιονιστικά στοιχεία και γίνεται ιδιαίτερα ποιητική σε κάποια σημεία. Ασχολήθηκε κυρίως με τοπία και καθημερινές σκηνές.

Λαζόγκας Γιώργος

(1945-2022)

Σπούδασε αρχιτεκτονική στο Αριστοτέλειο Πανεπιστήμιο Θεσσαλονίκης (ΑΠΘ) (1963-1970). Το ενδιαφέρον του για τη ζωγραφική φάνηκε από νωρίς, καθώς βραβεύθηκε στον διαγωνισμό νέων ζωγράφων του Ινστιτούτου Γκαίτε Θεσσαλονίκης το 1970 και της Ελληνοαμερικανικής Ένωσης το 1972. Το 1976 βρέθηκε για σπουδές στο Παρίσι με υποτροφία του γαλλικού κράτους. Παρουσίασε το έργο του σε ατομικές και ομαδικές εκθέσεις στην Ελλάδα και το εξωτερικό. Συμμετείχε στα Ευρωπαϊα (1982, όπου τιμήθηκε με το Prix Europe στην Οστάνδη), στην Μπιενάλε του Σάο Πάολο (1983), στο Salon de Montrouge (Παρίσι 1996), στις εκδηλώσεις για τη Θεσσαλονίκη Πολιτιστική Πρωτεύουσα της Ευρώπης (1997), και αλλού. Αναδρομική έκθεση σχεδίων του οργανώθηκε στο Μουσείο Μπενάκη στην Αθήνα και στο Μακεδονικό Μουσείο Σύγχρονης Τέχνης στη Θεσσαλονίκη το 2006. Εικαστική εγκατάστασή του φιλοξενείται στον Σταθμό Ελαιώνας του αθηναϊκού Μετρό. Δίδαξε στο Τμήμα Αρχιτεκτονικής του ΑΠΘ (1982-1999) και στην Ανωτάτη Σχολή Καλών Τεχνών της Αθήνας (2008-2012). Στο έργο του

κυριαρχεί το ενδιαφέρον για την εξέλιξη του σχεδίου ως γραφής και ως χειρονομίας. Δημιούργησε τα *Παλίμψηστα*, σειρά έργων τα οποία βασίζονται στη λογική της αλληλουχίας των εικόνων και του μεταβλητού ίχνους τους, μέσω επάλληλων τοποθετήσεων, επικαλύψεων, διαγραφών. Στη συνέχεια, πέραν της ζωγραφικής και του σχεδίου, η δουλειά του επεκτάθηκε σε διαφορετικά μέσα (φωτογραφία, βίντεο, εικαστική εγκατάσταση, κ.ά.), προτείνοντας νέες εκφραστικές ενότητες, όπως του ίχνους του σώματος ή της αναφοράς στην αρχαιότητα.

Λάντσας Βικέντιος

(1822-1902)

Ιταλικής καταγωγής, σπούδασε στην Accademia di Belle Arti της Βενετίας, στην οποία και εργάστηκε ως βοηθός στην έδρα της Προοπτικής μετά την αποφοίτησή του. Το 1848, λόγω της αποτυχίας της ιταλικής επανάστασης, κατέφυγε στην Πάτρα και έπειτα στην Αθήνα. Με την υποστήριξη της βασιλικής οικογένειας, ανέλαβε διάφορες παραγγελίες, ενώ από το 1863 μέχρι και το 1900 δίδαξε στη Σχολή Καλών Τεχνών. Ως επί το πλείστον υδατογράφος, είναι γνωστός για την απεικόνιση αρχαιολογικών τόπων, ελληνικών ερειπίων και μνημείων, με γνώμονα ακαδημαϊκές κλασικιστικές αρχές, μέσα από ένα ιδιαίτερο προσωπικό βλέμμα.

Λασκαρίδου Σοφία

(1882-1965)

Από ωρίς ασχολήθηκε με τη ζωγραφική. Ξεκίνησε με ιδιωτικά μαθήματα (με τους Οδυσσέα Φωκά, Γεώργιο Χατζόπουλο, Émile Gilliéron), συνέχισε στη Σχολή Καλών Τεχνών με τους Γεώργιο Ροϊλό, Κωνσταντίνο Βολανάκη, Σπύρο Βικάτο, πήγε στο Παρίσι το 1900 στην Académie Julian και, όταν επέστρεψε στην Αθήνα, φοίτησε μεταξύ 1903 και 1907 ξανά στη Σχολή Καλών Τεχνών, όπου διδάχθηκε από τους Νικηφόρο Λύτρα και Γεώργιο Ιακωβίδη. Τα επόμενα τρία χρόνια σπούδασε με υποτροφία στο Μόναχο, ενώ το 1914 βρέθηκε ξανά στο Παρίσι για να σπουδάσει αυτή τη φορά στην Académie de la Grande Chaumière (στο εργαστήριο του Lucien Simon και της Olga Boznańska). Με ευρεία θεματογραφία (τοπιογραφίες, ηθογραφικές σκηνές, προσωπογραφίες, νεκρές φύσεις), βασικός άξονας της ζωγραφικής της είναι ο ρεαλισμός,

παρ’ όλο που οι χρωματικές της επιλογές προσιδιάζουν στις αποχρώσεις των ιμπρεσιονιστών και των υπαιθριστών των αρχών του 19ου αιώνα.

Λύτρας Νικηφόρος

(1832-1904)

Σπούδασε στη Σχολή Καλών Τεχνών (1850-1856) με δασκάλους τους αδελφούς Μαργαρίτη, τον Αγαθάγγελο Τριανταφύλλου, τον Raffaello Ceccoli και τον Λουδοβίκο Θείρσιο. Έπειτα, μετέβη στην Ακαδημία του Μονάχου με υποτροφία και με δάσκαλο τον Karl von Piloty (1860-1865). Επέστρεψε στην Ελλάδα το 1866 και διορίστηκε καθηγητής ζωγραφικής στο Πολυτεχνείο. Θεωρείται ένας από τους σημαντικότερους εκπροσώπους της Σχολής του Μονάχου, από άποψη τόσο τεχνικής όσο και ύφους. Με το έργο, την προσωπικότητα και τον ρόλο του ως καθηγητή άσκησε βαθιά επιρροή στους μαθητές του. Κύρια μέριμνά του ήταν η τεχνική αρτιότητα και το ακριβές σχέδιο, καθώς και οι υποδειγματικές φωτοσκιάσεις. Εντρύφησε στις ηθογραφικές σκηνές, στις οποίες αποκαλύπτεται η τεχνική του δεινότητα με περίσσια συναισθηματική και ατμοσφαιρική ένταση.

Μαλέας Κωνσταντίνος

(1879-1928)

Αφού σπούδασε αρχιτεκτονική στην Κωνσταντινούπολη, μετέβη στο Παρίσι, όπου ακολούθησε ακαδημαϊκές σπουδές στη ζωγραφική στην École Nationale Supérieure des Arts Décoratifs, δίπλα στον Henri Martin (1901-1908). Στη συνέχεια, έχοντας ως βάση την Κωνσταντινούπολη, ταξίδεψε αρκετά ως ανταποκριτής διαφόρων εντύπων και εφημερίδων, αλλά και για να ζωγραφίσει. Τελικά, εγκαταστάθηκε οριστικά στην Ελλάδα το 1913. Διετέλεσε διευθυντής του Μουσείου Λαϊκών Χειροτεχνημάτων, συνεργάστηκε με την ομάδα που ασχολήθηκε με την εκπαιδευτική μεταρρύθμιση του 1917, αλλά και με επιτροπές που είχαν ως αντικείμενό τους τα εικαστικά. Μέχρι και τον θάνατό του, δεν σταμάτησε να ταξιδεύει στην Ελλάδα, την Ευρώπη, αλλά και την Αίγυπτο. Ο Μαλέας υπήρξε ένας από τους ανανεωτές της νεοελληνικής ζωγραφικής μέσα από την τοπιογραφία, κύριο θεματολογικό αντικείμενο στο έργο του. Απομακρύνθηκε από τις παραδοσιακές υπαιθριστικές τάσεις και

προχώρησε σε αντινατουραλιστικές αποτυπώσεις μέσω του χρώματος, το οποίο χειρίστηκε επηρεαζόμενος από τα κινήματα του φωβισμού και του εξπρεσιονισμού, καθώς και μέσω της ανάπλασης της φόρμας με οδηγό την αφαίρεση.

Μανουσάκης Μιχάλης

(1953-)

Σπούδασε ζωγραφική στην Ανωτάτη Σχολή Καλών Τεχνών (1979-1984), με δασκάλους τον Δημήτρη Μυταρά και τον Δημοσθένη Κοκκινίδη. Από το 1987 διδάξε ζωγραφική στην Ανωτάτη Σχολή Καλών Τεχνών. Το 2014 εξελέγη τακτικός καθηγητής και το 2021 ανακηρύχθηκε ομότιμος καθηγητής. Το 1992 ήταν υποψήφιος για το βραβείο της UNESCO. Το 1994 μαζί με τον Μάριο Σπηλιόπουλο, τον Αντώνη Μιχαηλίδη, τη Βίκυ Τσαλαματά και τον Εδουάρδο Σακαγιάν κέρδισαν το βραβείο καλύτερου Εθνικού Περιπτέρου στην Μπιενάλε της Αλεξάνδρειας. Έχει πραγματοποιήσει πολλές ατομικές εκθέσεις και έχει λάβει μέρος σε σημαντικές ομαδικές διοργανώσεις εντός και εκτός Ελλάδος. Η ζωγραφική του κυριαρχείται από την ανθρώπινη μορφή και τη σχέση της με τον χώρο, όπως και από το τοπίο. Σε αρκετές περιπτώσεις ξεφεύγει από τη ζωγραφική του τελάρου και δημιουργεί εικαστικά σύνολα ή εγκαταστάσεις με εννοιακό περιεχόμενο και συμβολικές προεκτάσεις. Έργα του βρίσκονται σε δημόσιες και ιδιωτικές συλλογές, στην Ελλάδα και το εξωτερικό.

Μαντζαβίνος Τάσος

(1958-)

Σπούδασε ζωγραφική στην Ανωτάτη Σχολή Καλών Τεχνών (1979-1984) και αποφοίτησε με διάκριση. Έχει πραγματοποιήσει πολλές ατομικές εκθέσεις ενώ συμμετείχε και σε ομαδικές στην Ελλάδα και το εξωτερικό. Έλαβε μέρος στη 16η Μπιενάλε Αλεξάνδρειας (1987). Αναδρομική έκθεσή του οργανώθηκε στο Μουσείο Μπενάκη (2012). Δίδαξε σχέδιο στη Σχολή Βακαλό (1986-2000) και ασχολήθηκε με την εικονογράφηση βιβλίων. Τα έργα του, ζωγραφικές συνθέσεις και τρισδιάστατες ξύλινες κατασκευές, χαρακτηρίζονται από την εξπρεσιονιστική γραφή και τη συμβολική διάστασή τους. Θεματικά εφορμούν από βιωματικές εμπειρίες, διαθέτουν

αυτοβιογραφικό περιεχόμενο ή παραπέμπουν σε λαϊκούς μύθους και παραδόσεις.

Μαραγκοπούλου Κούλα

(1913-1997)

Σπούδασε ζωγραφική στο εργαστήριο του Παύλου Μαθιόπουλου στην Ανωτάτη Σχολή Καλών Τεχνών και παράλληλα στη Σχολή Ζωγραφικής του Περικλή Βυζάντιου και της Αλέκας Στύλου-Διαμαντοπούλου. Εργάστηκε δίπλα στον Γιώργο Μπουζιάνη, του οποίου η επιρροή υπήρξε σημαντική για τη διαμόρφωση της εικαστικής γλώσσας της. Με άξονά της τον εξπρεσιονισμό, τα έργα της ξεχωρίζουν για την προσήλωση στις αφαιρετικές φόρμες και στη χρωματική σχηματοποίηση των περιγραμμάτων. Μέλημά της είναι η αποτύπωση της κίνησης και η αφαιρετική απεικόνιση της καθημερινής ζωής ή του τοπίου.

Μιχαηλίδης Γιάννης

(1940-2021)

Γεννήθηκε στη Σκιάθο, εγκαταστάθηκε με την οικογένειά του αρχικά στον Βόλο, έως το 1958, και μετά στην Αθήνα. Έχει παρουσιάσει το έργο του σε τριάντα ατομικές εκθέσεις και σε πλήθος ομαδικών. Έργα του βρίσκονται σε δημόσιες και ιδιωτικές συλλογές. Ξεκίνησε να ζωγραφίζει με κύριο ερέθισμα τις μνημές από τη γενετείρά του, ενώ και επόμενες θεματικές συνδέονται με βιωμένες εμπειρίες του, όπως τα θαλασσινά και τα αγροτικά τοπία ή εικόνες από τον αστικό χώρο. Κύρια υλικά της τέχνης του είναι το χαρτί, τα μελάνια και οι τέμπερες. Χαρακτηριστικές τεχνικές του, η επικόλληση και η αποκόλληση υλικών και οι παλλόμενες ζωγραφικές επιφάνειες που αναδεικνύουν τις υφές τους.

Μολφέσης Ιάσονας

(1925-2009)

Σπούδασε στην Ανωτάτη Σχολή Καλών Τεχνών (1941-1946) με δασκάλους τους Κωνσταντίνο Παρθένη, Δημήτριο Μπισκίνη και Επαμεινώνδα Θωμόπουλο, ενώ φοιτούσε παράλληλα στη Νομική Σχολή Αθηνών. Παρακολούθησε στην École Nationale Supérieure des Beaux-Arts το εργαστήριο τοιχογραφίας του Pierre-Henri Ducos και το εργαστήριο ζωγραφικής του Jean Souverbie (1951-1952).

Παρουσίασε το έργο του σε πολυάριθμες ατομικές και ομαδικές εκθέσεις διεθνώς. Αρχικά, δημιούργησε κυρίως ζωγραφικά έργα που ξεχωρίζουν για τον λυρισμό και τη χειρονομαική γραφή τους. Γύρω στο 1960 ενσωμάτωσε στα έργα του την κωδικοποιημένη γλώσσα των πρώτων ηλεκτρονικών υπολογιστών και συνδύασε τις μαύρες κουκίδες των διάτρητων ταινιών του τηλέτυπου (telex) με τη δική του χειρονομαική γραφή. Παράλληλα, αξιοποίησε νέα υλικά (πολυεστέρας, γύψος, αλουμίνιο, μόλυβδος). Από τη δεκαετία του 1970, δημιούργησε γλυπτικούς χώρους και εγκαταστάσεις με συμβολικές προεκτάσεις σε πόλεις της Γαλλίας και της Ελλάδας. Το 1988 εξελέγη καθηγητής στη Σχολή Καλών Τεχνών του ΑΠΘ. Το 1991 επέστρεψε στο Παρίσι για μία δεκαετία, για να εγκατασταθεί έπειτα οριστικά στην Ελλάδα μέχρι το τέλος της ζωής του.

Μπεκιάρη Κούλα

(1905-1992)

Μεγάλωσε σε καλλιτεχνικό περιβάλλον, καθώς η μητέρα της Άννα Μπεκιάρη ήταν ζωγράφος και γλύπτρια. Μαθήτευσε δίπλα σε μεγάλες μορφές της εποχής, όπως ο Ζαχαρίας Παπαντωνίου (ιστορία της τέχνης), ο Θεόφραστος Τριανταφυλλίδης και ο Κων-σταντίνος Παρθένης (ζωγραφική), ο Γιώργος Βελισσαρίδης και ο Γιώργος Μόσχος (χαρακτική). Αργότερα, συνέχισε τις σπουδές της στη Γαλλία, την Ιταλία και την Ολλανδία. Τοπία, νεκρές φύσεις, αλλά και ανθρώπινες φιγούρες αποτελούν τα θέματά της. Εξελίσσει και δυναμώνει την εξπρεσιονιστική ζωγραφική της με τη χρήση ευρείας και έντονης χρωματικής παλέτας και τη δημιουργία δια-φορετικών υφών.

Ξενάκης Κωνσταντίνος

(1931-2020)

Γεννήθηκε στο Κάιρο και σπούδασε στο Παρίσι (1956-1961), αρχιτε-κτονική και διακόσμηση στην École Supérieure des Arts Modernes και ζωγραφική στην Académie de la Grande Chaumière. Αρχικά επηρεάστηκε από τη λυρική αφαίρεση και την art informel, αλλά σύντομα άρχισε να ενσωματώνει στο έργο του αντικείμενα και να πειραματίζεται με την κίνηση, το φως και τον ήχο, οργανώνοντας περιβάλλοντα με ηλεκτροκινητικές κατασκευές. Προς το τέλος της δεκαετίας του 1960, ξεκίνησε η ενασχόλησή του με τους κώδικες,

τα σημεία και τα σύμβολα, που μεταφέρουν μηνύματα και ορίζουν τρόπους επικοινωνίας. Γύρω από αυτό τον τομέα περιστράφηκαν έκτοτε οι έρευνές του και οι καλλιτεχνικές του προτάσεις. Χρη-σιμοποίησε πολλών ειδών εικαστικά μέσα, ενώ η προσωπική του ποιητική σημειολογία δανείστηκε στοιχεία από τη σύγχρονη ζωή, αλλά και από συστήματα γραφής παλιών πολιτισμών. Το 1970, με υποτροφία της DAAD στο Βερολίνο, δίδαξε στο Schiller College και στη Hochschule für Bildende Künste. Το 1971 παρουσίασε την πρώτη του ατομική έκθεση στην Ελλάδα στο Ινστιτούτο Γκαίτε. Από το 1973 διέμεινε στη Γαλλία, λαμβάνοντας θεσμικές εικαστικές και ακαδημαϊκές θέσεις και ύψιστες τιμές αναγνώρισης με βραβεία, συμμετοχές και αναθέσεις, ενώ από το 1996 μέχρι τον θάνατό του το 2020, επέστρεφε κατά περιόδους στην Ελλάδα. Παρουσίασε το έργο του σε ατομικές και μεγάλες ομαδικές εκθέσεις στην Ελλάδα, το Παρίσι, το Πεκίνο, το Σεράγεβο και στις ΗΠΑ. Έργα βρίσκονται σε δημόσιες και ιδιωτικές συλλογές, στην Ελλάδα και το εξωτερικό.

Ξένου Βάνα

(1949-)

Σπούδασε ζωγραφική στην Ανωτάτη Σχολή Καλών Τεχνών με υποτροφία του Ιδρύματος Κρατικών Υποτροφιών (ΙΚΥ), κοντά στον Γιάννη Μόραλη (1969-1973). Συνέχισε τις σπουδές της στο Παρίσι με υποτροφία του Ελληνικού Οργανισμού Μικρών-Μεσαίων Επιχειρήσεων και Χειροτεχνίας (ΕΟΜΜΕΧ), στις École Nationale Supérieure des Arts Décoratifs (1973-1974) και École Nationale Supérieure des Beaux-Arts (1974-1978). Έργα της έχουν εκτεθεί σε ατομικές και ομαδικές εκθέσεις στην Ελλάδα και το εξωτερικό. Δίδα-ξε σχέδιο στο Κέντρο Τεχνολογικών Εφαρμογών (ΚΤΕ, 1976- 1977) και έγινε επιστημονική συνεργάτιδα του Τμήματος Αρχιτεκτόνων του ΕΜΠ (1980). Εξελέγη λέκτορας στο Εργαστήριο Ζωγραφικής του ίδιου Τμήματος (1986), όπου δίδαξε ως τακτική καθηγήτρια έως την αφυπηρέτησή της. Δίδαξε ως επισκέπτρια καθηγήτρια στην École Nationale Supérieure des Beaux-Arts στο Παρίσι (1992-1993). Υπήρξε υποψήφια για την ανάδειξη της «Γυναίκας της Ευρώπης» (2008). Παρασημοφορήθηκε από το γαλλικό κράτος με τον τίτλο Officier dans l’Ordre des Palmes Académiques (2014). Η δουλειά της ξεκίνησε από τη ζωγραφική, στράφηκε κατόπιν στη γλυπτική, τις τρισδιάστατες κατασκευές και τις εγκαταστάσεις. Έχει ασχοληθεί

ακόμα με τη σκηνογραφία και την ενδυματολογία στο θέατρο. Στο έργο της επικεντρώνεται θεματικά στη γυναικεία μορφή και υπόσταση, ενώ μελετά τους μύθους και τα μυστήρια, εστιάζοντας στην επαναφορά του ιερού στην τέχνη.

Οικονομοπούλου Μαρία

(1961-)

Γεννήθηκε στην Καλαμάτα. Αφού ολοκλήρωσε τις σπουδές της στο Οικονομικό Τμήμα της Νομικής Σχολής Αθηνών, μετακόμισε στην Ολλανδία το 1985, για να φοιτήσει στην Ελεύθερη Ακαδημία Καλών Τεχνών της Χάγης. Το 1991 αποφοίτησε από την Ακαδημία Willem de Kooning στο Ρότερνταμ από το Τμήμα Γλυπτικής και Μνημειακής Τέχνης. Το έργο της έχει εκτεθεί συστηματικά στην Ελλάδα, το Βέλγιο και την Ολλανδία. Έργα της υπάρχουν σε συλ-λογές δημοσίων ιδρυμάτων και σε πολλές ιδιωτικές συλλογές στην Ελλάδα και την Ευρώπη. Έχει πραγματοποιήσει πολλά έργα στον δημόσιο χώρο με συμμετοχή απλών ανθρώπων στην παραγωγή τους. Μέσα από αυτές τις εικαστικές καταγραφές επεξεργάζεται τα ερωτήματα που την απασχολούν σε σχέση με την κοινή χρήση του δημόσιου χώρου στις σύγχρονες πόλεις.

Οικονόμου Μιχάλης

(1888-1933)

Έλαβε τα πρώτα μαθήματα ζωγραφικής από τον Κωνσταντίνο Βολανάκη. Το 1906 μετέβη στο Παρίσι, όπου σπούδασε ναυπηγι-κή και αμέσως μετά ζωγραφική στην École Nationale Supérieure des Beaux-Arts (1909-1913). Έζησε στη Γαλλία συνολικά είκοσι χρόνια, παραμένοντας πάντοτε καλλιτεχνικά δραστήριος. Επέστρε-ψε στην Ελλάδα το 1926. Υπήρξε ιδιαίτερα παραγωγικός μέχρι που εκδηλώθηκε η ψυχική του νόσος, η οποία τον οδήγησε στο Δρομοκαίτειο, όπου και πέθανε. Ασχολήθηκε αποκλειστικά με τη ζωγραφική τοπίων, στα οποία η ανθρώπινη φιγούρα απεικονίζεται σχεδόν σχηματικά – σαν λεπτομέρεια. Το εικαστικό αποτέλεσμα παραπέμπει στον πριμιτιβισμό του Gauguin και τη ρευστότητα της φύσης στα έργα των Ναυπί. Εμπλούτισε με συναίσθημα τα τοπία του και τα απέδωσε μέσα από το ιδιαίτερο βλέμμα του.

Ορφανός Λάμπρος

(1916-1995)

Σπούδασε στην Ανωτάτη Σχολή Καλών Τεχνών ζωγραφική στο εργαστήριο του Ουμβέρτου Αργυρού και του Επαμεινώνδα Θω-μόπουλου (1938-1943) και έπειτα χαρακτική στο εργαστήριο του Γιάννη Κεφαλληνού (1943-1947). Το 1949 προσλήφθηκε στην Τράπεζα της Ελλάδος, στο Ίδρυμα Εκτύπωσης Τραπεζογραμματίων και Αξιών, όπου και παρέμεινε μέχρι το 1977. Παράλληλα, μετεκ-παιδεύτηκε με υποτροφία στο Παρίσι. Πολυδιάστατος καλλιτέχνης, φιλοτέχνησε γραμματόσημα, τραπεζογραμμάτια και κέρματα, ει-κονογράφησε βιβλία και άφησε πλούσια ζωγραφική και χαρακτική παραγωγή. Τα ζωγραφικά του έργα έχουν διάθεση ποιητική παρ’ όλο που διατηρούνται τα καθαρά περιγράμματα, ενώ τα χαρακτηρισκά του δεν αφήνουν περιθώρια αμφιβολίας για την τεχνική του δεινότητα και τη δυναμική εξέλιξή της.

Παπαηλιάκης Ηλίας

(1970-)

Σπούδασε στην Ανωτάτη Σχολή Καλών Τεχνών της Αθήνας (1990-1996). Βραβεύτηκε με το Α΄ Βραβείο του Ιδρύματος Γιάννη και Ζωής Σπυροπούλου (1998). Εκπροσώπησε την Ελλάδα στην 49η Μπιενάλε της Βενετίας (2001). Έχει παρουσιάσει τη δουλειά του σε περισσότερες από 25 ατομικές εκθέσεις και σε πολλές ομαδικές στην Ελλάδα και το εξωτερικό. Έργα του βρίσκονται σε δημόσιες και ιδιωτικές συλλογές. Το Μακεδονικό Μουσείο Σύγχρονης Τέχνης οργάνωσε αναδρομική έκθεσή του (2001). Το 2013 ήταν υποψήφιος για το Βραβείο ΔΕΣΤΕ. Είναι αναπληρωτής καθηγητής στο Τμήμα Αρχιτεκτόνων Μηχανικών του Πανεπιστημίου Πατρών. Στη δουλειά του επιζητεί τον διαρκή διάλογο με την ιστορία της ελληνικής τέχνης, ενώ με την ίδια συνέπεια προτείνει νέα ιδιώ-ματα στην καλλιτεχνική πρακτική του σε διακριτές ενότητες του έργου του.

Παπακωνσταντίνου Λήδα

(1945-)

Σπούδασε γραφικές τέχνες στη Σχολή Δοξιάδη (1962-1965) και φοίτησε στο προπαρασκευαστικό έτος της Σχολής Καλών Τε-χνών της Αθήνας (1965-1966). Συνέχισε με σπουδές στις καλές

τέχνες στο Loughton College of Art του Λονδίνου (1967-1968) και στο Maidstone College of Art (Kent Institute of Art & Design) του Κεντ (1968-1971). Έχει πραγματοποιήσει πάνω από είκοσι ατομικές εκθέσεις στην Ελλάδα και το εξωτερικό και έχει συμμετάσχει σε περισσότερες από εξήντα ομαδικές. Αναδρομική έκθεσή της οργανώθηκε στο Βαφοπούλειο Πνευματικό Κέντρο στη Θεσσαλονίκη (2002). Ήταν τιμώμενη καλλιτέχνιδα στην 1η Μπιενάλε Σύγχρονης Τέχνης Θεσσαλονίκης (2007). Η σύνθεσή της *Ο χρόνος στα χέρια μου* βρίσκεται στον Σταθμό Μοναστηράκι του αθηναϊκού Μετρό. Ανήκει στους πρώτους καλλιτέχνες που παρουσίασαν στην Ελλάδα, τη δεκαετία του 1970, μορφές τέχνης όπως τα περιβάλλοντα, τα χάπενινγκ και η περφόρμανς. Τα έργα της αναφέρονται στο ανθρώπινο σώμα και την έμφυλη ταυτότητα, ενώ σχετίζονται με τη μνήμη και τον χρόνο. Στην πορεία της δουλειάς της έχει χρησιμοποιήσει ποικίλα εκφραστικά μέσα (τρισιδιάστατες κατασκευές, κολάζ και γλυπτά, ζωγραφική, κίνηση, ήχο και λόγο, σε συνδυασμό με τη φωτογραφία, το βίντεο, κ.ά.), με χαρακτηριστικό στοιχείο τον τελετουργικό χαρακτήρα και τις αυτοβιογραφικές αναφορές.

Παπαλουκάς Σπύρος

(1892-1957)

Μαθήτευσε στη Σχολή Καλών Τεχνών με δασκάλους τους Σπύρο Βικάτο, Δημήτριο Γερανιώτη, Γεώργιο Ιακωβίδη, Στέφανο Λάντσα, Γεώργιο Ροϊλό και Παύλο Μαθιόπουλο. Συνέχισε τις σπουδές του στο Παρίσι και στις Académie de la Grande Chaumière και Académie Julian (1917-1921). Το 1921 υπήρξε πολεμικός ζωγράφος στη Μικρασιατική Εκστρατεία, ενώ αργότερα επισκέφθηκε το Άγιον Όρος και μελέτησε τη βυζαντινή ζωγραφική. Όντας ιδιαίτερα δραστήριος καλλιτεχνικά, το 1956 εξελέγη καθηγητής στο εργαστήριο ζωγραφικής της Ανωτάτης Σχολής Καλών Τεχνών. Διετέλεσε διευθυντής της Δημοτικής Πινακοθήκης του Δήμου Αθηναίων. Στο αγιογραφικό του έργο διατηρεί τη βαθιά πνευματικότητα και εισάγει τις εικαστικές ανησυχίες της εποχής του. Στα έργα του (τοπία, προσωπογραφίες, νεκρές φύσεις) συναντώνται και συνυπάρχουν αρμονικά στοιχεία της βυζαντινής ζωγραφικής και ρευμάτων του μοντερνισμού (φωβισμού, Ναμπί, μεταϊμπρεσιονισμού), με το χρώμα να βρίσκεται πάντοτε στο επίκεντρο των αναζητήσεών του.

Παπασπύρου Ρένα

(1938-)

Σπούδασε ζωγραφική και μωσαϊκό στην Ανωτάτη Σχολή Καλών Τεχνών της Αθήνας (ΑΣΚΤ) (1958-1961) και συνέχισε τις σπουδές της στην École Nationale Supérieure des Beaux-Arts (1961-1967), όπου παρουσίασε και την πρώτη ατομική έκθεσή της. Έχει παρουσιάσει πάνω από δεκαπέντε ατομικές εκθέσεις στην Ελλάδα και το εξωτερικό, ενώ συμμετείχε σε πολλές ομαδικές εκθέσεις και διεθνείς διοργανώσεις. Δίδαξε στην ΑΣΚΤ Αθήνας από το 1993 μέχρι το 2005, ενώ υπήρξε η πρώτη γυναίκα που εξελέγη διευθύντρια εργαστηρίου της Σχολής (Γ΄ Εργαστήριο Ζωγραφικής), στην οποία το 2006 εξελέγη ομότιμη καθηγήτρια. Στη δουλειά της επιχείρησε από νωρίς να επανεξετάσει την εικαστική επιφάνεια και τον χώρο, χρησιμοποιώντας αντισυμβατικές επιφάνειες – λαμαρίνες, σανίδες, σπαράγματα χαρτιού, τμήματα μωσαϊκού, αποκολλήσεις επιφανειών τοίχων. Οικειοποιούμενη το υλικό των επιφανειών στα έργα της – που φτάνουν μέχρι εγκαταστάσεις μεγάλων διαστάσεων –, τις «αποχαρακτηρίζει» από την πρότερη χρήση τους και τονίζει πάνω τους μορφολογικούς σχηματισμούς από δικές της επεμβάσεις (χαρτί, μολύβι, κ.ά), δίνοντάς τους νέα εικαστική υπόσταση.

Παρθένης Κωνσταντίνος

(1878-1967)

Γεννήθηκε στην Αλεξάνδρεια. Έλαβε πιθανότατα τα πρώτα μαθήματα ζωγραφικής στην Αίγυπτο την περίοδο 1894-1895, από τον Γερμανό καλλιτέχνη Karl Wilhelm Diefenbach και το 1895 πήγε στη Βιέννη, όπου ολοκλήρωσε τις σπουδές του στη Βασιλική Ακαδημία Καλών Τεχνών (1897-1903) και στο Ωδείο. Το 1903 ήρθε για πρώτη φορά στην Ελλάδα και την ίδια χρονιά έλαβε μέρος στη Διεθνή Έκθεση των Αθηνών, στην οποία τιμήθηκε με αργυρό μετάλλιο. Από το 1909 έως το 1911 έζησε στο Παρίσι, όπου έλαβε μέρος σε διάφορα Σαλόνια. Το 1917 επέστρεψε οριστικά στην Αθήνα και, μαζί με άλλους καλλιτέχνες, ίδρυσε την Ομάδα Τέχνη. Το 1920 παρουσίασε στο Ζάππειο μεγάλη αναδρομική έκθεση, για την οποία τιμήθηκε με το Εθνικόν Αριστείον Γραμμάτων και Τεχνών. Το 1934 έλαβε μέρος στην Μπιενάλε της Βενετίας, το 1937 στη Διεθνή Έκθεση του Παρισιού, ενώ το 1938 οργάνωσε αναδρομική

έκθεση στο πλαίσιο της Μπιενάλε της Βενετίας. Δίδαξε στη Σχολή Καλών Τεχνών από το 1929 έως το 1947, οπότε και παραιτήθηκε. Για ένα διάστημα εξακολούθησε να διδάσκει στο εργαστήριό του, από το 1948 όμως κλείστηκε στον εαυτό του και απομονώθηκε. Η επιλογή αυτή ενδεχομένως εντάθηκε από τη μη απονομή του Α΄ Βραβείου και Χρυσού Μεταλλίου για το έργο *Αποθέωση του Αθανασίου Διάκου* στην Πανελλήνια Έκθεση της ίδιας χρονιάς (παρά την αρχική πρόταση βράβευσης), την αποχώρηση από τη Σχολή, καθώς και μια μακροχρόνια διένεξη με τον Δήμο της Αθήνας σχετικά με τη μη παράδοση δώδεκα πινάκων, οι οποίοι είχαν παραγγελθεί από το 1940.

Το 1954 έλαβε το παράσημο του Ταξιάρχη του Βασιλέως Γεωργίου Α΄ και το 1965 το παράσημο του Χρυσού Ταξιάρχη του Φοίνικος. Αποτελεί μία από τις σημαντικότερες μορφές της νεοελληνικής τέχνης, τόσο για το έργο του όσο και για τη διδασκαλία του. Στη ζωγραφική του αντλεί έμπνευση από την αρχαία και τη βυζαντινή τέχνη, αλλά και από τα μοντέρνα ρεύματα του ιμπρεσιονισμού, του μεταϊμπρεσιονισμού, του συμβολισμού και της Art Nouveau. Διамόρφωσε ένα προσωπικό ύφος, μέσω του οποίου υπήρξε ανανεωτής της ελληνικής τέχνης, προσεγγίζοντας θρησκευτικά θέματα, τοπία, μυθολογικές και αλληγορικές σκηνές, προσωπογραφίες και νεκρές φύσεις.

Πετρουλάκης Στέλιος

(1977-)

Πήρε τα πρώτα μαθήματα ζωγραφικής από τον ζωγράφο και πατέρα του Αντώνη Πετρουλάκη. Σπούδασε ζωγραφική στην Ανωτάτη Σχολή Καλών Τεχνών (1996-2003) με δάσκαλο τον Δημήτρη Μυταρά. Το έργο του εντάσσεται στο πλαίσιο της αναπαραστατικής ζωγραφικής, με προσήλωση στην απόδοση των ρεαλιστικών χαρακτηριστικών, αλλά και στη δημιουργία μιας ατμόσφαιρας που αναπαράγει τη φευγαλέα εντύπωση του στιγμιαίου ντοκουμέντου. Από το 2009 διδάσκει στη Σχολή Αρχιτεκτόνων Μηχανικών του Πολυτεχνείου Κρήτης στα Χανιά.

Πολυχρονιάδη Σελέστ

(1904-1985)

Σπούδασε μουσική στο Ωδείο Αθηνών. Το 1930 μετέβη στο Παρίσι, όπου διδάχθηκε την τέχνη της νωπογραφίας, του μωσαϊκού και της κεραμικής στο Conservatoire National des Arts et Métiers, σχέδιο στην Académie de la Grande Chaumière και ζωγραφική με την καθοδήγηση της Suzanne Valadon. Όλες αυτές οι δραστηριότητες την εισήγαγαν στους κόλπους της τέχνης και την έφεραν σε επαφή με μεγάλες προσωπικότητες της εποχής. Όταν επέστρεψε στην Ελλάδα το 1934, ανέλαβε τη διεύθυνση της αίθουσας τέχνης “Studio – Galerie d’art” και ασχολήθηκε με την κεραμική, την ει-κονογράφηση βιβλίων και τη ζωγραφική. Μεταξύ 1946 και 1953 έζησε στην Αμερική, πλήρως αφοσιωμένη στη ζωγραφική, την εποχή που ο αφηρημένος εξπρεσιονισμός άκμαζε. Επιστρέφοντας στην Αθήνα, όπου η αφαίρεση στην τέχνη έκανε τα πρώτα της βήματα, η Πολυχρονιάδη κινήθηκε σταθερά προς την κατεύθυνση αυτή, βαδίζοντας μέσα από εξπρεσιονιστικές συνθέσεις προς την πλήρη άρνηση της παραστατικότητας.

Πρέκας Πάρις

(1926-1999)

Σπούδασε ζωγραφική στην Ανωτάτη Σχολή Καλών Τεχνών με τους Δημήτρη Μπισκίνη, Ουμβέρτο Αργυρό και Ανδρέα Γεωργιάδη τα έτη 1948-1952. Παρουσίασε το έργο του σε ατομικές και ομαδικές εκθέσεις και έλαβε μέρος στις Μπιενάλε του Σάο Πάολο το 1965 και της Αλεξάνδρειας το 1968. Καλλιτέχνης με πολυδιάστατο έργο, ασχολήθηκε με τη ζωγραφική, τη γλυπτική, την κοσμηματογραφία και τη διακόσμηση. Τα θέματά του, αντλημένα συνήθως από την ελληνική ιστορία και τη μυθολογία, τον απασχόλησαν σε όλα τα μέσα και γι΄ αυτό τα εξέταζε διεξοδικά με κάθε δυνατό εκφραστικό τρόπο. Το ύφος του υπάγεται στον αφηρημένο εξπρεσιονισμό, με έντονη γεωμετρικότητα και με το λευκό χρώμα να έχει δεσπόζουσα θέση στις συνθέσεις του.

Προσαλέντης Αιμίλιος

(1859-1926)

Καταγόταν από τη γνωστή κερκυραϊκή οικογένεια καλλιτεχνών, με πρεσβύτερο μέλος της τον γλύπτη Παύλο Προσαλέντη. Μαθήτευσε

δίπλα στον πατέρα του Σπύρο Προσαλέντη και έπειτα μετέβη στο Παρίσι, όπου φέρεται ότι σπούδασε μηχανικός. Στην Ελλάδα επέστρεψε το 1874 και υπηρέτησε στο Πολεμικό Ναυτικό. Ασχολήθηκε με την ελαιογραφία και ιδίως με την υδατογραφία. Ζωγράφισε λιμάνια, θαλασσογραφίες, καθώς και αρχαιολογικούς τόπους και μνημεία. Τα έργα του διακρίνονται για τις απαλές τονικότητες και τη λεπτομερειακή απόδοση του θέματος.

Ρόρρης Γιώργος

(1963-)

Σπούδασε στην Ανωτάτη Σχολή Καλών Τεχνών (1982-1987) με καθηγητές τον Παναγιώτη Τέτση και τον Γιάννη Βαλαβανίδη και έπειτα στο Παρίσι, στην École Nationale Supérieure des Beaux-Arts, με δάσκαλο τον Leonardo Cremonini. Το 2001 τιμήθηκε από την Ακαδημία Αθηνών με το βραβείο για νέο ζωγράφο κάτω των 40 ετών. Το 2006 του απενεμήθη τιμητική διάκριση για το έργο του από το Κοινοφελές Ίδρυμα «Αλέξανδρος Σ. Ωνάσης». Έχει παρουσιάσει πολλές ατομικές εκθέσεις και έχει λάβει μέρος σε ομαδικές εκθέσεις στην Ελλάδα και το εξωτερικό. Έργα του βρίσκονται σε σημαντικές δημόσιες και ιδιωτικές συλλογές. Επιλέγοντας συνήθως τη ζωγραφική με μοντέλο, η θεματογραφία του εκτυλίσσεται σε εσωτερικούς χώρους. Τα πρόσωπα που απεικονίζει ψυχογραφούνται, ενόσω τοποθετούνται σε περιβάλλοντα δομημένα μέσα από έντονες αντιθέσεις ψυχρών και θερμών χρωμάτων.

Σακαγιάν Εδουάρδος

(1957-)

Γεννήθηκε στη Θεσσαλονίκη. Από το 1976 έως το 1981 σπούδασε ζωγραφική στην Ανωτάτη Σχολή Καλών Τεχνών (ΑΣΚΤ) με καθηγητές τον Δημήτρη Μυταρά και τον Γιάννη Μόραλη. Συνέχισε τις σπουδές του με την υποτροφία «Σπυρίδων Βικάτος» της ΑΣΚΤ στην École Nationale Supérieure des Beaux-Arts στο Παρίσι με καθηγητή τον Leonardo Cremonini (1984-1987). Έχει αποσπάσει διάφορα βραβεία ζωγραφικής: Prix de l’ Académie de Médecine de France (1987), The Trophies of Colour. The Lefranc-Bourgeois National Award for Painting, Lefranc-Bourgeois, Cirque d’Hivers (1992), Βραβείο Ζωγραφικής της 18ης Μπιενάλε Αλεξάνδρειας (1994). Έχει παρουσιάσει το έργο του σε πλήθος ατομικών και

ομαδικών εκθέσεων στην Ελλάδα και το εξωτερικό. Έργα του ανήκουν σε δημόσιες και ιδιωτικές συλλογές εντός και εκτός Ελλάδος. Η ζωγραφική του διαθέτει ισχυρό ανθρωποκεντρικό χαρακτήρα, προκαλεί με την ειλικρίνεια και την ποιητικότητά της, και ορίζεται έντονα από την προσωπική ματιά του καλλιτέχνη. Οι «θεατές» του, ενιαίο κι αδιαίρετο σύνολο, διατηρούν στοιχεία της μοναδικότητάς τους, υποτάσσονται όμως παράλληλα μέσω της συνάθροισής τους στις επιταγές του όλου και της αδιάσπαστης ενότητας. Αποτελούν είδωλα της πραγματικότητας, εικόνα που αποκωδικοποιείται με γνώμονα τόσο τη συλλογική όσο και την ατομική εμπειρία.

Σάρρα Κατερίνα

(1982-)

Γεννήθηκε στην Αθήνα. Ξεκίνησε τις σπουδές της στην Ανωτάτη Σχολή Καλών Τεχνών (ΑΣΚΤ) στον τομέα της γλυπτικής και στη συνέχεια μεταπήδησε στον τομέα της ζωγραφικής, αποφοιτώντας με άριστα. Το 2020 ολοκλήρωσε τις σπουδές της στο Μεταπτυχιακό Εικαστικών Τεχνών της ΑΣΚΤ. Έχει συμμετάσχει σε ομαδικές εκθέσεις και έχει διακριθεί σε διαγωνισμούς. Έχει βραβευτεί από την ARTWORKS (2022) και είναι Fellow του Προγράμματος Υποστήριξης Καλλιτεχνών Ίδρυμα Σταύρος Νιάρχος (ΙΣΝ). Βασικό ζητούμενο της εικαστικής πρακτικής της Σάρρα είναι η ζωγραφική διαδικασία, σε μια απόπειρα να θέσει ερωτήματα σχετικά με τα αρχικά εναύσματα, την εξέλιξη και τον τελικό προορισμό αυτής. Πρόκειται για μια συνεχή διαδικασία μετασχηματισμού μιας αρχικής γραφής πάνω στον καμβά σε εικόνες που λειτουργούν κατά βάση αυτοαναφορικά, αλλά και γενικότερα διερευνητικά.

Σεμερτζίδης Βάλιας

(1911-1983)

Σπούδασε στη Σχολή Καλών Τεχνών, έχοντας ως δάσκαλό του τα περισσότερα χρόνια τον Κωνσταντίνο Παρθένη. Πολύ γρήγορα ήρθε σε επαφή με τον χώρο της Αριστεράς, στην οποία έμεινε πιστός ιδεολογικά σε όλη του τη ζωή. Ενεργό μέλος του ΕΑΜ, αγωνίστηκε στην Αντίσταση και το έργο του στο σύνολό του φέρει όλες τις εμπειρίες που συνέλεγε μέσα από τις πολιτικές του ζυμώσεις, καθώς και τα προσωπικά του κοινωνικά σχόλια. Ασχολήθηκε τόσο με τη ζωγραφική όσο και με τη χαρακτική (ιδίως τη δεκαετία του 1940),

μελετώντας τοπία και σκηνές του καθημερινού βίου. Αντιμετώπισε τα θέματά του με πειθαρχία και αυστηρότητα, ενώ το εικαστικό αποτέλεσμα είναι συνήθως ρωμαλέο και μνημειώδες.

Σταματάκης Γιώργος

(1979-)

Γεννήθηκε στο Ηράκλειο. Αποφοίτησε από το Τμήμα Ζωγραφικής της Ανωτάτης Σχολής Καλών Τεχνών της Αθήνας, στο εργαστήριο του Πάνου Χαραλάμπους, το 2019. Στις σπουδές τέχνης του συμπεριλαμβάνεται το πρόγραμμα Διεθνούς Ανταλλαγής στο Πανεπιστήμιο Τεχνών του Τόκιο, στο Εργαστήριο Γλυπτικής του Shinji Ohmaki (Σιντζί Οχμάκι) το 2018 και το 2019, με υποτροφία από τον οργανισμό Jasso. Έχει επίσης πτυχίο οικονομικών (μάρκετινγκ) από το Πανεπιστήμιο της Δυτικής Αττικής και πτυχίο δημοσιογραφίας και ΜΜΕ. Τα έντονα μεσογειακά τοπία είναι μια επαναλαμβανόμενη εικόνα στο έργο του. Ο Σταματάκης εξυμνεί τη φύση και συγχρόνως μιλά για την καταστροφή, προειδοποιώντας για την κλιματική αλλαγή και υπονοώντας την ανάγκη μιας βαθιάς πολιτιστικής αλλαγής. Στην τέχνη του γίνεται αντιληπτή η οικουμενικότητα της εικαστικής γλώσσας, καθώς συγκροτείται και επηρεάζεται ενσωματώνοντας στοιχεία από τη βιωματική και πνευματική παράδοση και εμπειρία διαφορετικών πολιτισμών. Έχει παρουσιάσει έργα του σε ατομικές και ομαδικές εκθέσεις στην Ελλάδα, το Ηνωμένο Βασίλειο, την Ιαπωνία και την Κορέα.

Τάσοςσ Α. (Αλεβίζος)

(1914-1985)

Σπούδασε στην Ανωτάτη Σχολή Καλών Τεχνών δίπλα στους Ουμβέρτο Αργυρό, Κωνσταντίνο Παρθένη, Θωμά Θωμόπουλο και Γιάννη Κεφαλληνό. Έλαβε μαθήματα στη ζωγραφική, τη γλυπτική και τη χαρακτική, αλλά κατά τη διάρκεια της εικαστικής πορείας του αφοσιώθηκε στην ξυλογραφία σε πλάγιο ξύλο, καθώς και στις γραφικές τέχνες (εικονογράφηση βιβλίων, αφίσες, γραμματόσημα κ.ά.). Το 1940 ήταν μεταξύ των μαθητών του Κεφαλληνού που σχεδίασαν προπαγανδιστικές αφίσες για τον Ελληνοϊταλικό Πόλεμο. Στα χρόνια της Κατοχής συνέχισε να σχεδιάζει αφίσες και παράνομα αντιστασιακά έντυπα. Ενεργός από νωρίς στην Αριστερά, ήταν ιδρυτικό μέλος του ΕΑΜ καλλιτεχνών. Στο εικαστικό έργο

του επιδόθηκε στην απεικόνιση του ελληνικού τοπίου και των ανθρώπων του μόχθου και της υπαίθρου, θέματα τα οποία εξέτασε με ιδιαίτερη ευαισθησία. Θεωρείται από τους σημαντικότερους Έλληνες χαράκτες της μεταπολεμικής εποχής.

Τέτσης Παναγιώτης

(1925-2016)

Σπούδασε στην Ανωτάτη Σχολή Καλών Τεχνών (1943-1949) με δασκάλους τους Δημήτριο Μπισκίνη, Παύλο Μαθιόπουλο και Κωνσταντίνο Παρθένη και έπειτα με υποτροφία στην École Nationale Supérieure des Beaux-Arts στο Παρίσι. Παρουσίασε το έργο του σε ατομικές και ομαδικές εκθέσεις ζωγραφικής και χαρακτικής στην Ελλάδα και το εξωτερικό. Ανάμεσά τους συγκαταλέγονται συμμετοχές στην Μπιενάλε του Σάο Πάολο το 1957 και το 1965, την Μπιενάλε της Αλεξάνδρειας το 1959, στη Διεθνή Έκθεση Χαρακτικής του Λουγκάνο το 1960 και τη Διεθνή Έκθεση του Τόκιο το 1964. Το 1976 εξελέγη καθηγητής στην Ανωτάτη Σχολή Καλών Τεχνών, όπου παρέμεινε έως το 1991, ενώ από το 1989 διετέλεσε πρύτανης. Το 1993 έγινε μέλος της Ακαδημίας Αθηνών. Διαμόρφωσε ένα σαφές και ευδιάκριτο προσωπικό εικαστικό περιβάλλον, ανάμεσα στην παραστατικότητα και την αφαίρεση, με το χρώμα και το φως να έχουν πρωτεύοντα ρόλο, σχεδόν χειρονομιακό, και να είναι το όχημα για την επίτευξη της ρυθμικότητας και της έντασης του εκφραστικού αποτελέσματος. Αυτή την ιδιοσυγκρασιακή αντίληψη του εξπρεσιονισμού την εξέλιξε μέχρι το τέλος της ζωής του σε σειρές έργων του με σκηνές της καθημερινότητας, στην τοπιογραφία, την προσωπογραφία, καθώς και τη νεκρή φύση.

Τριανταφυλλίδης Θεόφραστος

(1881-1955)

Φοιτητής του Γεώργιου Ιακωβίδη στη Σχολή Καλών Τεχνών, αποφοίτησε το 1907 και συνέχισε στην Ακαδημία του Μονάχου πλάι στον Ludwig von Löfftz, καθώς και στο εργαστήριο του Désiré-Lucas στο Παρίσι. Παράλληλα, σπούδασε και οικονομικές επιστήμες. Στρατεύτηκε στους Βαλκανικούς Πολέμους και εγκαταστάθηκε στην Αθήνα το 1913. Συνήθιζε να εξαντλεί τα θέματά του μέσα από ενδελεχείς σπουδές και μελέτες, διαμορφώνοντας σειρές έργων με κοινό θεματικό άξονα. Επίσης, θεωρείται ένας

από τους κορυφαίους εκπροσώπους του ελληνικού ιντιμισμού, ενώ κατόρθωσε να δημιουργήσει τη δική του ματιέρα, καθώς τα έργα του χαρακτηρίζονται για τις διακριτές υφές των υλικών στη ζωγραφική επιφάνεια.

Τσαρούχης Γιάννης

(1910-1989)

Χαρακτηρίζοντας ο ίδιος τον εαυτό του ερευνητή και διά βίου μαθητή, ο Γιάννης Τσαρούχης μαθήτευσε δίπλα στον Κωνσταντίνο Παρθένη στην Ανωτάτη Σχολή Καλών Τεχνών και παράλληλα παρακολούθησε μαθήματα στο εργαστήρι του Φώτη Κόντογλου, όπου μυήθηκε στα μυστικά της βυζαντινής τέχνης και μουσικής, αλλά και της λαϊκής παράδοσης. Δάσκαλοί του – με την ευρεία έννοια – υπήρξαν και οι Δημήτρης Πικιώνης, Άγγελος Σικελιανός, Διαμαντής Διαμαντόπουλος και Ευγένιος Σπαθάρης. Ταξίδεψε αρκετές φορές στο Παρίσι, όπου και έμεινε για αρκετό χρόνο ανά περιόδους. Συνεργάστηκε με τον Τέτιαδε και τον Ιόλα και πραγματοποίησε εκθέσεις στο εξωτερικό. Η εκθεσιακή του δραστηριότητα περιλαμβάνει πολυάριθμες ατομικές εκθέσεις και συμμετοχή σε ομαδικές, Πανελλήνιες και διεθνείς, όπως οι Μπιενάλε της Αλεξάνδρειας το 1955 και της Βενετίας το 1958. Αναδρομική έκθεση του έργου του παρουσιάστηκε το 2009 στο Μουσείο Μπενάκη. Επίσης, παράλληλα με τη ζωγραφική του δραστηριότητα, εργάστηκε ως σκηνογράφος και ενδυματολόγος στο θέατρο και τον κινηματογράφο. Η επαφή του με τόσο διαφορετικούς δασκάλους και τα ταξίδια του σε πολλά μέρη του κόσμου είχαν ως αποτέλεσμα να εμπλουτίσει το εικαστικό λεξιλόγιό του και να αξιοποιήσει στο έργο του διαφορετικές παραδόσεις (βυζαντινή, λαϊκή, μοντέρνα ευρωπαϊκή, αναγεννησιακή, μπαρόκ) στο σταυροδρόμι της Δύσης με την Ανατολή, επαναπροσδιορίζοντας την έννοια της ελληνικότητας.

Φιλοπούλου Μαρία

(1964-)

Σπούδασε ζωγραφική στην École Nationale Supérieure des Beaux-Arts στο Παρίσι με δάσκαλο τον Leonardo Cremonini και, αφού αποφοίτησε, συνέχισε με σπουδές χαρακτηρισκής στην ίδια Σχολή πλάι στον Abraham Hadad. Το έργο της είναι αναπαραστατικό, με

διάθεση όμως εξπρεσιονιστική, και διακρίνεται για το έντονο φως, τα καθαρά φωτεινά χρώματα και τη συνομιλία του με τη φύση. Στην εικαστική πορεία της έχει επικεντρωθεί και εξελίξει σειρές έργων συγκεκριμένων θεματικών, με δυναμικότερες μέχρι σήμερα – μεταξύ άλλων – αυτές των εσωτερικών χώρων και των θερμοκηπίων, των θαλασσογραφιών και των κολυμβητών.

Φλωρά-Καραβία Θάλεια

(1871-1960)

Τελειώνοντας το Ζάππειο Παρθεναγωγείο της Κωνσταντινούπολης, μαθήτευσε κοντά στους Νικόλαο Γύζη και Γεώργιο Ιακωβίδη στο Μόναχο. Εκεί έλαβε και πρόσθετα μαθήματα σχεδίου και χρώματος. Επιστρέφοντας στην Κωνσταντινούπολη το 1898, παρέμεινε ενεργή καλλιτεχνικά και δραστηριοποιήθηκε σε πολλούς τομείς. Μέσα από πολλά ταξίδια, έλαβε ποικίλα ερεθίσματα και αυτό αποδόθηκε δυναμικά στο έργο της. Μάλιστα ήταν ιδιαίτερα δραστήρια κατά τη διάρκεια των Βαλκανικών Πολέμων, καταγράφοντας τις εμπειρίες της στο βιβλίο *Εντυπώσεις από τον πόλεμο: 1912-13 Μακεδονία-Ηπειρος* που εξέδωσε, όπως και κατά τη Μικρασιατική Εκστρατεία και τον Ελληνοϊταλικό Πόλεμο. Διηύθυνε την Καλλιτεχνική Σχολή, που ίδρυσε στην Αλεξάνδρεια, μέχρι και το 1940, οπότε εγκαταστάθηκε στην Αθήνα. Στον μεγάλο αριθμό έργων που παρήγαγε, καταπιάστηκε με διαφορετικά θέματα, εμπλουτίζοντας το εικαστικό λεξιλόγιο της ακαδημαϊκής παιδείας της με στοιχεία μπρεσιονιστικής αντίληψης, καθώς και με τάσεις όπως ο φωβισμός και ο εξπρεσιονισμός.

Φωκός Οδυσσέας

(1857-1946)

Στα χρόνια του γυμνασίου εγκαταστάθηκε με την οικογένειά του στην Αθήνα, ενώ οι αρχικές του σπουδές ήταν νομικές, στη Γαλλία, τον πρώτο χρόνο στην Aix-en-Provence και έπειτα στο Παρίσι· εκεί, παρακολούθησε ταυτόχρονα μαθήματα ζωγραφικής σε ελεύθερες ακαδημίες. Ολοκληρώνοντας τις νομικές του σπουδές, αφοσιώθηκε στη μελέτη της ζωγραφικής στην Académie Colarossi. Επιστρέφοντας στην Αθήνα, εργάστηκε ως σκιτσογράφος στην εφημερίδα *Το Αστν*. Το 1915 διορίστηκε επιμελητής στην Εθνική Πινακοθήκη, ενώ παράλληλα ήταν ενεργός καλλιτεχνικά ως ζωγράφος

αλλά και ως συλλέκτης. Ασχολήθηκε κυρίως με την τοπιογραφία, δημιουργώντας συνθέσεις παραδοσιακές, καινοτομώντας όμως στον τρόπο με τον οποίο χειριζόταν το φως. Βασιζμένος στις αρχές του ιμπρεσιονιστικού υπαιθρισμού, κατάφερε να αποδώσει ολοκληρωμένα το ελληνικό φως, με ατμοσφαιρικότητα και ζωντάνια.

Χαραλάμπους Πάνος

(1956-)

Σπούδασε στην Ανώτατη Σχολή Καλών Τεχνών (ΑΣΚΤ) της Αθήνας με καθηγητή τον Νίκο Κεσσανλή (1983-1988). Το έργο του απέκτησε ενδιαφέρουσα θέση στον ελληνικό εικαστικό χώρο, αρχικά με δύο μεγάλες θεματικές ενότητες της εργασίας του που παρουσιάστηκαν σε ατομικές και ομαδικές εκθέσεις, το *Καπνολόγιο* και *Περί αλιείας*. Τα θέματα της εικαστικής γλώσσας του λειτουργούν μεταφορικά, συχνά μάλιστα με φιλοσοφικές και εννοιολογικές προεκτάσεις. Έχει εκπροσωπήσει την Ελλάδα στην 58η Μπιενάλε Τέχνης της Βενετίας το 2019. Έχει συμμετάσχει σε πολυάριθμες εγχώριες και διεθνείς εκθέσεις. Δίδαξε ως καθηγητής στην ΑΣΚΤ για τριάντα χρόνια και διετέλεσε πρύτανης της σχολής (2014-2019).

Χάρος Μανώλης

(1960-)

Γεννήθηκε στα Κύθηρα. Το 1977 μετακόμισε για σπουδές στο Παρίσι στην École Nationale Supérieure des Beaux-Arts. Το 1982 συνέχισε με μεταπτυχιακές σπουδές στην École Nationale Supérieure des Arts Décoratifs, ασχολούμενος με την επικοινωνία της εικόνας (visual communication). Το 1984 τιμήθηκε με το Βραβείο Prix des Fondations από την École Nationale Supérieure des Beaux-Arts. Μέχρι σήμερα περνά μέρος του χρόνου του στο Παρίσι, εκδίδοντας και δημοσιοποιώντας εκεί σχεδόν το σύνολο του χαρακτηρισκού έργου του. Αρκετά χαρακτηρισκά του βρίσκονται στο Cabinet des estampes της Εθνικής Βιβλιοθήκης της Γαλλίας (BNF). Το 1998 τιμήθηκε με το Βραβείο της Ακαδημίας Αθηνών για καλλιτέχνη κάτω των 40 ετών. Το 2000-2001 ήταν προσκεκλημένος καλλιτέχνης στο Princeton University στις ΗΠΑ. Έχει παρουσιάσει ατομικές εκθέσεις στην Ελλάδα και το εξωτερικό (Παρίσι, Μπλό-νια, Λονδίνο). Έργα του βρίσκονται σε μεγάλες ιδιωτικές συλλογές στην Ελλάδα, τη Γαλλία, τη Γερμανία, την Ιταλία, τις ΗΠΑ, καθώς

και σε δημόσιες συλλογές μουσείων εντός και εκτός Ελλάδας. Το εικαστικό έργο του περιλαμβάνει έργα ζωγραφικής, χαρακτηρισκής και τρισδιάστατες κατασκευές, δίνοντας έμφαση στην ποιητική χρήση του χρώματος και σε μια ιδιότυπη θεματολογία που παρουσιάζει με αφηγηματική διάθεση.

Χιώτη Θάλεια

(1964-)

Γεννήθηκε στην Πάτρα. Σπούδασε στην Ανωτάτη Σχολή Καλών Τεχνών (ΑΣΚΤ) της Αθήνας με καθηγητή τον Νίκο Κεσσανλή (1988-1993). Το 1994 τιμήθηκε με το Α΄ Βραβείο του Ιδρύματος Γιάννη και Ζωής Σπυροπούλου. Έλαβε επίσης υποτροφία από το Ίδρυμα Κρατικών Υποτροφιών το 1996 και πραγματοποίησε μεταπτυχιακό στις ψηφιακές τέχνες στην ΑΣΚΤ το 2011. Έχει συμμετάσχει σε πολλές ατομικές και ομαδικές εκθέσεις. Οι αρχές της δεκαετίας του 1990 ήταν ένα σημείο καμπής για την καλλιτεχνική πρακτική της καθώς προχώρησε στη χρήση της υφαντικής, του πλεξίματος και της ραπτικής για τη δημιουργία έργων της. Αυτά τα μέσα λειτουργήσαν ως έμμεσο σχόλιο για την «τέχνη του φύλου» και την εννοιολογικά μητριαρχική διαχείριση του χρόνου και της μνήμης. Δημιούργησε μαλακά αντικείμενα γλυπτικής, χρησιμοποιώντας χαλαρά υλικά όπως νήμα, μαλλί, υφάσματα και άλλα μη πρώτες ύλες όπως μαγνητικές ηχητικές ταινίες και σελίδες βιβλιογραφικού κειμένου. Η δουλειά της περιλαμβάνει ακόμα σχέδια, φωτογραφίες και προβολές βίντεο.

Ψυχοπαίδης Γιάννης

(1945-)

Σπούδασε χαρακτηρισκή με υποτροφία στην Ανωτάτη Σχολή Καλών Τεχνών της Αθήνας (1963-1968), με τον Κώστα Γραμματόπουλο. Πραγματοποίησε μεταπτυχιακές σπουδές στη ζωγραφική (1971-1975) στην Ακαδημία Καλών Τεχνών του Μονάχου με υποτροφία από την DAAD. Υπήρξε μέλος της Ομάδας Τέχνης Α (1960-1967) και της εικαστικής ομάδας του περιοδικού *Επιθεώρηση Τέχνης*. Συμμετείχε σε πολλές ομάδες με πολιτικοποιημένη καλλιτεχνική δράση: ήταν ιδρυτικό μέλος της ομάδας των Νέων Ελλήνων Ρεαλιστών (1971-1973), του Κέντρου Εικαστικών Τεχνών (ΚΕΤ, 1974-1976) και της ομάδας «10/9» του Μονάχου (1975). Το 1977

Artists’ biographical notes

εγκαταστάθηκε στο Βερολίνο προσκεκλημένος του Καλλιτεχνικού Προγράμματος της πόλης του Δυτικού Βερολίνου. Το 1986 μετακόμισε στις Βρυξέλλες και επέστρεψε στην Ελλάδα το 1992. Το 1994 εξελέγη τακτικός καθηγητής στην Ανωτάτη Σχολή Καλών Τεχνών της Αθήνας όπου δίδαξε μέχρι το 2012. Έχει παρουσιάσει το έργο του σε πολλές ατομικές και ομαδικές εκθέσεις στην Ελλάδα και το εξωτερικό, ενώ έχουν γίνει και αρκετές αναδρομικές εκθέσεις της δουλειάς του. Η εικαστική εγκατάστασή του *Σταθμός Ειρήνη* βρίσκεται στον σταθμό Σύνταγμα του αθηναϊκού Μετρό. Έχει εκδώσει βιβλία με κείμενα και δοκίμια για την τέχνη. Στο έργο του χρησιμοποιεί διαφορετικές τεχνικές (ζωγραφική, σχέδιο, φωτογραφία, κατασκευές με ένθετα πραγματικά αντικείμενα, κ.ά.), ενώ κυριαρχεί ο σχολιασμός κοινωνικοπολιτικών φαινομένων, η αναφορά στην Ιστορία και την ιστορία της τέχνης, καθώς και οι αυτοβιογραφικές μνήμες.

Adamakos Yiannis

(1952-)

He studied at the Athens School of Fine Arts (1973-1978) under Yorgos Mavroidis, Dimitris Mytaras and Panayiotis Tetsis and then attended independent academies in Paris in 1978-1981. He has presented his work in solo exhibitions and has participated in group exhibitions in Greece and abroad. He gradually shifted towards measured abstraction, typically working on thematic cycles, each of which reflects his current concerns and quests, marking the different stages of his development as an artist. Colour, light and architecture are some of the constant preoccupations in his art, which often has existential undertones.

Alithinos Dimitris

(1945-)

Alithinos studied painting at the Athens School of Fine Arts (1968-1970) under Nikos Nikolaou. He continued his studies at the Accademia di Belle Arti in Rome (1970-1974) and at the École Spéciale d’Architecture in Paris (1976-1980). In the 1970s, his work was in tune to the avant-garde and the general political unrest of the time, and Alithinos made interventions to public spaces. In the 1980s, he kicked off the *Concealments* series, in situ public installations around the world, which serve as a comment on the meaning of time and memory. He runs the *Collaborations with other cultures* project, which refers to the importance of intercultural relationships, since 1993. He has represented Greece in the Biennials of Sao Paolo (1983), Istanbul (1989) and Venice (1997). A retrospective exhibition of his work was held at EMST (National Museum of Contemporary Art, 2013). He was invited as an artist-researcher by the Center for the Study of World Religions (CSWR) of Harvard University; the Syracuse University in New York; the Savannah

College for Art and Design (SCAD) in Georgia; the Accademia di Belle Arti in Bologna, and other institutions. He has published articles on art, as well as literary books.

Altamouras Ioannis

(1852-1878)

Altamouras started his training in painting at the Athens School of Fine Arts in 1871 under Nikephoros Lytras. On a scholarship, he continued his studies at the Danish Royal Academy of Fine Arts (Kongelige Danske Kunstakademi) in 1873-1876. From early on, he devoted himself to seascape painting, exploring the academic tradition of the theme, and apprenticed under the prominent marine painter Carl Frederik Sørensen. In his short life, he produced exquisite seascapes that stand out for their light, atmosphere, affinity to Impressionism and sensitive colour palette.

Andreadakis Dimitris

(1964-)

Andreadakis studied at the Athens School of Fine Arts (1986-1991) under Dimitris Mytaras and pursued postgraduate studies from 1991 to 1996 at the École Nationale Supérieure des Beaux-Arts de Paris under Pierre Carron and Vladimir Veličković. He belongs to the artists who—through painting—explore the different facets of reality, with an emphasis on the human-centred dimension. While in constant interaction with international artistic trends, Andreadakis also turns to the Greek painting tradition, delivering works that are mostly figurative with some abstractionist tendencies. Andreadakis is a Professor in the Department of Architecture at the Technical University of Crete.

Angeli Io

(1960-)

Angeli studied at the Athens School of Fine Arts (1986-1991) and pursued postgraduate studies at the Royal College of Art in London (1988-1991) and at the Central Saint Martin's College of Art and Design (1990-1991). She has presented her work in more than ten solo exhibitions and has participated in many group exhibitions in Greece and abroad. Works of hers can be found in private and public collections. From the mid-1990s onwards, she shifted her focus to the representation of natural landscapes, cities and interiors. She explores the issue of boundaries in landscape painting, especially their rupture, producing new landscapes between interior and exterior space, reality and imagination.

Apostolou Eugenia

(1954-)

Apostolou was born in Sudan to Greek parents and settled in Greece in 1960. She studied in London, at the Central School of Art and Design (1974-1978) and at the Royal College of Art (1979-1982), with Peter de Francia, William Turnbull, etc. After her initial exhibition in 1984, her painting style shifted towards abstraction with particular emphasis on colour treatment and the interaction between the artwork and the surrounding space. Each series is defined by titles such as *Seascapes* (1989), *Flux* (1992), *Silent journey* (1995), *Red-light district* (1997), *Towards white* (2002), *Limits* (2007), *Apparitions* (2015), *Exercises in tail autotomy* (2023), suggesting the areas of her artistic exploration. She has presented her work in solo exhibitions and participated in group exhibitions in Greece and abroad, while her works can be found in important Greek and international public and private collections.

Asteriadis Agenor

(1898-1977)

Asteriadis studied at the Athens School of Fine Arts (1915-1921) under Georgios Roilos, Georgios Iakovidis, Spyros Vikatos and Pavlos Mathiopoulos, while working in an advertising agency to earn a living. He was later appointed teacher of drawing in secondary school (1925). Belonging to the so-called Generation of the Thirties,

which sought to redefine Greekness through very diverse paths, he too strove in this direction, creating an oeuvre rich in themes and styles. He fashioned a personal style, by assimilating elements from Byzantine and folk tradition and from modern movements, but also by using innovative approaches to perspective.

Athanassiadis Christos

(1967-)

Athanassiades studied painting, printmaking and art history at the Accademia di Belle Arti di Brera in Milano and graduated with honours. In 2001, he was finalist for the DESTE prize. He has had solo exhibitions and participated in numerous group exhibitions in Greece and internationally. His works are held in public and private collections. His art is inspired by conceptual “encounters” with places that are reconstructed as personal memories. Using traditional media such as oil and charcoal, the artist depicts the essence of a place. By reimagining and repainting these spaces, he creates a contemplative atmosphere that blurs the line between reality and recollection for the viewer.

Axelos Michael

(1877-1965)

Axelos studied painting under Georgios Iakovidis, Dimitrios Geraniotis, Spyros Vikatos and Georgios Roilos at the Athens School of Fine Arts, graduating in 1908. He continued his training at the Académie Julian and the Académie de la Grande Chaumière in Paris, where he came into contact with the new European trends. From 1928 to 1946, he worked at the Bank of Greece as a designer of banknotes and securities. His main themes included portraits, city-, sea- and country-scapes, as well as themes inspired by the daily struggle of the common man. Starting from Impressionism, Axelos ended up with a slightly expressionist style using bright colours—the characteristic warm and intense colours of Fauvism.

Axiotis Stratis

(1907-1994)

Axiotis took up painting at a young age, as an apprentice to Spyros Papaloukas and Stratis Gavalas, from both of whom he learned iconography, which he practised for a living. He went on to study at the Athens School of Fine Arts from 1929 to 1935, having as teachers Spyros Vikatos and Oumvertos Argyros in painting and Yannis Kefallinos in printmaking. His central theme is landscape, rendered with realism.

Bekiari Koula

(1905-1992)

Bekiari grew up in an artistic environment, as her mother Anna Bekiari was a painter and sculptor. She took lessons from such leading figures as Zacharias Papantoniou (art history), Theophrastos Triantaphyllidis and Konstantinos Parthenis (painting), or Giorgos Velissaridis and Georgios Moschos (printmaking). She later pursued further studies in France, Italy and the Netherlands. Her themes were landscapes, still lifes and human figures. She developed a powerful expressionist style, using a wide and bright colour palette and creating an interplay of textures.

Calbari Christina

(1975-)

Calbari studied painting at the Athens School of Fine Arts, photography at the Berlin School of Fine Arts (UdK) and Digital Art Forms at the Athens School of Fine Arts. She incorporates drawing, painting, photography and installations into her artistic practice. She was awarded the 1st Prize for Photography at the Florence Biennale in 2001. She has held twelve solo exhibitions and has participated in group exhibitions both in Greece and internationally. In the realm of theatre, she has contributed as a set and costume designer for productions at prestigious venues such as the Karolos Koun Art Theatre, the Herodou Atticus Theatre, the National Opera House, the Onassis Foundation's Onassis Cultural Centre, the Athens & Epidauros Festival, the ancient theatre of Dodona, among others. Her artworks are featured in museums and private collections.

Caloutsis Valerios

(1927-2014)

Caloutsis studied at the Athens School of Fine Arts (1947-1953) under Yannis Moralis. He continued his studies at the Saint Martin's School of Art in London and at the École Nationale Supérieure des Beaux-Arts in Paris, where he spent most of his life. He realised more than 20 solo exhibitions and participated in group ones in Greece and abroad. Retrospective exhibitions of his work were held at the Milo Artspace, Athens (1999), at the Art Municipal Gallery of Chania (2005) and at the Contemporary Art Museum of Crete in Rethymno (2019). Starting from the language of abstract art, he gradually turned to mixed techniques and industrial materials (engines, mirrors, photocells, etc.). He combined traditional media, such as painting and drawing, with photography. His quests stretch to the metaphysics of matter; contemporary communication; the revitalizing force of nature, as well as the impact of adverse human activity.

Charalambous Panos

(1956-)

Charalambous attended the Athens School of Fine Arts (ASFA) under Nikos Kessanlis (1983-1988). His work quickly gained recognition in the Greek art scene, focusing on two main topics, *Tobacco Area* and *Concening Fishing*, which were showcased in both solo and group exhibitions. His visual language often carries metaphorical and philosophical implications. He has represented Greece at the 58th Art Biennale Venice Art Exhibition in 2019. He has participated in numerous exhibitions both locally and internationally. He taught as a Professor at the ASFA for thirty years and also served as the Dean of the School from 2014 till 2019.

Charos Manolis

(1960-)

Charos was born in Kythera. In 1977 he moved to Paris, where he studied at the École Nationale Supérieure des Beaux-Arts. Continuing his education, he pursued postgraduate studies in visual communication at the École Nationale Supérieure des Arts Décoratifs in 1982. He received the Prix des Fondations from the

École Nationale Supérieure des Beaux-Arts in 1984. He currently divides his time between Paris, where he publishes and promotes most of his work. Some of his prints are housed at the Cabinet des estampes of the National Library of France (BNF). In 1998, he was honoured with the Academy of Athens Prize for artists under 40 years old. In 2000-2001, he served as a visiting artist at Princeton University in the USA. He has held solo exhibitions in Greece and internationally, including Paris, Bologna and London. His works can be found in private collections in Greece, France, Germany, Italy and the USA, as well as in public museum collections worldwide. His artistic language includes paintings, prints and three-dimensional constructions, characterised by a poetic use of colour and a distinctive thematic approach presented in a narrative style.

Chioti Thalia

(1964-)

Chioti was born in Patras. She attended the Athens School of Fine Arts under Nikos Kessanlis (1988-1993). In 1994, she received the Jannis and Zoe Spyropoulos Foundation prize. She was also granted a scholarship from the State Scholarship Foundation (IKY) in 1996 and completed a postgraduate degree in digital arts at the Athens School of Fine Arts in 2011. She showcased her work in numerous solo and group exhibitions. In the early 1990s she transitioned to using weaving, knitting and “sewing” in her artistic practice, offering a commentary on “gender art” and the matriarchal handling of time and memory. Her creations involve soft sculptural objects made from materials like yarn, wool, fabrics, as well as unconventional items, such as magnetic audio tapes and pages of bibliographic text. Additionally, her works include drawings, photographs and video projections.

Daskalakis Stefanos

(1952-)

Daskalakis studied painting at the Athens School of Fine Arts (1970-1974) under Yorgos Mavroidis. He furthered his studies in Lyon and Paris (1978-1981), at the studio of Leonardo Cremonini at the École Nationale Supérieure des Beaux-Arts. He apprenticed also to Yannis Tsarouchis. Since 1982, his work has been presented in solo and

group exhibitions in Greece and abroad. He focuses on figurative painting and the contemporary realistic idiom, engaging in various subjects, indicatively still life, interiors and, later on, women portraits and nudes, but always emphasising on the existential component and the decay that comes with time.

Dimitreas Vangelis

(1934-2019)

Dimitreas was born in Melissi, Corinthia. He studied with a scholarship by the Greek State Scholarship Foundation (IKY) at the Athens School of Fine Arts, under Yannis Moralis (1958-1963). During the Greek junta years, he lived and worked in Paris (1967-1975). While there, he not only painted but also attended courses in sociology of art at the Sorbonne and actively participated in the artistic and political events of May ’68 in Paris. His first solo exhibition in Athens was in 1969, followed by numerous solo and group exhibitions in Greece, France and other European countries. Through his work, he utilised visual elements in dynamic juxtapositions and interventions to shape form, contributing to the creation of social and psychographic meanings. Drawing on his theoretical background, Dimitreas engaged in conferences, lectures, and published articles and studies throughout his artistic career. His early interest in the social role of art led to his involvement in various art groups such as Art Group A and, later, the Centre for Visual Arts (KET), Group 4+ and the Group for Communication and Education in Art. He taught at the Centre for Technological Applications (KTE), design at the Vakalo School of Design, and at the Athens School of Fine Arts (ASFA) from 1981 to 1985. In 1984, he was appointed Professor at the School of Fine Arts of the Aristotle University of Thessaloniki, and, in 2002, he was honoured with the title of Professor Emeritus.

Economou Michalis

(1888-1933)

Economou took his first painting lessons from Konstantinos Volanakis. In 1906 he moved to Paris, where he initially studied shipbuilding and then painting at the École des Beaux-Arts (1909-1913). He lived in France for a total of twenty years, remaining

always active as an artist. He returned to Greece in 1926. He was very productive until he suffered a mental illness, which led to his hospitalisation at the Dromokaiteio Mental Institution, where he died a few years later. He exclusively painted landscapes, in which the human figure is barely silhouetted—like a detail. The visual end result alludes to Gauguin’s primitivism and the fluidity of nature as perceived by the Nabis. His landscapes are imbued with emotion and captured through an idiosyncratic gaze.

Filopoulou Maria

(1964-)

Filopoulou studied painting at the École Nationale Supérieure des Beaux-Arts in Paris under Leonardo Cremonini and, after graduating, studied engraving at the same school under Abraham Hadad. Her art is representational, albeit with an expressionist tendency, and is marked by brilliant light, pure bright colours and a conversation with nature. In the course of her artistic career, she has focused on and developed distinct thematic cycles, the most dynamic of which are her interiors and greenhouses, seascapes and swimmers.

Flora-Karavia Thaleia

(1871-1960)

After graduating from the Zappeion Girls’ School in Constantinople, Flora-Karavia apprenticed in Munich with Nikolaos Gyzis and Georgios Iakovidis, while also taking extra lessons in drawing and colour. She returned to Constantinople in 1898, and would remain artistically creative and active for decades. She drew inspiration from her numerous travels, which is dynamically reflected in her work. She participated as a war painter in the Balkan Wars (recording her experiences in her book *Recollections of the war: 1912-13 Macedonia-Epirus*), the Asia Minor campaign and the Greco-Italian War. She founded and ran a school of arts in Alexandria until 1940, when she settled in Athens. She produced a prolific output on a wide range of themes, enriching the vocabulary that she had acquired through her Academicist training with Impressionism touches and elements from Fauvism and Expressionism.

Fokas Odysseas

(1857-1946)

While still in his teens, Fokas moved to Athens with his family. He studied law in France, in Aix-en-Provence for one year and subsequently in Paris, where he also attended painting classes at free academies. After earning his law degree, he studied painting at the Académie Colarossi. He returned to Athens and worked as a cartoonist for the newspaper *Asty*. In 1915 he was hired as a curator by the National Gallery, while never ceasing his activity as a painter and a collector. He painted mostly landscapes, fashioning traditional compositions but with an innovative approach to light. Relying on the principles of impressionist plein-airism, he managed Greek light in an atmospheric and vivid style.

Galanis Dimitrios

(1879-1966)

While studying civil engineering at the Athens Technical University in 1897-1899, Galanis took drawing lessons from Nikephoros Lytras. After graduating in 1900, he went to Paris, where he enrolled at the École des Beaux-Arts. From 1901 to 1912, he worked successfully as a cartoonist with a number of French magazines. During his stay in Germany (1907-1909), he showed great interest in printmaking, especially woodcuts. In 1909, he settled in the Montmartre quarter of Paris, became friends with avant-garde artists (Matisse, Maillol, Derain, etc.) and was exposed to influences from Fauvism and Cubism. From 1930 to 1937, he taught printmaking in Paris, opening his studio to Greek art students living there, including Polykleitos Regkos, Nikos Hadjikyriakos Ghika, Constantine (Dico) Byzantios and others. 1945 was a year of numerous distinctions for Galanis, as he was elected Professor at the École Nationale Supérieure des Beaux-Arts de Paris and member of the French Académie des Beaux-Arts. In 1950, he was elected corresponding member of the Academy of Athens. With a wide thematic range, Galanis fashioned a personal style that adheres to Classicism, while at the same time he was keen on exploring Modernism. Galanis was one of the most influential figures of interwar Greek art, with a seminal contribution to printmaking.

Germenis Vasileios (Vasos)

(1896-1966)

Germenis first studied at the Art School of Corfu and continued at the Athens School of Fine Arts (1915-1921), where he also enrolled at the Law School but dropped out after three years. Germenis handled standard themes of modern Greek art (genre, landscape, portraits) in a rather academic idiom. Bright colours and a not-so-detailed drawing are typical of his style.

Golemas Miltos

(1967-)

Golemas began his artistic journey by taking lessons from Nikos Stefou and later continued his studies at the Athens School of Fine Arts under Panayiotis Tetsis. He has showcased his work in solo exhibitions and has also participated in numerous group exhibitions. His works can be found in both public and private collections. He specialises in landscape painting, capturing the essence of his surroundings through his images. He pays close attention to the texture and colour on canvas, emphasizing the use of vibrant colours, thick paint application, the insertion of various materials to bring out the unique characteristics of the landscapes and imply human presence. His paintings not only depict the physical aspects of the scenery but also evoke a sense of emotion, intellect and spirituality.

Gounaropoulos Giorgos (Gounaro)

(1890-1977)

Gounaropoulos graduated from the Athens School of Fine Arts in 1912. After serving in the Balkan Wars and then in World War I, he went on to study at the Académie Julian (1919-1924) and then for a year at the Académie de la Grande Chaumière. During this period, he collaborated with art galleries, participated in exhibitions and was particularly active as an artist. He returned to Greece in 1931, after two exhibitions he held here to mixed reviews. Gounaropoulos chose, early on, to distance himself from the solid academic foundations he had acquired, and created a distinct personal idiom, closely associated with Surrealism: his compositions, set in an indefinite time and place, are noted for the distinct use of light and shading.

Gyzis Nikolaos

(1842-1901)

An outstanding and dominant figure in 19th-century German and Greek art, Nikolaos Gyzis was born on the island of Tinos. In 1850 he moved with his family to Athens, where he attended the Athens School of Fine Arts, at first informally and from 1854 to 1864 as an enrolled student, under brothers Georgios and Philippos Margaritis, Raffaello Ceccoli, Ludwig von Thiersch, but also Nikephoros Lytras, with whom he would become close friends. In 1865 he went to Munich to pursue postgraduate studies, and in 1868 he was accepted by the renowned German painter and teacher Karl von Piloty. In 1872, he returned to Athens for two years, visiting Asia Minor, in 1873, with Nikephoros Lytras. This journey was to be a pivotal point in his life, as it became a source of inspiration and a basis for his later work. In 1888, already a distinguished artist, he was appointed Professor at the Munich Academy of Fine Arts. He came to Greece for the last time in 1895. His art is characterised by a diverse thematic range and by his willingness to harness a variety of styles, from academic Realism to the Jugendstil.

Iakovidis Georgios

(1853-1932)

A leading figure of Greek art of the late 19th-early 20th century, Iakovidis studied at the Athens School of Fine Arts (1870-1877) under such great masters as the painters Nikephoros Lytras and Vincenzo Lanza, or the sculptor Leonidas Drossis. Unraveling his talent already from his student years, he graduated with honours and won a scholarship to study at the Munich Academy under Ludwig von Löfftz. After his graduation, he stayed in Munich, where he established his own private art school, winning acclaim for his prolific work. He returned to Greece in 1900 and was appointed Director at the National Gallery of Athens, while in 1904 he succeeded Nikephoros Lytras as Professor of painting at the Athens School of Fine Arts. Remaining loyal to the principles of Academic art, Iakovidis is appreciated not only for his unparalleled drawing skills, but also for developing his own style, marked by a distinctive colour palette, particularly in his genre themes, elevating scenes from family and everyday life to images of strong spirituality.

Ikonomopoulou Maria

(1961-)

Ikonomopoulou was born in Kalamata. She completed her studies at the Economics Department of the Law School of Athens, before moving to the Netherlands in 1985 to study at the Free Academy of Fine Arts in The Hague. In 1991, she graduated from the Willem de Kooning Academy in Rotterdam with a degree in Sculpture and Monumental Art. Her works have been regularly exhibited in Greece, Belgium and the Netherlands, and can be found in public institutions and private collections in Greece and Europe. She has created numerous public art installations, involving ordinary people in their production, to explore her questions about the sharing of public space in contemporary cities.

Ioannou Anestis

(1992-)

Graduate of the School of Plastic Arts and Art Sciences of the University of Ioannina in 2015, Ioannou was awarded the Erasmus scholarship to study at the School of Fine Arts of Castilla la Mancha in Spain in 2014. He later completed his Masters in Fine Arts at the LUCA School of Arts in Brussels (2018). His artworks and projects have been showcased in various independent spaces, institutions and galleries across Greece, Belgium, the Netherlands, Croatia, Serbia and France. He is a co-founder of NOTUS Studio in Kallithea, which has been operating as an independent art space and a non-profit artist residency program since 2017. Adittionally, he is co-founder of DELIVERART, a collective project that offers a mobile art experience in the heart of Athens since 2019. He has received the ARTWORKS award in 2020 and is a Fellow of the Stavros Niarchos Foundation Artists Support Programme (SNF). His work utilises by autobiographical, historical and sociological sources, exploring fragments of urban narratives and capturing traces of different places.

Kampanis Markos

(1955-)

Kampanis studied painting at Wimbledon School of Art (1974-1975) and Saint Martin's School of Art (1975-1978). He remained in London until 1980, where he also attended Stavros Michalaria's conservation workshop and taught printmaking at the Apollo Etching Studio. His paintings, prints, and drawings are known for their diverse themes. Much of his work is influenced by his frequent visits to Mount Athos, drawing inspiration from the monastic life, temple architecture, and local art. As a painter and printmaker, he continuously explores the potential of his mediums, experimenting with materials and often incorporating mixed media. He has held over twenty solo exhibitions in art galleries, museums and institutions in Greece and internationally. Additionally, he has participated in group exhibitions both in Greece and abroad. His pieces can be found in museums and private collections.

Kanagini Niki

(1933-2008)

Kanagini studied at the Ecole Cantonale de Dessin et d'Art Applique (1952-1954) in Lausanne and continued her education at the Athens School of Fine Arts under Yannis Kefallinos, Spyros Papaloukas and Yannis Moralis until 1958. She completed her studies at the Central School of Arts and Design (1958-1961) in London. Teaching positions included the Vakalo School of Design (1963-1967), the Centre for Technological Applications (1970-1971) and the Athens School of Fine Arts as a special scientist (1984-1986). In her early works, she explored abstract expressionism, focusing on colour and its contrasts. She later incorporated printmaking and traditional techniques into her art, creating art constructions and pieces that reflected social criticism on environmental destruction, consumerism, history, tradition, gender identity, and political aspects of daily life. She has held numerous solo exhibitions and participated in significant group shows in Greece and internationally. Her works are housed in public and private collections in Greece and abroad.

Kanellis Orestis

(1910-1979)

Born in Smyrna, Kanellis grew up in Mytilini in the wake of the Asia Minor Disaster. He attended the Medical School of the University of Athens for two years, but dropped out to study painting in Paris, where he trained at free academies, notably the Académie de la Grande Chaumière. Gounaropoulos was among his teachers, while Tériade (Stratis Eleftheriadis) also showed deep appreciation for his work. His art was mostly themed around landscapes and portraits of young girls and women. Inclined towards contemporary trends, his palette was influenced by Chaïm Soutine and Pablo Picasso, creating a poetical and lyrical effect, that exudes sweet melancholy and stoicism.

Katraki Vasso

(1914-1988)

Katraki studied painting under Konstantinos Parthenis and print-making under Yannis Kefallinos at the Athens School of Fine Arts (1936-1940), but then devoted herself exclusively to printmaking. Already as a student, she adhered to left-wing ideals and joined the artists’ section of the National Liberation Front (EAM). Until the 1950s she worked on woodcuts, but she later experimented on sandstone, a technique in which she pioneered. Her engravings are invariably centred on man and his concerns, his ideas, his thoughts, his agonies, his struggle for survival and his fight for freedom in difficult times. Using determined, bold lines, shunning colour and opting exclusively for black and white, she managed with remarkable starkness to create forms that come across as enduring, restrained and charged figures with genuine emotions.

Katzourakis Kyriakos

(1944-2021)

Katzourakis attended the Athens School of Fine Arts, studying painting under Yannis Moralis and set design under Vassilis Vasiliadis (1963-1968). In 1969 he was awarded the Parthenis Prize for his painting. From 1972 to 1986, he resided in London, pursuing postgraduate studies in printmaking at Saint Martin’s School of Art and Croydon College of Art (1973-1975). He was a member

of the New Greek Realists group (1969-1973), actively engaging in critiquing the political and social landscape of the time. In 1990, he founded the Art Group, to explore the interconnections between various art forms such as painting, theatre, music, photography, and cinema, while producing works in these realms. In 2005 he was appointed a full Professor at the School of Fine Arts of the Aristotle University of Thessaloniki, where he taught until 2011. He contributed to the costume design for the film *Days of ’36* by Theodoros Angelopoulos (1971) and the set design for *The Matchmaking of Anna* by Pantelis Voulgaris (1972). Additionally, he was the set designer for numerous theatrical performances. Since 2000 he has been actively engaged in film-making, creating both short and feature films. His artwork has benn showcased in numerous solo and group exhibitions, and his pieces form part of public and private collections in Greece and internationally.

Katzourakis Michalis

(1933-)

Katzourakis was born in Alexandria but relocated with his family to Athens in 1938. In 1951, he travelled to Paris to study painting under André Lhote and drawing and poster design under Paul Colin. By 1955, he had begun working as a freelance graphic artist in Greece. In 1974, he established the A & M Katzourakis Interior and Graphic Design agency, specialising in the design and layout of luxury cruise ships. From 1960 to 1967, he served as the artistic advisor to the National Tourist Organisation, and from 1962 to 1974 he co-directed the Athens Advertising Centre K & K with Freddy Carabott. He held his first solo exhibition in 1955 and continued to showcase his work in solo and group exhibitions of painting, sculpture, and graphic arts. His pieces are housed in public and private collections in Greece and internationally. Katzourakis’s artistic style, characterised in geometric forms and colours, emphasises abstract processes and structural rigour in both painting and sculpture. Since 1970, he has also created monumental works integrated into the walls of public buildings, banks, hotels, and factories, using a combination of natural and industrial materials in his recent projects.

Kefallinos Yannis

(1894-1957)

Kefallinos attended the École des Beaux-Arts in Paris and graduated in 1920, after interrupting his studies during World War I. He remained in France for the next ten years. In 1930 he returned to Greece to apply for the newly established Chair of Engraving at the Athens School of Fine Arts. He was elected in 1931, when the engraving workshop was officially reinstated after its ban in 1914. A gifted teacher most beloved to his students, he managed to set up an exceptionally dynamic workshop and one of the School’s most important. The crowning achievement of his charismatic teaching career was the integration of the “Art of the Book” into the School’s curriculum as a fine art, along with engraving.

Kessanlis Nikos

(1930-2004)

Kessanlis studied at the Athens School of Fine Arts (1950-1955) and continued in Rome. In 1961, he moved to Paris and joined the pioneering art group Nouveaux Réalistes. In 1964, in the context of the Venice Biennial parallel events, he presented the installation *The Great White Gesture* at the exhibition “Three Proposals for a New Greek Sculpture”. With works such as the *Phantasmagorias*, he became the vanguard of Mec Art’s creation in 1965. Soon enough his research led him to the use of photomechanical media, which intertwine with the structure and the production process of the image. He received an honorary distinction at the Sao Paulo Biennial (1961), as well as the 1st prize at the Salon de Montrouge (1997). In 1988, Kessanlis, together with Caniaris, represented Greece at the Venice Biennial. Kessanlis’s work *The Queue*, placed at the Omonia station of the Athens Metro, was created in 2003. He was elected Professor at the Athens School of Fine Arts (1981), where he taught until 1997. Along with the evolution of his artistic work, he made a significant contribution to the modernisation of Greek artistic reality not only with his teachings but also with his dynamic interventions in the discussion of the School’s relocation. His artistic activity continued until the end of his life. Several retrospective exhibitions of his work have taken place, such as the one at EMST (National Museum of Contemporary Art) in 2007.

Kogevinas Lykourgos

(1887-1940)

Kogevinas studied in Rome and then at the Parisian academies de la Grande Chaumière and Julian. From 1908 to 1931 he lived and worked in Paris, making occasional trips to Greece. He returned to Greece, settling in Athens, in 1931. Initially a painter, he became one of the first Greek artists to adopt the tenets and palette of Impressionism and Post-impressionism. His output as a printmaker is marked by fine detail and descriptiveness, while his use of shading contributes to an almost photographic effect. He pioneered the eau-forte technique in Greece.

Konstantinidi Eleni

(1910-1988)

Konstantinidi studied painting under Konstantinos Parthenis and engraving under Yannis Kefallinos at the Athens School of Fine Arts (1929-1936). Both a painter and a printmaker, she was mainly renowned for her woodcuts. Exclusively black and white, they express a personal view of the world, through precise linework assimilating expressionist elements, and are often very poetical. Her main themes are landscapes and everyday scenes.

Korogiannakis Alexandros

(1906-1966)

Korogiannakis studied painting at the Athens School of Fine Arts under Georgios Iakovidis, Dimitrios Geraniotis, Georgios Roilos, Epameinondas Thomopoulos and Nikolaos Lytras. Printmaking soon became his favourite art form, despite no longer being part of the curriculum and although he never totally abandoned painting. He worked as a cartoonist for newspapers and magazines and also as a book illustrator. In 1939 he was recruited by the Bank of Greece as a banknote designer and engraver. His oeuvre, predominantly centred on man, is also characterised by thematic diversity and restless exploration and experimentation.

Lanza Vincenzo

(1822-1902)

Of Italian descent, Vincenzo Lanza studied at the Accademia di Belle Arti di Venezia, where he later taught Perspective as an assistant to the Professor. Exiled in 1848 for his participation in the unsuccessful uprising of the Italians against the Austrian rule, he initially took refuge in Patras, before settling in Athens. Earning the support of such patrons as the Greek royal family, he undertook various commissions, while from 1863 to 1900 he taught at the Athens School of Fine Arts. Predominantly a watercolour painter, he is famous for his depictions of archaeological sites, Greek ruins and monuments, guided by the principles of academic Classicism, seen through a unique personal gaze.

Laskaridou Sophia

(1882-1965)

Laskaridou started painting at a very young age. She initially took private painting lessons (from Odysseas Fokas, Georgios Chatzopoulos and Émile Gilliéron), continuing her studies at the Athens School of Fine Arts under Georgios Roilos, Konstantinos Volanakis and Spyros Vikatos and in 1900 moved to Paris, where she studied at the Académie Julian. Upon her return to Greece, she resumed her studies at the Athens School of Fine Arts between 1903 and 1907, under teachers Nikephoros Lytras and Georgios Iakovidis. In 1908, she left for Munich on a scholarship for three years, while in 1914 she left again for Paris this time to study at the Académie de la Grande Chaumière (in the workshops of Lucien Simon and Olga Boznańska). Her art covers a wide range of themes (landscapes, genre scenes, portraits, still lifes), in a style anchored in Realism, although her colour choices are close to those of the impressionists and plein-air painters of the early 19th century.

Lazongas Yorgos

(1945-2022)

Lazongas studied architecture at the Aristotle University of Thessaloniki (1963-1970). His interest in painting soon became pronounced and in 1970 he won a prize at the Goethe Institute's competition for young painters (Thessaloniki) and also at the Hellenic-American Union's young painters contest in 1972. In 1976, he went to Paris to study after receiving a scholarship from the French state. He presented his work in solo and group exhibitions in Greece and abroad. He participated in Europalia (1982, Ostend, where he was awarded the Prix Europe), in the Biennial of Sao Paulo (1983), in the Salon de Montrouge (Paris, 1996) and in art events organised in the context of Thessaloniki as Cultural Capital of Europe (1997), etc. A retrospective exhibition of his drawings was held at the Benaki Museum in Athens and at the Macedonian Museum of Contemporary Art in Thessaloniki in 2006. An art installation of his is hosted at the Athens Metro station of Eleonas. He taught at the Department of Architecture of the Aristotle University in Thessaloniki (1982-1999) and at the Athens School of Fine Arts (2008-2012). His interest in the evolution of drawing as a form of writing and as a gesture dominated his work. He created the *Palimpsests*, a series of artworks based on the sequence of images and their changeable traces, through their consecutive placing and overlapping or the erasing of layers. Apart from painting and drawing, his work expanded to different media (photograph, video, installations, etc.) and embraced various topics, such as the trace of the human body or the reference to antiquity.

Lytras Nikephoros

(1832-1904)

Nikephoros Lytras studied at the Athens School of Fine Arts (1850-1856) under the Margaritis brothers, A. Triantafyllou, R. Ceccoli and L. von Thiersch, and then won a scholarship to further his studies at the Munich Academy of Fine Arts, under Karl von Piloty (1860-1865). After returning to Athens in 1866, he was appointed Professor of Painting at the National Technical University of Athens. He is considered a major representative of the Munich School, in terms of both style and technique. Through his art, personality and

teaching, he had a lasting impact on his students. His main concerns were adroit technique and accurate drawing, as well as masterly shading. He was particularly fond of genre scenes, which reveal his unparalleled technical skills with an outpouring of emotional and atmospheric depth.

Maleas Konstantinos

(1879-1928)

After studying architecture in Constantinople, Maleas moved to Paris to pursue studies in painting at the École des Arts Décoratifs under Henri Martin (1901-1908). Later, based in Constantinople, he travelled as a correspondent for a number of magazines and newspapers, but also in order to paint. He settled in Greece in 1913. He served as Director of the Museum of Folk Handicrafts, took active part in the education reform of 1917 and was a member of several art committees and juries. Until his death, he travelled extensively in Greece and Europe, as well as in Egypt. Through landscapes, his predominant theme, Maleas was one of the innovators of modern Greek painting. Leaving plein-airist conventions behind, he moved on to anti-naturalistic depictions relying on colour, which he used in a manner influenced by Fauvism and Expressionism, as well as through a reshaping of form guided by abstraction.

Manousakis Michalis

(1953-)

He completed his painting studies at the Athens School of Fine Arts (1979-1984), under the guidance of Dimitris Mytaras and Demosthenis Kokkinidis. From 1987 onwards, he taught painting at the Athens School of Fine Arts. He was promoted to full Professor in 2014 and later became a Professor Emeritus in 2021. In 1992, he was a nominee for the UNESCO Prize. In 1994, he, along with Marios Spiliopoulos, Antonis Michaelides, Vicky Tsalamata, and Edouard Sacaïllan, received the award for the best National Pavilion at the Alexandria Biennale. He has showcased his work in numerous solo exhibitions and has participated in significant group exhibitions both in Greece and internationally. His artistic focus is on the human figure and its placement into, as well as

landscapes. In some instances, he deviates from traditional painting techniques to create assemblages or installations with conceptual and symbolic depth. His pieces are housed in public and private collections in Greece and abroad.

Mantzavinos Tassos

(1958-)

Mantzavinos studied painting at the Athens School of Fine Arts (1979-1984), wherefrom he graduated with honours. He has presented many solo exhibitions and has participated in group ones in Greece and abroad. He has taken part at the 16th Biennial of Alexandria (1987). A retrospective exhibition of his work was held at the Benaki Museum in Athens (2012). He taught drawing at the Vakalo Art & Design College (1986-2000) and worked on book illustrations. His works, painting compositions and three-dimensional wooden constructions, are distinct for their expressionistic idiom and their symbolic dimension. His themes emanate from personal experience and have autobiographical content or refer to folk tales and traditions.

Marangopoulou Koula

(1913-1997)

Marangopoulou studied painting at the Athens School of Fine Arts under Pavlos Mathiopoulos, while also attending painting classes at the private school of Periklis Vyzantios and Aleka Stylou-Diamantopoulou. She worked with Giorgos Bouzianis, whose influence was decisive for the development of her artistic vocabulary. Centred around Expressionism, her art shows a predilection for abstract forms and the chromatic stylisation of contours. Her main concern was to capture movement and to depict everyday life or landscapes in an abstractive manner.

Michailidis Yannis

(1940-2021)

Born in Skiathos island, Michailidis settled with his family in Volos until 1958, and in Athens afterwards. He has presented his work in 30 solo exhibitions and numerous group ones. Works of his can be found in public and private collections. He started to paint with

the memories from his island as his main stimulus. Later series of his, such as the seascapes and the rural landscapes or urban images, relate to personal experiences. Among the materials he used are paper, inks and watercolours, collaged and decollaged, and among his techniques is a vivid and fluid brushstroke that highlights the texture of the surfaces.

Molfessis Jason

(1925-2009)

Molfessis studied at the Athens School of Fine Arts (1941-1946) under Konstantinos Parthenis, Dimitrios Biskinis and Epameinondas Thomopoulos. At the same time, he studied law at the University of Athens. He attended lessons of fresco painting at the workshop of Pierre-Henri Ducos and of painting at the workshop of Jean Souverbie at the École Nationale Supérieure des Beaux-Arts (1951-1952). He has presented his work in numerous solo and group exhibitions internationally. Initially, he created paintings that stand out for their lyricism and their gestural idiom. Around 1960, he introduced to his work the codified language of first computers and combined his artistic idiom with the black dots of the perforated telex tapes. In parallel, he utilised new materials (polyester, plaster, aluminum, lead). From the 1970s onwards, he created sculptural spaces and installations with symbolic connotations in different cities of France and Greece. He was appointed Professor at the School of Fine Arts of the Aristotle University in Thessaloniki in 1981. In 1991 he returned to Paris for a decade and afterwards came back to Greece where he remained until the end of his life.

Orfanos Lambros

(1916-1995)

Orfanos studied painting (1938-1943) at the Athens School of Fine Arts under Oumvertos Argyros and Epameinondas Thomopoulos as well as printmaking (1943-1947) under Yannis Kefallinos. In 1949 he became an employee of the Bank of Greece, working at the Banknote Printing Works until 1977. Meanwhile, he received a scholarship to continue his studies in Paris. A versatile artist, he designed postage stamps, banknotes and coins, made book illustrations and left a rich oeuvre of paintings and prints. His paintings

emit a poetic aura, despite retaining clean outlines, while his prints unquestionably attest to his astute technique and its dynamic development over time.

Papaconstantinou Leda

(1945-)

Papaconstantinou studied graphic arts at the Doxiadis School (1962-1965) and then attended a preparatory year at the Athens School of Fine Arts (1965-1966). Afterwards, she studied Fine Arts at the Loughton College of Art, London (1967-1968) and the Maidstone College of Art (Kent Institute of Art & Design) (1968-1971). She has appeared in more than 20 solo and more than 60 group exhibitions in Greece and abroad. A retrospective of her work was held at the Vafopoulio Cultural Centre in Thessaloniki (2002). She was a guest artist of honour at the 1st Thessaloniki Biennial of Contemporary Art (2007). Her large-scale composition *Time in my Hands* is installed at the Athens Metro station of Monastiraki. She was one of the first artists to introduce art forms such as environments, happenings and performances in the Greek visual arts scene during the 1970s. Her works allude to the human body and to gender identity, while also relating to memory and time. She used various means of expression (three-dimensional constructions, collages and sculptures, painting, movement, sound and speech, in combination with photography, video, etc.) of a ceremonial character, with autobiographical references.

Papailiakis Ilias

(1970-)

Papailiakis studied painting at the Athens School of Fine Arts (1990-1996). He was awarded the first prize of Jannis and Zoe Spyropoulos Foundation (1998) and he represented Greece at the 49th Biennial of Venice (2001). He has presented his work in more than 25 solo exhibitions and many group ones in Greece and abroad. Works of his can be found in public and private collections. The Macedonian Museum of Contemporary Art organised a retrospective exhibition of his work in 2001. In 2013 he was shortlisted for the DESTE Prize. He is an Associate Professor at the Department of Architecture, University of Patras. In his painting, he is in constant dialogue with

the history of Greek art, while proposing, with the same consistency, new idioms for his artistic practice in distinctive series of his oeuvre.

Papaloukas Spyros

(1892-1957)

Papaloukas studied at the Athens School of Fine Arts under Spyros Vikatos, Dimitrios Geraniotis, Georgios Iakovidis, Stefanos Lanza, Georgios Roilos and Pavlos Mathiopoulos. He continued his studies at the Parisian Academies Julian and de la Grande Chaumière (1917-1921). In 1921 he participated in the Asia Minor Campaign as a war artist. Later, he visited Mount Athos and studied Byzantine painting. A particularly active artist, he was elected Professor at the painting workshop of the Athens School of Fine Arts in 1956 and served as director of the Municipal Gallery of Athens. In his religious art, he preserves the profound spirituality of sacred icons, but introduces contemporary artistic quests. His works (landscapes, portraits, still lifes) harmoniously fuse elements from Byzantine art and modernist movements (Fauvism, the Nabis, Post-impressionism), while colour invariably remains the focal point of his quests.

Papaspyrou Rena

(1938-)

Papaspyrou studied painting and mosaic at the Athens School of Fine Arts (1958-1961) and furthered her studies at the École Nationale Supérieure des Beaux-Arts (1961-1967), where she presented her first solo exhibition. She has realised more than 15 solo exhibitions in Greece and abroad, and she has participated in many group ones and international events. She taught at the Athens School of Fine Arts from 1993 until 2005. She was the first woman ever elected head of a School's workshop (Third Painting Workshop), while in 2006 she was appointed Emerita. From her early steps in art, she attempted to re-examine the artwork's traditional surface and space, by using non-conventional surfaces—metal sheets, planks, pieces of paper, segments of mosaic, detached wall surfaces. In appropriating these surfaces and using them in her works—some of which are large-scale installations—, she gave them new artistic substance, by highlighting her morphological interventions on them (made with paper, pencil, etc.).

Parthenis Konstantinos

(1878-1967)

Parthenis was born in Alexandria and possibly received his initial painting instructions in Egypt around 1894-1895 from the German artist Karl Wilhelm Diefenbach. He then travelled to Vienna in 1895 to further his studies at the Royal Academy of Fine Arts (1897-1903) and the Conservatory. In 1903 he visited Greece for the first time and participated in the Athens International Exhibition, where he received a silver medal. From 1909 to 1911 he resided in Paris and exhibited in various salons. He permanently returned to Athens in 1917 and co-founded the Art Group with other artists. In 1920, he held a significant retrospective exhibition at the Zappeion, earning the National Award of Arts and Letters. He showcased his work at the Venice Biennale of 1934, the Paris International Exhibition 1937, and organised a retrospective exhibition at the Venice Biennale in 1938 . He taught at the School of Fine Arts from 1929 to 1947, before resigning. Following his resignation, he continued teaching in his studio for a period but eventually became self-reliant and reclusive from 1948 onwards. This decision may have been influenced by the fact that the first prize and gold medal were not awarded for the work *The Apotheosis of Athanasios Diakos* at the Panhellenic Exhibition of the same year (despite the initial proposal for an award), his subsequent departure from the School, and a longstanding dispute with the Municipality of Athens regarding the non-delivery of twelve paintings, that had been ordered in 1940. In 1954, he was honored with the Order of the Commander of King George I and, in 1965, he received the Order of the Golden Commander of the Phoenix. He is considered one of the most significant figures in modern Greek art, both for his work and his contributions as a teacher. He drew inspiration from Ancient and Byzantine art, as well as from modern artistic movements such as Impressionism, Post-Impressionism, Symbolism and Art Nouveau. Through his unique style, he revitalised Greek art by exploring religious themes, landscapes, mythological and allegorical subjects, portraits and still lifes.

Petroulakis Stelios

(1977-)

Petroulakis took his first painting lessons from his father, the painter Antonis Petroulakis. He studied painting at the Athens School of Fine Arts (1996-2003) under Dimitris Mytaras. His work moves along the lines of figurative painting, committed to realistic depiction, as well as to creating an atmosphere that evokes the fleeting impression of a snapshot. Since 2009, he teaches at the School of Architecture (Technical University of Crete), in Chania.

Polychroniadi Celeste

(1904-1985)

Polychroniadi studied music at the Athens Conservatoire. In 1930 she moved to Paris, where she studied fresco, mosaic and ceramics at the Conservatoire Nationale des Arts et Métiers, drawing at the Académie de la Grande Chaumière and painting under Suzanne Valadon. All of these ventures initiated her into different aspects of the art world, bringing her into contact with leading figures of her time. After returning to Athens in 1934, she took over the artistic direction of the “Studio” gallery and worked on ceramics, book illustration and painting. From 1946 to 1953, she lived in the United States, fully devoted to painting at a time when Abstract Expressionism was in its heyday. After returning to Athens, where Abstraction was still in its infancy, Polychroniadi moved steadily in this direction, following a path through expressionistic compositions towards totally non-figurative works.

Prekas Paris

(1926-1999)

Prekas studied painting at the Athens School of Fine Arts (1948-1952) under Dimitrios Biskinis, Oumvertos Argyros and Andreas Georgiadis. He has presented his work in solo and group exhibitions, and at the Sao Paolo and Alexandria Biennials of 1965 and 1968 respectively. A multi-faceted artist, he engaged in painting, sculpture, ornamental art and interior decoration. His themes, usually inspired from Greek history and mythology, recur across all these media and are thoroughly explored in all possible art forms. His style

can be classified as one of Abstract Expressionism, with strongly geometrical compositions dominated by the colour white.

Prossalentis Emilios

(1859-1926)

Emilios Prossalentis was born into the well-known Corfiot family of artists, headed by his grandfather, Pavlos Prossalentis, the sculptor. After apprenticing in painting with his father, Spyridon Prossalentis, Emilios went to Paris, where he reportedly studied engineering. Returning to Greece in 1874, he joined the Greek Navy as an engineering officer. He worked with oils but mostly with watercolours, painting harbours, seascapes, as well as archaeological sites and monuments. Soft tonalities and detailed description are the hallmarks of his work.

Psychopedis Jannis

(1945-)

Psychopedis studied printmaking at the Athens School of Fine Arts (1963-1968) under Kostas Grammatopoulos. He continued his post-graduate studies in painting on a German-state scholarship (DAAD) at the Academy of Fine Arts in Munich (1971-1975). He was a member of the Omada Technis A (Art Group A, 1960- 1967) and of the art group of the magazine *Epitheorisi Technis* (Art Review). He has participated in many politically-oriented art groups and was a founding member of the New Greek Realists (1971- 1973), of the Centre for Visual Arts (Kentro Eikastikon Technon, KET, 1974-1976) and of the 10/9 art group in Munich (1975). In 1977 he settled in Berlin, invited to the Public Artistic Programme of West Berlin. In 1986, he moved to Brussels and returned to Greece in 1992. In 1994, he was appointed Professor at the Athens School of Fine Arts, where he taught until 2012. He has presented his work in numerous solo and group exhibitions in Greece and abroad; also, several retrospective exhibitions of his have been held. His art installation *Eirini Station* decorates the Athens Metro station of Syntagma. He has published books and essays on art. In his work, which incorporates his criticism on sociopolitical issues, a reference to history and to art history, as well as his autobiographical

memories, he utilises several means (painting, drawing, photography, constructions with found objects etc.).

Rorris Giorgos

(1963-)

Rorris lives and works in Athens. He studied at the Athens School of Fine Arts (1982-1987) under Panayiotis Tetsis and Yannis Valavanidis and then in Paris at the École Nationale Supérieure des Beaux-Arts under Leonardo Cremonini. In 2001 he received the Academy of Athens award for new painters under the age of 40. In 2006 the Alexandros S. Onassis Public Benefit Foundation conferred an honourable distinction for his work. Typically working with models, Rorris portrays his subjects with psychographic insight, positioning them in interior settings that are structured through sharp contrasts between cold and warm colours.

Sacaillan Edouard

(1957-)

Sacaillan was born in Thessaloniki and studied painting at the Athens School of Fine Arts from 1976 to 1981 under the guidance of Dimitris Mytaras and Yannis Moralis. He furthered his studies at the École Nationale Supérieure des Beaux-Arts with Leonardo Cremonini from 1984 to 1987, supported by the “Spyridon Vikatos” scholarship of the Athens School of Fine Arts. He has received several prestigious awards, such as: Prix de l’Académie Nationale de Médecine (1987), “The Trophies of Colour. The Lefranc-Bourgeois National Award for Painting”, Lefranc-Bourgeois, Cirque d’Hivers, Παρίσι (1992), the Painting Award of the 18th Alexandria Biennale (1994). His artwork, characterised by a strong anthropocentric theme, has been exhibited in solo and group exhibitions both in Greece and internationally. His paintings, which blend honesty with poetry, reflect his personal perspective. Sacaillan’s “spectators”, a unified crowd, explore the balance between individuality and collective experience. His works can be found in public and private collections worldwide.

Sarra Katerina

(1982-)

Sarra was born in Athens and began her studies at the Athens School of Fine Arts (ASFA) in sculpture before switching to painting, graduating with honours. In 2020, she completed her Masters in Fine Arts studies at ASFA. She has held solo exhibitions and participated in group ones. She received awards in competitions, and she was honoured by ARTWORKS (2022). She is a Fellow of the Stavros Niarchos Foundation Artists Support Programme (SNF). Her main focus in her visual practice is the painting process, aiming to provoke questions about its origins, development and ultimate purpose. It is an ongoing transformation of an initial artistic language on canvas into images that function in a primarily self-referential, yet also exploratory manner.

Semertzidis Valias

(1911-1983)

Semertzidis studied at the Athens School of Fine Arts, mostly under Konstantinos Parthenis. He soon espoused left-wing ideals, to which he would remain loyal for the rest of his life. An active member of the National Liberation Front (EAM), he fought in the Greek Resistance. His entire oeuvre reflects not only his first-hand experience from the political ferment of the time, but also his own social comment. He engaged in both painting and printmaking (especially during the 1940s), producing landscapes and everyday scenes. With a disciplined and rigid approach to his themes, he produced poignant images with an epic and monumental character.

Stamatakis George

(1979-)

Stamatakis was born in Heraklion, Crete. He graduated from the Painting department of the Athens School of Fine Arts, under Panos Charalambous, in 2019. His art studies include the International Exchange Program at the Tokyo University of Arts in the Sculpture Workshop of Shinji Ohmaki in 2018 and 2019, with a scholarship from Japan Student Services Organisation Jasso. He also holds a degree in Economics (Marketing) from the University of West Attica and a degree in Journalism and the Media. Bold Mediterranean

landscapes are a recurring image in his work. Stamatakis celebrates nature and at the same time speaks of destruction, warning of climate change and implying the need for a profound cultural change. In his art, the universality of the visual language becomes apparent, as it is constituted and influenced by incorporating elements from the experiential and spiritual tradition and experience of different cultures. He has presented his work in solo and group exhibitions in Greece, the UK, Japan and Korea.

Tassos A. (Alevizos)

(1914-1985)

Tassos studied at the Athens School of Fine Arts under Oumvertos Argyros, Konstantinos Parthenis, Thomas Thomopoulos and Yannis Kefallinos. He took lessons of painting, sculpture and printmaking, but over time devoted himself to the woodcut technique, as well as to graphic art (book illustration, posters, stamps, etc.). In 1940 he was among the students of Kefallinos who designed propaganda posters for the Greco-Italian War. During the German Occupation, he continued to design posters and other clandestine material for the Resistance. Affiliated with the Left from early on, he was a founding member of the artists' section of the National Liberation Front (EAM). His art focused on the depiction of the Greek landscape and of toiling labourers and country folk, themes that he explored with remarkable sensitivity. He is regarded as one of the most leading Greek printmakers of the post-war period.

Tetsis Panayiotis

(1925-2016)

Tetsis studied at the Athens School of Fine Arts (1943-1949) under Dimitrios Biskinis, Pavlos Mathiopoulos and Konstantinos Parthenis and then, on a scholarship, at the École Nationale Supérieure des Beaux-Arts in Paris. He has presented his work in solo and group exhibitions of painting and engraving in Greece and abroad. He participated in the Biennials of Sao Paolo in 1957 and 1965, and of Alexandria in 1959, as well as in the International Exhibitions of Engraving at Lugano in 1960 and Tokyo in 1964, among others. In 1976 he was elected Professor at the Athens School of Fine Arts, a position he held until 1991, becoming rector of the School in

1989. In 1993 he was elected member of the Academy of Athens. A retrospective exhibition of his work was presented in 1999 at the National Gallery, Athens. He created a clear and distinct personal artistic universe, poised between figurativeness and abstraction, with colour and light playing a dominant, almost gestural, role and adding to the rhythm and intensity of the expressive effect. He elaborated on this idiosyncratic take on Expressionism throughout his life in his everyday scenes, landscapes, portraits and still lifes.

Theodoropoulos Angelos

(1883-1965)

Theodoropoulos enrolled at the Athens School of Fine Arts in 1900 and studied painting under Georgios Iakovidis and engraving under Nikolaos Ferbos. After World War I, he completed his studies in England, France and Italy. Before graduating, he began publishing cartoons, drawings and woodcuts in a number of Athenian newspapers and periodicals. This period marks his first systematic endeavours in printmaking. He produced his most famous works in the 1920s, along with his job as artistic director of the GEO advertising company. His works won widespread acclaim from the public and critics alike, many comparing him to Dimitrios Galanis. Discernable in the manner in which he handles his steady themes—women, still lifes, olive trees—are solid technique, the assimilation of high aesthetic values and the endurance and timelessness of the visual messages.

Theofylaktopoulos Makis

(1939- 2023)

Theofylaktopoulos studied at the Athens School of Fine Arts (1961-1967) under Yannis Moralis. From 1969 he lived abroad, in Switzerland, France and New York; in the latter due to a Ford Foundation grant (1971). In 1975 he returned to Greece. In 1988 he was elected Professor at the School of Fine Arts, Aristotle University of Thessaloniki, where he remained until 2005. He presented his work in almost 20 solo exhibitions and in many group ones, in Greece and abroad. The main quest of his painting art is the human figure and its relationship with space. His figures appear as outline drawings, usually in solitude, but with intense presence. Vigorous

gestures, ardent traces and tonal gradations permeate his expressionistic idiom and give the pulse of a sophisticated processing of the canvas space.

Triantaphyllidis Theophrastos

(1881-1955)

A student of Georgios Iakovidis at the Athens School of Fine Arts, Triantaphyllidis graduated in 1907 and continued his studies at the Munich Academy under Ludwig von Löfftz and in Paris at the workshop of Désiré-Lucas, while also studying economics. He fought in the Balkan Wars and in 1913 settled permanently in Athens. He exploited his themes to the fullest through meticulous study and exploration, producing thematic cycles of works. Furthermore, he is considered a leading representative of Greek Intimism, while developing his own style, with distinct textures on the painting surface.

Tsarouchis Yannis

(1910-1989)

Describing himself as a researcher and lifelong learner, Yannis Tsarouchis studied at the Athens School of Fine Arts under Konstantinos Parthenis. At the same time, he took lessons at the workshop of Fotis Kontoglou, where he was initiated into the secrets of Byzantine art and music, as well as folk tradition. In a broader sense, his teachers also included Dimitris Pikionis, Angelos Sikelianos, Diamantis Diamantopoulos and Evgenios Spatharis. He travelled several times to Paris, occasionally for extensive periods. He worked closely with Tériade and Iolas, and held exhibitions abroad. His exhibition activity included solo exhibitions and the participation in group, Panhellenic and international exhibitions such as the Biennials of Alexandria in 1955 and Venice in 1958. A retrospective exhibition of his work was presented in 2009 at the Benaki Museum, Athens. In parallel with his career as a painter, he worked as a set and costume designer for theatre and film. His oeuvre, informed by such a diversity of influences from the people he acknowledged as his mentors, from his numerous travels around the world and from his contact with different traditions (Byzantine, folk, modern European, Renaissance, baroque),

is at a crossroads between “East” and “West”, redefining the notion of Greekness.

Vassiliou Spyros

(1902 or 1903-1985)

Vassiliou studied painting at the Athens School of Fine Arts (1921-1926) at first under Alexandros Kaloudis and, from 1923 onwards, under Nikolaos Lytras. In 1929 he held his first solo exhibition, and in 1930 he won the Benakis Prize for his wall painting designs for the church of St. Dionysius the Areopagite in Athens (which the artist executed in 1936-1939). He was a founding member of the art groups Techni and Stathmi and worked as a teacher at the Papastrateios School prior to World War II and at the Athens Technological Institute (Doxiadis School) in the post-war period. 1927 marked the start of his long career as a set designer. During the Occupation, he turned to printmaking and secretly circulated woodcuts, illustrated manuscripts and publications. He has presented his work in solo and group exhibitions, and also at the Biennials of Venice in 1934 and 1964, Alexandria in 1957 and Sao Paolo in 1959. Belonging to the so-called Generation of the Thirties, he created an oeuvre permeated by the ideal of Greekness, with paintings themed on Greece’s natural and urban landscape as well as scenes of everyday life, selectively fusing elements of Greek tradition—e.g. folk art—with traits of Constructivism, Surrealism, Pop Art and Photo-Realism into genre and narrative compositions.

Velissaridis Giorgos

(1909-1994)

Velissaridis enrolled in the Athens School of Fine Arts in 1930, where he studied painting under Konstantinos Parthenis and printmaking under Yannis Kefallinos. In 1942, he was recruited by the Bank of Greece, where he worked for many years (until 1969) in the Banknote Design Section. He also designed stamps for the Hellenic Post. Although he never gave up painting, he is best known for his prints, mostly still lifes and landscapes. Geared towards representation, his paintings reveal a definite colourist approach, while his prints and especially his woodcuts rely on a strong contrast between black and white and fine shading effects.

Velonis Kostis

(1968-)

Velonis studied Fine Arts (Arts Plastiques/Esthétique) at the Université Paris 8 (DEA) and holds an MRes in Humanities and Cultural Studies from the London Consortium (Birkbeck College, ICA, AA). He obtained his PhD from the Department of Architecture, National Technical University of Athens. He is an associate Professor at the Athens School of Fine Arts. He has realised solo exhibitions in Greece and abroad and he has participated in group exhibitions and residencies worldwide. His works, mostly constructed with wood or other everyday materials, form narratives that conjoin personal stories with the re-examination of historical events or of dominant cultural paradigms. Indicative sources of inspiration for him are the set designs for avant-garde theatre shows and the history of the working class.

Vikatos Spyros

(1878-1960)

After completing his studies at the Athens School of Fine Arts (1896-1900) under teachers Nikephoros Lytras and Spyridon Prossalentis in painting and Georgios Vroutos in sculpture, Vikatos decided – like many other artists of his generation – to further his training at the Munich Academy, where he mastered a solid, but academic, style. Focusing more on psychographic portrayal than on lifelike representation, he produced portraits of bourgeois society, politicians or intellectuals, successfully capturing the subjects’ emotional moods. Starting from Realism, Vikatos soon shifted to Impressionism, in terms of style and colour palette. He placed emphasis on atmosphere and on light, warm colours.

Volanakis Konstantinos

(1837-1907)

From a wealthy merchant family that had resettled to Syros, Volanakis initially considered a similar career and moved to Trieste, where his artistic inclination soon became apparent. With support from his family, Volanakis went to the Munich Academy to study under Professor Karl von Piloty. There, he took up landscape and marine painting, which would become the exclusive themes of his

art. After travelling extensively in Europe, he made Piraeus his home in 1883. That same year he was appointed Professor at the Athens School of Fine Arts. In 1895, he founded his own school, the “Art Centre”. Volanakis’s landscapes show an intention to assimilate modern and innovative trends (impressionist elements, influences from the Barbizon School), while his marine themes—which established him as the father of the genre in Greek art—are closer to the ideals of the Munich School with some influences from the Dutch school of painting. Naval battles, harbours, fishing boats and seascapes are rendered with atmosphere, poeticness and elaborate chromatic harmony.

Vyzantios Periklis

(1893-1972)

At the young age of 19, Vyzantios went to Munich to study, but was soon disappointed, and moved to Paris, where he graduated from the École des Beaux-Arts and the Académie Julian. He returned to Greece in 1917 and in the years 1920-1922 served in Greece’s Asia Minor campaign as a military painter, mainly recording war scenes. These works were eventually destroyed, but only after being exhibited at the Zappeion Hall and in Smyrna. Vyzantios was one of the founding members of the Techni Group. He also taught at the annexes of the Athens School of Fine Arts in Hydra and Delphi and worked as a set designer and cartoonist. He painted mainly portraits and scenes from everyday city life, particularly interested in the depiction of landscape. Although influenced by French Impressionism, he gradually distanced himself from it, while maintaining its soft and subtle palette.

Xenakis Constantin

(1931-2020)

Born in Cairo, Xenakis studied architecture and decoration at the École Supérieure des Arts Modernes in Paris (1956-1961) and painting at the Académie de la Grande Chaumière. Initially influenced by lyrical abstraction and art informel, he soon began incorporating objects into his work and experimenting with movement, light and sound, organising environments with electrokinetic constructions. Towards the end of the 1960s, he started exploring codes, signs and

symbols, to convey messages and define modes of communication. His artistic focus has remained in this field ever since. Using various visual media, he incorporated elements from contemporary life and ancient cultures’ writing systems into his personal poetic semiotics. In 1970, he taught at the Schiller College and the School of Fine Arts in Berlin on a scholarship from the DAAD. He held his first solo exhibition in Greece at the Goethe Institute, Athens, in 1971. From 1973 he lived in France, where he received institutional artistic and academic positions, along with awards, participations, and commissions. He periodically returned to Greece from 1996 until his passing in 2020. He showcased his work in solo and group exhibitions in Greece, Paris, Beijing, Sarajevo, and the USA. His works can be found in public and private collections in Greece and internationally.

Xenou Vana

(1949-)

Xenou studied painting at the Athens School of Fine Arts, on a Greek-state scholarship (IKY), under Yannis Moralis (1969-1973). She continued her studies on a grant by EOMMEX (Hellenic Organization of Small and Medium Enterprises and Handicraft) in Paris, at the École Des Arts Décoratifs (1973-1974) and the École Nationale Supérieure des Beaux-Arts (1974-1978). She has presented her work in solo and group exhibitions in Greece and abroad. She taught drawing at the Center for Technological Applications (KTE, 1976-1977) and became a scientific associate at the Department of Architecture, National Technical University of Athens in 1980. She was elected lecturer at the painting workshop of the same Department in 1986, where she taught as a Professor until her retirement. She taught at the École Nationale Supérieure des Beaux-Arts in Paris as a visiting lecturer (1992-1993). She was nominated the Women of Europe award in 2008. The French state honoured her with the title Officier dans l’Ordre des Palmes Académiques (2014). She began with painting and then turned to sculpture, three-dimensional constructions and installations. She has also worked on scenic and costume design for the theatre. In her oeuvre, she looks into the female figure and substance, into myths and mysteries, focusing on a return to the idea of the sacred in art.

Zacharias Ioannis

(1845-year unknown)

Zacharias studied at the Athens School of Fine Arts, leaving in 1866 to continue studies at the Munich Academy under Karl von Piloty. Despite only scarce information on his life, he is known to have enjoyed the recognition of important painters of his time, such as Nikolaos Gyzis and Nikephoros Lytras. Records also show that, after winning an award at the International Exhibition of Vienna in 1873, Zacharias presented a mental disorder and was admitted to Corfu’s mental hospital, where he later died. His work follows the principles of 19th-century Academic Realism, while his themes are portraits and genre scenes, executed with exceptional vividness.

Ziaka Maria

(1948-)

Ziaka was born in Preveza. She studied painting at the Accademia di Belle Arti in Florence (1966-1970) before moving to London, to continue her studies in painting and printmaking at the Byam Shaw, City and Guilds of London Art School. She also attended decorative art courses at Chelsea-Hammersmith (1970-1974). She was a founding member of the Group of Copperplate Engraving (1977-1980) and the Association of Greek Engravers, as well as a member of the Engraving Centre Group. She has received the First Prize for Engraving by the Athens State House of Fine Arts and Letters (1985 & 1997). Ziaka has had over twenty solo exhibitions and has participated in numerous group ones in Greece and internationally. Her works can be found at public and private collections in Greece and abroad. Ziaka’s work combines painting and printmaking, with a mix of figurative and abstract elements. She skillfully blends static and dynamic elements, uses colour to evoke light, and incorporates personal memories into her art.

Zouni Opy

(1941-2008)

Zouni studied at the Athens School of Fine Arts (1963-1969), painting with Yannis Moralis and set design with Vassilis Vassiliadis. She realised more than 70 solo exhibitions in Greece and abroad, and she participated in international conferences and hundreds

of group exhibitions. She was awarded the State Prize at the Festival International de la Peinture of UNESCO (Cagnes-sur-mer, 1971) and the First prize at the International Biennial Impreza (Ukraine, 1989). Retrospective exhibitions of hers were held at the Cycladic Art Museum in Athens (2006-2007) and at the Benaki Museum in Athens (2016). One of her works is installed at the Egaleo station of the Athens Metro. Since the 1970s, her art shifted decisively towards geometrical compositions, with particular emphasis on the way in which the surface can relate to light and colour. Consequently, her visual experimentations became three-dimensional, focusing mainly on perspective, refractions of light, contrasts between surfaces, and the sense of movement. Colour underlines the geometrical purity of her constructions, and the texture of materials is also exploited. As from the 1980s, her constructions became in situ installations.

Κατάλογος καλλιτεχνών και έργων

Ηώ Αγγελή <i>Slalom</i> 2022 Ακρυλικό σε καμβά 135 x 150 εκ. Αρ. Συλλ. 1549· σελ. 134	Δημήτρης Ανδρεαδάκης <i>Σύννεφα πάνω από την Αθήνα</i> 2001 Λάδι σε καμβά 130 x 190 εκ. Αρ. Συλλ. 1360· σελ. 131	Γεώργιος Βελισσαρίδης Το βάψιμο του καϊκιού 1951 Λάδι σε κόντρα πλακέ 58 x 50 εκ. Αρ. Συλλ. 541· σελ. 71	Περικλής Βυζάντιος <i>Βάρκες</i> 1930-1934 Λάδι σε καμβά 100 x 80,4 εκ. Αρ. Συλλ. 381· σελ. 68
Γιάννης Αδαμάκος <i>Τοπίο σε ώχρα</i> 2008 Λάδι σε καμβά 160 x 200 εκ. Αρ. Συλλ. 1359· σελ. 147	Μιχαήλ Αξελός <i>Αρχαϊκό – Αθλητές</i> 1926 Σαγκίνα σε χαρτί 21,3 x 36,6 εκ. Αρ. Συλλ. 299· σελ. 44	Γιώργος Βελισσαρίδης <i>Από τη Σέριφο</i> 1954 Ξυλογραφία 28,3 x 34 εκ. Αρ. Συλλ. 608· σελ. 89	Δημήτριος Γαλάνης <i>Τοπίο</i> 1922-1930 Λάδι σε καμβά 49,7 x 61,4 εκ. Αρ. Συλλ. 467· σελ. 87
Χρήστος Αθανασιάδης <i>Τοπίο</i> 2023 Λάδι και κάρβουνο σε καμβά 136 x 153 εκ. Αρ. Συλλ. 1602· σελ. 128	Στρατής Αξιώτης <i>Ψάρας</i> 1938 Ξυλογραφία σε όρθιο ξύλο 15,5 x 22,6 εκ. Αρ. Συλλ. 304· σελ. 59	Κωστής Βελώνης <i>Κασταλία Πηγή Ι</i> 2022 Μικτή τεχνική 120 x 120 εκ. Αρ. Συλλ. 1507· σελ. 151	Βάσος (Βασίλειος) Γερμενής <i>Τοπίο της Σαντορίνης</i> 1935-1938 Λάδι σε χαρτόνι 47,8 x 34 εκ. Αρ. Συλλ. 276· σελ. 88
Δημήτρης Αληθεινός <i>Σημεία μέσα στους χρόνους</i> 1981 Μικτή τεχνική 200 x 150 εκ. Αρ. Συλλ. 1492· σελ. 102	Ευγενία Αποστόλου <i>Ροές</i> 1992 Ακρυλικό σε καμβά 150 x 110 εκ. Αρ. Συλλ. 1620· σελ. 150	Σπύρος Βικάτος <i>Διπλός χειμώνας</i> 1929 Λάδι σε καμβά 60,1 x 49,1 εκ. Αρ. Συλλ. 68· σελ. 50	Μίλτος Γκολέμας <i>Χωράφι με στάχνα</i> 2010 Λάδι και άμμος σε καμβά 140 x 172 εκ. Αρ. Συλλ. 1603· σελ. 143
Ιωάννης Αλταμούρας <i>Έξω από το λιμάνι</i> 1874 Λάδι σε χαρτί επικολλημένο σε χαρτόνι 23,3 x 30,5 εκ. Αρ. Συλλ. 232· σελ. 63	Αγήνωρ Αστεριάδης <i>Χιονισμένο τοπίο</i> 1925 Λάδι σε χαρτόνι 34,5 x 35 εκ. Αρ. Συλλ. 1157· σελ. 83	Κωνσταντίνος Βολανάκης <i>Δύο ψαράδικα</i> π. 1890 Λάδι σε καμβά 62,5 x 113,8 εκ. Αρ. Συλλ. 20· σελ. 65	Γιώργος Γουναρόπουλος <i>Προσωπογραφία κοριτσιού</i> 1928-1937 Λάδι σε καμβά 46,2 x 38,3 εκ. Αρ. Συλλ. 267· σελ. 54
Ιωάννης Αλταμούρας <i>Καράβια</i> 1874 Λάδι σε κόντρα πλακέ 24 x 36 εκ. Αρ. Συλλ. 244· σελ. 64	Σπύρος Βασιλείου <i>Αθήνα</i> 1978 Ακρυλικό και κολάζ σε καμβά Διαμ. 100 εκ. Αρ. Συλλ. 779· σελ. 118	Κωνσταντίνος Βολανάκης <i>Σημαιοστόλιστα πλοία</i> 1889-1893 Λάδι σε καμβά 65 x 115 εκ. Αρ. Συλλ. 530· σελ. 66	Νικόλαος Γύζης <i>Ο ποιητής στην πηγή (Η έμπνευση του ποιητή)</i> περ. 1875-1880 Λάδι σε καμβά 156,2 x 103,3 εκ. Αρ. Συλλ. 258· σελ. 38

Νικόλαος Γύζης
Νεκρή φύση
1880-1890
Λάδι σε καμβά
39,3 x 50,4 εκ.
Αρ. Συλλ. 937· σελ. 45

Νικόλαος Γύζης
Η χαρτορίχτρα
1884-1885
Λάδι σε ξύλο
32,3 x 41,6 εκ.
Αρ. Συλλ. 264· σελ. 47

Νικόλαος Γύζης
Παλλάς Αθηνά
(σχέδιο για το λάβαρο του Πανεπιστημίου Αθηνών)
1887
Μικτή τεχνική
185,5 x 113,7 εκ.
Αρ. Συλλ. 562· σελ. 37

Νικόλαος Γύζης
Αρμονία
1893
Κιμωλία και κάρβουνο σε χαρτί
39,5 x 26,5 εκ.
Αρ. Συλλ. 245· σελ. 40

Νικόλαος Γύζης
Έρως και Κένταυρος
1896-1898
Λάδι σε καμβά
44,5 x 36,5 εκ.
Αρ. Συλλ. 259· σελ. 39

Στέφανος Δασκαλάκης
Χωρίς τίτλο
2021
Λάδι σε καμβά
160 x 140 εκ.
Αρ. Συλλ. 1493· σελ. 122

Βαγγέλης Δημητρέας
Φιγούρα II
1970
Λάδι σε καμβά
130 x 100 εκ.
Αρ. Συλλ. 1621· σελ. 108

Ιωάννης Ζαχαρίας
Όρθιο κορίτσι
1866-1873
Λάδι σε καμβά επικολλημένο σε κόντρα πλακέ
130,4 x 86,8 εκ.
Αρ. Συλλ. 280· σελ. 46

Μαρία Ζιάκα
Ωδείο (Αρχαία Νικόπολη)
2008
Μικτή τεχνική
200 x 100 εκ.
Αρ. Συλλ. 1611· σελ. 129

Όπυ Ζούνη
Δαμάτιο χωρίς θέα
1992-1993
Ακρυλικό σε χαρτόνι και ξύλινη κατασκευή
100 x 65 εκ.
Αρ. Συλλ. 1512· σελ. 104

Άγγελος Θεοδωρόπουλος
Τοπίο (Δάσος)
1934
Ευλογραφία
31 x 43,3 εκ.
Αρ. Συλλ. 1165· σελ. 91

Άγγελος Θεοδωρόπουλος
Χωριάτισσα
1936
Ευλογραφία σε όρθιο ξύλο
32,3 x 22,2 εκ.
Αρ. Συλλ. 324· σελ. 56

Μάκης Θεοφυλακτόπουλος
Χωρίς τίτλο
2010
Λάδι σε καμβά
149 x 160 εκ.
Αρ. Συλλ. 1487· σελ. 146

Γεώργιος Ιακωβίδης
Η κόρη με τα ρόδα
1917
Λάδι σε καμβά
88 x 101 εκ.
Αρ. Συλλ. 579· σελ. 52

Ανέστης Ιωάννου
In your shoes, on rooted seeds
2022
Μικτή τεχνική
150 x 200 εκ.
Αρ. Συλλ. 1612· σελ. 133

Χριστίνα Κάλμπαρη
Βουνοκορφές σε ομίχλη (ανατολή)
2022
Ακρυλικό σε καμβά
200 x 180 εκ.
Αρ. Συλλ. 1604· σελ. 144

Βαλέριος Καλούτσης
Composition of a landscape #2
1984
Κολάζ, μολύβια, ξυλομπογιές, σινική μελάνη σε χαρτόνι
80 x 120 εκ.
Αρ. Συλλ. 1498· σελ. 100

Μάρκος Καμπάνης
Πειραϊώς 37
2018
Ακρυλικό, κάρβουνο και παστέλ σε χαρτί
181 x 45 εκ.
Αρ. Συλλ. 1622· σελ. 130

Νίκη Καναγκίνη
Τοπίο
1963
Λάδι σε καμβά
100 x 125 εκ.
Αρ. Συλλ. 1605· σελ. 105

Ορέστης Κανέλλης
Η Ηρώ
1937
Λάδι σε καμβά
60,5 x 73,5 εκ.
Αρ. Συλλ. 296· σελ. 53

Κυριάκος Κατζουράκης
W.E. 3
2018
Ακρυλικό σε καμβά
120 x 90 εκ.
Αρ. Συλλ. 1606· σελ. 125

Μιχάλης Κατζουράκης
Myrina 58
1980
Μικτή τεχνική
120 x 171 εκ.
Αρ. Συλλ. 1613· σελ. 99

Βάσω Κατράκη
Τοπίο με δέντρα
χ.χ.
Ευλογραφία
34,8 x 25,7 εκ.
Αρ. Συλλ. 1190· σελ. 90

Νίκος Κεσσανλής
Φαντασμαγορίες
1996
Υγρή εμουλσιόν σε καμβά
180 x 180 εκ.
Αρ. Συλλ. 1436· σελ. 145

Γιάννης Κεφαλληνός
Φελάχος
π. 1925-1930
Λιθογραφία
40,3 x 30,8 εκ.
Αρ. Συλλ. 1142· σελ. 49

Γιάννης Κεφαλληνός
Μέγας Αλέξανδρος
1937
Ευλογραφία σε όρθιο ξύλο
15 x 24,1 εκ.
Αρ. Συλλ. 488· σελ. 43

Λυκούργος Κογεβίνας
Κερκυραϊκό τοπίο
π. 1930
Λάδι σε καμβά επικολλημένο σε χαρτόνι
23,6 x 32,5 εκ.
Αρ. Συλλ. 1156· σελ. 84

Αλέξανδρος Κορογιαννάκης
Θέρος
1937
Ευλογραφία
17,4 x 15,2 εκ.
Αρ. Συλλ. 328· σελ. 57

Αλέξανδρος Κορογιαννάκης
Τρύγος
1937
Ευλογραφία
16,8 x 13,1 εκ.
Αρ. Συλλ. 329· σελ. 58

Ελένη Κωνσταντινίδη
Αλώνι
1938
Ευλογραφία σε πλάγιο ξύλο
28,4 x 30,9 εκ.
Αρ. Συλλ. 330· σελ. 60

Γιώργος Λαζόγκας
Παλίμψηστο ολόκαυστο
1992
Μικτή τεχνική
125 x 150 εκ.
Αρ. Συλλ. 1494· σελ. 101

Βικέντιος Λάντσας
Παρθενώνας
περ. 1870
Υδατόχρωμα σε χαρτί
36,6 x 54,8 εκ.
Αρ. Συλλ. 401· σελ. 42

Βικέντιος Λάντσας
Οι Στύλοι του Ολυμπίου Διός
περ. 1870
Υδατόχρωμα σε χαρτί
35,8 x 54,7 εκ.
Αρ. Συλλ. 403· σελ. 41

Σοφία Λασκαρίδου
Νυχτερινή φαντασία (Ο Κάβος της Κυράς)
1906
Λάδι σε καμβά
75,5 x 57,5 εκ.
Αρ. Συλλ. 567· σελ. 67

Νικηφόρος Λύτρας
Νασρεντίν Χότζας
1873-1875
Λάδι σε κόντρα πλακέ
25 x 20 εκ.
Αρ. Συλλ. 718· σελ. 48

Κωνσταντίνος Μαλέας
Τοπίο
1917-1920
Λάδι σε χαρντ-μπορντ
33,2 x 36,8 εκ.
Αρ. Συλλ. 231· σελ. 86

Μιχάλης Μανουσάκης
Άτιτλο
2023
Ακρυλικό και κάρβουνο σε ξύλο
100 x 70 εκ.
Αρ. Συλλ. 1624· σελ. 141

Τάσος Μαντζαβίνος
Γραφείας
2021
Ακρυλικό σε καμβά
130 x 130 εκ.
Αρ. Συλλ. 1513· σελ. 123

Κούλα Μαραγκοπούλου
Η Τζια
1971 - 1976
Λάδι σε νοβοπάν
79,5 x 60,8 εκ.
Αρ. Συλλ. 756· σελ. 94

Γιάννης Μιχαηλίδης
Φύλλα ελιάς
2003
Ακρυλικό σε χαρτί επικολλημένο σε πανί
137 x 102 εκ.
Αρ. Συλλ. 1552· σελ. 139

Ιάσωνας Μολφέσης
Χωρίς τίτλο
1997
Σφυρήλατο μολύβι
86 x 140,5 x 6 εκ.
Αρ. Συλλ. ΓΛ86· σελ. 107

Κούλα Μπεκιάρη
Φθινόπωρο
δεκαετία του 1950
Λάδι σε καμβά επικολλημένο σε χαρντ-μπορντ
71 x 71,5 εκ.
Αρ. Συλλ. 1176· σελ. 95

Κωνσταντίνος Ξενάκης
Cas-Raté
1975
Μικτή τεχνική
61 x 61 x 12 εκ.
Αρ. Συλλ. 1625· σελ. 109

Βάνα Ξένου
Πυθια
2022
Ακουαρέλα σε χαρτί
80 x 60 εκ.
Αρ. Συλλ. 1501· σελ. 126

Μαρία Οικονομοπούλου
Growing Care Athens 5
2010
Μικτή τεχνική
45 x 60 εκ.
Αρ. Συλλ. 1614· σελ. 135

Μαρία Οικονομοπούλου
Growing Care Athens 8
2010
Μικτή τεχνική
45 x 60 εκ.
Αρ. Συλλ. 1615· σελ. 136

Μιχάλης Οικονόμου
Δρόμος της παλιάς Μασσαλίας (La montée des Accoules)
1920-1925
Λάδι σε χαρτόνι
60,4 x 36,4 εκ.
Αρ. Συλλ. 290· σελ. 81

Λάμπρος Ορφανός
Εντυπώσεις
χ.χ.
Λάδι σε χαρντ-μπορντ
56 x 75,5 εκ.
Αρ. Συλλ. 732· σελ. 97

Ηλίας Παπαηλιάκης
Η Πρωτοχρονιά του 2018 στην Αθήνα
2019
Λάδι σε καμβά
200 x 200 εκ
Αρ. Συλλ. 1437· σελ. 132

Λήδα Παπακωνσταντίνου
Λάβαρα
1987
Ξηρό παστέλ και κάρβουνο σε χαρτί επικολλημένο σε MDF
148 x 133,5 εκ
Αρ. Συλλ. 1553· σελ. 103

Σπύρος Παπαλουκάς
Χωριό στη Λέσβο
1924
Λάδι σε χαρτόνι
27 x 33 εκ.
Αρ. Συλλ. 1160· σελ. 85

Ρένα Παπασπύρου
Επεισόδια στην ύλη
1980-1981
Μικτή τεχνική, αποτοιχισμένη επιφάνεια, ανοδιωμένο αλουμίνιο, επέμβαση με μολύβι
114 x 189 εκ.
Αρ. Συλλ. 1495· σελ. 106

Κωνσταντίνος Παρθένης
Αθανάσιος Διάκος
(απότμημα από την *Αποθώωση του Αθανασίου Διακού*)
1931-1933
Λάδι και κάρβουνο σε λινό
84,5 x 78,5 εκ.
Αρ. Συλλ. 246· σελ. 80

Στέλιος Πετρουλάκης
Χωρίς τίτλο (Τράπεζα της Ελλάδος)
2014
Λάδι σε καμβά
100 x 120 εκ.
Αρ. Συλλ. 1366· σελ. 18

Σελέστ Πολυχρονιάδη
Ο χαμένος παράδεισος
1960
Λάδι σε χαρντ-μπορντ
50,5 x 46,3 εκ.
Αρ. Συλλ. 708· σελ. 96

Πάρις Πρέκας
Πανιά καϊκιών
1962
Λάδι σε καμβά
99,3 x 185,5 εκ.
Αρ. Συλλ. 701· σελ. 98

List of artists and works

Αιμίλιος Προσαλέντης
Καΐκι και ατμόπλοιο
1880-1884
Λάδι σε καμβά
59 x 41 εκ.
Αρ. Συλλ. 1146· σελ. 62

Γιώργος Ρόρρης
Επίσκεψη
2014
Λάδι σε καμβά
152 x 162 εκ.
Αρ. Συλλ. 1367· σελ. 121

Εδουάρδος Σακαγιάν
Άτιτλο
2022
Ακρυλικό σε καμβά
80 x 90 εκ.
Αρ. Συλλ. 1616· σελ. 124

Κατερίνα Σάρρα
Άτιτλο
2023
Λάδι σε καμβά
130 x 110,5 εκ.
Αρ. Συλλ. 1617· σελ. 148

Βάλιας Σεμερτζίδης
Συνεδρίαση χωρικών
1945-1946
Λάδι σε καμβά
121 x 121 εκ.
Αρ. Συλλ. 505· σελ. 61

Γιώργος Σταματάκης
Ai-Zone IV
2023
Ιαπωνικό indigo σε λινό
120 x 95 εκ.
Αρ. Συλλ. 1626· σελ. 142

Τάσσος Α. (Αλεβίζος)
Κορμός
1938
Ξυλογραφία
33,9 x 31 εκ.
Αρ. Συλλ. 337· σελ. 92

Τάσσος Α. (Αλεβίζος)
Ψαράδες (της Αίγινας)
1958
Έγχρωμη ξυλογραφία
49,9 x 69,8 εκ.
Αρ. Συλλ. 814· σελ. 69

Παναγιώτης Τέτσης
Αρδηττός
1960
Λάδι σε καμβά
68 x 137,5 εκ.
Αρ. Συλλ. 688· σελ. 93

Θεόφραστος Τριανταφυλλίδης
Εργάτριες σταφίδας
1920-1925
Λάδι σε καμβά
79,7 x 102 εκ.
Αρ. Συλλ. 67· σελ. 55

Γιάννης Τσαρούχης
Προσωπογραφία νεαρού Γάλλου από την Μπεζανσόν
1976
Λάδι σε καμβά επικολλημένο σε κόντρα πλακέ
47,5 x 36,2 εκ.
Αρ. Συλλ. 760· σελ. 119

Γιάννης Τσαρούχης
Προσωπογραφία της Δέσποινας με κολιέ και σκουλαρίκια
1976
Λάδι σε χαρτί επικολλημένο σε καμβά
51,5 x 37,4 εκ.
Αρ. Συλλ. 759· σελ. 120

Μαρία Φιλοπούλου
Θάλασσα
2013
Λάδι σε καμβά
66,5 x 181 εκ.
Αρ. Συλλ. 1372· σελ. 138

Θάλεια Φλωρά-Καραβία
Μοναξιά
1907-1912
Λάδι σε χαρτόνι
46,8 x 32,3 εκ.
Αρ. Συλλ. 411· σελ. 51

Οδυσσέας Φωκάς
Τοπίο Αιτωλίας
1927-1929
Λάδι σε καμβά
68 x 101 εκ.
Αρ. Συλλ. 3· σελ. 82

Πάνος Χαραλάμπους
Λογαριασμός
1990
Μικτή τεχνική σε φύλλα καπνού
78 x 57 εκ.
Αρ. Συλλ. 1607· σελ. 140

Μανώλης Χάρος
Κόκκινο λυκόφως
2017-2024
Μικτή τεχνική
100 x 140 εκ.
Αρ. Συλλ. 1618· σελ. 149

Θάλεια Χιώτη
Ένδυμα
2022
Μελάνι σε χαρτί
100 x 190 εκ.
Αρ. Συλλ. 1619· σελ. 127

Γιάννης Ψυχοπαίδης
Τοπίο Κεφαλονιάς
2016
Λάδι σε καμβά
80 x 120 εκ.
Αρ. Συλλ. 1503· σελ. 137

Yiannis Adamakos
Ochre landscape
2008
Oil on canvas
160 x 200 cm
Coll. No. 1359; p. 147

Dimitris Alithinos
Points in time
1981
Mixed media
200 x 150 cm
Coll. No. 1492; p. 102

Ioannis Altamouras
Off the harbor
1874
Oil on paper mounted on cardboard
23.3 x 30.5 cm
Coll. No. 232; p. 63

Ioannis Altamouras
Ships
1874
Oil on plywood
24 x 36 cm
Coll. No. 244; p. 64

Dimitris Andreadakis
Clouds over Athens
2001
Oil on canvas
130 x 190 cm
Coll. No. 1360; p. 131

Io Angeli
Slalom
2022
Acrylic on canvas
135 x 150 cm
Coll. No. 1549; p. 134

Eugenia Apostolou
Flux
1992
Acrylic on canvas
150 x 110 cm
Coll. No. 1620; p. 150

Agenor Asteriadis
Snowy landscape
1925
Oil on cardboard
34.5 x 35 cm
Coll. No. 1157; p. 83

Christos Athanassiadis
Landscape
2023
Oil and charcoal on canvas
136 x 153
Coll. No. 1602; p. 128

Michael Axelos
Archaic – Athletes
1926
Sanguine on paper
21,3 x 36,6 cm
Coll. No. ΑΞ299; p. 44

Stratis Axiotis
Fisherman
1938
Wood engraving
15.5 x 22.6 cm
Coll. No. 304; p. 59

Koula Bekiari
Autumn
1950s
Oil on canvas mounted on hardboard
71 x 71.5 cm
Coll. No. 1176; p. 95

Christina Calbari
Mountain peaks in fog (dawn)
2022
Acrylic on canvas
165 x 180 cm
Coll. No. 1604; p. 144

Valerios Caloutsis
Composition of a landscape #2
1984
Collage, pencil, coloured pencils, Indian ink on cardboard
80 x 120 cm
Coll. No. 1498; p. 100

Panos Charalambous
Calculation
1990
Mixed media on tobacco leaves
78 x 57 cm
Coll. No. 1607; p. 140

Manolis Charos
Red twilight
2017-2024
Mixed media
100 x 140 cm
Coll. No. 1618; p. 149

Thalia Chioti
Garment
2022
Ink on paper
100 x 190 cm
Coll. No. 1619; p. 127

Stefanos Daskalakis
Untitled
2021
Oil on canvas
160 x 140 cm
Coll. No. 1493; p. 122

Vangelis Dimitreas
Figure II
1970
Oil on canvas
130 x 100 cm
Coll. No. 1621; p. 108

Michalis Economou
Street in old Marseilles (La montée des Accoules)
1920-1925
Oil on cardboard
60.4 x 36.4 cm
Coll. No. 290; p. 81

Maria Filopoulou
Sea
2013
Oil on canvas
66.5 x 181 cm
Coll. No. 1372; p. 138

Thaleia Flora-Karavia
Solitude
1907-1912
Oil on cardboard
46.8 x 32.3 cm
Coll. No. 411; p. 51

Odysseas Fokas
Landscape of Aetolia
1927-1929
Oil on canvas
68 x 101 cm
Coll. No. 3; p. 82

Dimitrios Galanis
Landscape
1922-1930
Oil on canvas
49.7 x 61.4 cm
Coll. No. 467; p. 87

Vasos (Vasileios) Germenis
Landscape of Santorini
1935-1938
Oil on cardboard
47.8 x 34 cm
Coll. No. 276; p. 88

Miltos Golemas
Wheat field
2010
Oil and sand on canvas
140 x 172 cm
Coll. No. 1603; p. 143

Giorgos Gounaropoulos (Gounaro)
Portrait of a girl
1928-1937
Oil on canvas
46.2 x 38.3 cm
Coll. No. 267; p. 54

Nikolaos Gyzis
The poet at the spring
(The inspiration of the poet)
c. 1875-1880
Oil on canvas
156.2 x 103.3 cm
Coll. No. 258; p. 38

Nikolaos Gyzis
Still Life
1880-1890
Oil on canvas
39.3 x 50.4 cm
Coll. No. 937; p. 45

Nikolaos Gyzis
The fortune teller
1884-1885
Oil on wood
32.3 x 41.6 cm
Coll. No. 264; p. 47

Nikolaos Gyzis
Pallas Athena (design for the flag of the University of Athens)
1887
Mixed media
185.5 x 113.7 cm
Coll. No. 562; p. 37

Nikolaos Gyzis
Harmony
1893
Chalk and charcoal on paper
39.5 x 26.5 cm
Coll. No. 245; p. 40

Nikolaos Gyzis
Eros and Centaur
1896-1898
Oil on canvas
44.5 x 36.5 cm
Coll. No. 259; p. 39

Georgios Iakovidis
Young woman with roses
1917
Oil on canvas
88 x 101 cm
Coll. No. 579; p. 52

Anestis Ioannou
In your shoes, on rooted seeds
2022
Mixed media
150 x 200 cm
Coll. No. 1612; p. 133

Maria Ikonomopoulou
Growing Care Athens 5
2010
Mixed media
45 x 60 cm
Coll. No. 1614; p. 135

Maria Ikonomopoulou
Growing Care Athens 8
2010
Mixed media
45 x 60 cm
Coll. No. 1615; p. 136

Markos Kampanis
37 Piraeus Str.
2018
Acrylic, charcoal and pastel on paper
181 x 45 cm
Coll. No. 1622; p. 130

Niki Kanagini
Landscape
1963
Oil on canvas
100 x 125 cm
Coll. No. 1605; p. 105

Orestis Kanellis
Iro
1937
Oil on canvas
60.5 x 73.5 cm
Coll. No. 296; p. 53

Vasso Katraki
Landscape with trees
n.d.
Woodcut
34.8 x 25.7 cm
Coll. No. 1190; p. 90

Kyriakos Katzourakis
W.E. 3
2018
Acrylic on canvas
120 x 90 cm
Coll. No. 1606; p. 125

Michalis Katzourakis
Myrina 58
1980
Mixed media
120 x 171 cm
Coll. No. 1613; p. 99

Yannis Kefallinos
Fellah
c. 1925-1930
Lithograph
40.3 x 30.8 cm
Coll. No. 1142; p. 49

Yannis Kefallinos
Alexander the Great
1937
Wood engraving
15 x 24.1 cm
Coll. No. 488; p. 43

Nikos Kessanlis
Phantasmagorias
1996
Liquid emulsion on canvas
180 x 180 cm
Coll. No. 1436; p. 145

Lykourgos Kogevinas
Landscape of Corfu
c. 1930
Oil on canvas mounted on card-board
23.6 x 32.5 cm
Coll. No. 1156; p. 84

Eleni Konstantinidi
Threshing floor
1938
Woodcut
28.4 x 30.9 cm
Coll. No. 330; p. 60

Alexandros Korogiannakis
Grain harvest
1937
Woodcut
17.4 x 15.2 cm
Coll. No. 328; p. 57

Alexandros Korogiannakis
Grape harvest
1937
Woodcut
16.8 x 13.1 cm
Coll. No. 329; p. 58

Vincenzo Lanza
The Parthenon
c. 1870
Watercolour on paper
36.6 x 54.8 cm
Coll. No. 401; p. 42

Vincenzo Lanza
The Temple of Olympian Zeus
c. 1870
Watercolour on paper
35.8 x 54.7 cm
Coll. No. 403 ; p. 41

Sophia Laskaridou
Nocturnal fantasy (Kavos Kyras)
1906
Oil on canvas
75.5 x 57.5 cm
Coll. No. 567; p. 67

Yorgos Lazongas
Palimpsest holocaust
1992
Mixed media
125 x 150 cm
Coll. No. 1494; p. 101

Nikephoros Lytras
Nasredin Hodja
1873-1875
Oil on plywood
25 x 20 cm
Coll. No. 718; p. 48

Konstantinos Maleas
Landscape
1917-1920
Oil on cardboard
33.2 x 36.8 cm
Coll. No. 231; p. 86

Koula Marangopoulou
Tzia
1971-1976
Oil on particleboard
79.5 x 60.8 cm
Coll. No. 756; p. 94

Michalis Manousakis
Untitled
2023
Acrylic and charcoal on wood
100 x 70 cm
Coll. No. 1624; p. 141

Tassos Mantzavinou
Scribe
2021
Acrylic on canvas
130 x 130 cm
Coll. No. 1513; p. 123

Yannis Michailidis
Olive leaves
2003
Acrylic on paper mounted on fabric
137 x 102 cm
Coll. No. 1552; p. 139

Jason Molfessis
Untitled
1997
Wrought lead
86 x 140.5 x 6 cm
Coll. No. 1186; p. 107

Lambros Orfanos
Impressions
n.d.
Oil on hardboard
56 x 75.5 cm
Coll. No. 732; p. 97

Leda Papaconstantinou
Flags
1987
Dry pastel and charcoal on paper mounted on MDF
148 x 133.5 cm
Coll. No. 1553; p. 103

Ilias Papailiakis
New Year's Day of 2018 in Athens
2019
Oil on canvas
200 x 200 cm
Coll. No. 1437; p. 132

Spyros Papaloukas
A village on Lesvos
1924
Oil on cardboard
27 x 33 cm
Coll. No. 1160; p. 85

Rena Papaspyrou
Episodes in matter
1980-1981
Mixed media, detached surface, anodized aluminum sheet, intervention with pencil
114 x 189 cm
Coll. No. 1495; p. 106

Konstantinos Parthenis
Athanasios Diakos
(fragment from *The Apotheosis of Athanasios Diakos*)
1931-1933
Oil and charcoal on burlap
84.5 x 78.5 cm
Coll. No. 246; p. 80

Stelios Petroulakis
Untitled (Bank of Greece)
2014
Oil on canvas
100 x 120 cm
Coll. No. 1366; p. 18

Celeste Polychroniadi
Paradise lost
1960
Oil on hardboard
50.5 x 46.3 cm
Coll. No. 708; p. 96

Paris Prekas
Sails
1962
Oil on canvas
99.3 x 185.5 cm
Coll. No. 701; p. 98

Emilios Prossalentis
Caique and steamer
1880-1884
Oil on canvas
59 x 41 cm
Coll. No. 1146; p. 62

Jannis Psychopedis
Landscape from Cephalonia
2016
Oil on canvas
80 x 120 cm
Coll. No. 1503; p. 137

Giorgos Rorris
The visit
2014
Oil on canvas
152 x 162 cm
Coll. No. 1367; p. 121

Edouard Sacaillan
Untitled
2022
Acrylic on canvas
80 x 90 cm
Coll. No. 1616; p. 124

Katerina Sarra
Untitled
2023
Oil on canvas
130 x 110.5 cm
Coll. No. 1617; p. 148

Valias Semertzidis
Assembly of villagers
1945-1946
Oil on canvas
121 x 121 cm
Coll. No. 505; p. 61

George Stamatakis
Ai-Zone IV
2023
Japanese indigo on linen
120 x 95 cm
Coll. No. 1626; p. 142

Tassos A. (Alevizos)
Tree trunk
1938
Woodcut
33.9 x 31 cm
Coll. No. 337; p. 92

Tassos A. (Alevizos)
Fishermen (of Aegina)
1958
Colour woodcut
49.9 x 69.8 cm
Coll. No. 814; p. 69

Panayiotis Tetsis
Ardettus
1960
Oil on canvas
68 x 137.5 cm
Coll. No. 688; p. 93

Angelos Theodoropoulos
Landscape (Forest)
1934
Woodcut
31 x 43.3 cm
Coll. No. 1165; p. 91

Angelos Theodoropoulos
Village woman
1936
Wood engraving
32.3 x 22.2 cm
Coll. No. 324; p. 56

Makis Theofylaktopoulos
Untitled
2010
Oil on canvas
149 x 160 cm
Coll. No. 1487; p. 146

Theophrastos Triantaphyllidis
Raisin workers
1920-1925
Oil on canvas
79.7 x 102 cm
Coll. No. 67; p. 55

Yannis Tsarouchis
*Portrait of young Frenchman
from Besançon*
1976
Oil on canvas mounted
on plywood
47.5 x 36.2 cm
Coll. No. 760; p. 119

Yannis Tsarouchis
*Portrait of Despina
with necklace and earrings*
1976
Oil on cardboard mounted
on canvas
51.5 x 37.4 cm
Coll. No. 759; p. 120

Spyros Vassiliou
Athens
1978
Acrylic and collage on canvas
Diameter 100 cm
Coll. No. 779; p. 118

Giorgos Velissaridis
Painting the caique
1951
Oil on plywood
58 x 50 cm
Coll. No. 541; p. 71

Giorgos Velissaridis
From Serifos
1954
Wood engraving
28.3 x 34 cm
Coll. No. 608; p. 89

Kostis Velonis
Kastalia Spring I
2022
Mixed media
120 x 120 cm
Coll. No. 1507; p. 151

Spyros Vikatos
Double winter
1929
Oil on canvas
60.1 x 49.1 cm
Coll. No. 68; p. 50

Konstantinos Volanakis
Two fishing boats
c. 1890
Oil on canvas
62.5 x 113.8 cm
Coll. No. 20; p. 65

Konstantinos Volanakis
Flag-decked ships
1889-1893
Oil on canvas
65 x 115 cm
Coll. No. 530; p. 66

Periklis Vyzantios
Boats
1930-1934
Oil on canvas
100 x 80.4 cm
Coll. No. 381; p. 68

Constantin Xenakis
Cas-Raté
1975
Mixed media
61 x 61 x 12 cm
Coll. No. 1625; p. 109

Vana Xenou
Pythia
2022
Watercolour on paper
80 x 60 cm
Coll. No. 1501; p. 126

Ioannis Zacharias
Standing girl
1866-1873
Oil on canvas mounted
on plywood
130.4 x 86.8 cm
Coll. No. 280; p. 46

Maria Ziaka
Odeon (Ancient Nicopolis)
2008
Mixed media
200 x 100 cm
Coll. No. 1611; p. 129

Opy Zouni
Room without a view
1992-1993
Acrylic on cardboard and
wooden construction
100 x 65
Coll. No. 1512; p. 104

ISBN: 978-618-5536-65-7

9 786185 553665 >